

ZAČÍNA SA SLOVANSKÁ ÉRA? ♣ KTO JE ČLOVEK, O VÝZNAME ŽIVOTA ♣ LEGENDA O KATAROCH

Sophia

Štvrťročník pre uvedenie

duchovných hodnôt do života

Číslo 4
zima 1994

Ako má byť moje srdce
rozpečatené bez toho,
aby sa zlomilo?

*Vysoké anjelské kniežatá,
odeté Krásou;
opášané Vznešenostou;
korunované Múdrostou;
aké ste nádherne!*

Z OBSAHU:

∞ KULTÚRNE A HOSPODÁRSKE ZÁZRAKY V DEJINÁCH
Rozhovory Sophie s časopisom Vital a dennikom Nový Čas - str. 3

∞ DUCHOVNÉ CENTRUM
SLOVENSKEHO, ĆESKÉHO A POLSKÉHO NÁRODA
Listy od žiakov K. J. Maliarika - str. 6

∞ STOJÍME NAPRAHU SLOVANSKÉ ÉRY?
O návaznosti a střídání světových kultur - str. 9

∞ LEGENDA O KATAROCH
Život a hrdinská smrť gnostickej sekty v stredovekom
Francúzsku - str. 10

∞ O ROZDIELI MEDZI POVOLANÝM A VYVOLENÝM
NÁRODOM - str. 12

∞ LOGOTERAPIA
Liečenie znovunájdením zmyslu života - str. 14

∞ KTO JE ĆLOVEK?
O význame života - str. 15

∞ ATLANTÍDA
O spôsobe života a vzťahoch v Atlantskej ríši - str. 23

∞ O TYKANÍ A VYKANÍ - str. 29

∞ DHAMMA. O PODSTATE BUDDHIZMU
Prednes ctihodného Rewata Dhammu Sayadaw - str. 31

∞ MESTO SPRAVODLIVÝCH
Imaginatívne cvičenie - str. 34

∞ JEDEN Z VÁS JE MESIÁŠ
Poviedka - str. 35

∞ ROSADUŠÍM
Alegorické obrazy ľudského života - str. 36

∞ CO JE INTUICE?
O málo využívanej schopnosti človeka s prof. Williamom
Kautzom z Ústavu aplikovanej intuície v Stanforde - str. 38

Drahí čitatelia,

na úvod Vám prinášame úplné znenie rozhovoru, z ktorého úryvok vyšiel v denniku Nový čas a ďalej dva príspevky čitateľov do diskusie o človeku a jeho poslaní:

Aký má Sophia cieľ?

Postaviť ľudský rebríček hodnôt znova z hlavy na nohy: to znamená s duchovnými hodnotami hore a hmotnými dole. Etika je predsa srdcom spoločnosti; s ňou padá a stojí všetko. Dejiny dokazujú, že tam, kde bolo etické vedomie ľudí na vysokej úrovni, nastal rozkvet; kde tomu bolo naopak, tam nič nepomohlo.

Viete uviesť nejaký presvedčivý príklad?

Keď si dáte tú námahu preštudovať raz dejiny podrobne - nie len dejiny vojenských ťažení, ale aj dejiny ducha a mravnej kultúry - prídete na úžasnú vec: že vznik veľkých ríš, ktoré znamenali kultúrny skok vo vývoji ľudstva, nasledoval vždy tesne po objavení sa významnej osobnosti, ktorá bola niečo ako hovorcom alebo zosobnením nejakého mocného duchovného impulzu "zhora".

Napríklad Zoroaster. Po jeho príchode sa bojujúce Médo-perzské rody odrazu zbratali a vytvorili perzskú ríšu; žiarivý kultúrny skvost, ktorý potom na niekoľko storočí nemal na zemi seba rovného. Zo stredu tejto ríše vytryskli oslnivé vlny múdrosti, spravodlivého zákonodarstva a jemnej kultúry, ktoré svojím vplyvom

zluštili a pozdvihli
aj okolité krajiny.

To isté platí
pre Buddha
v Indii,

Lao-Tse-
ho v Číne,
Mohame-
da a Arab-
ský kalifát,
Orfea v
s t a r o m
Grécku,
Mojžišov
Izrael, ríšu Inkov,

Aztékov. Nehovoriac o
význame Ježišovho impulzu pre
kresťanskú Európu.

**Myslíte si, že jediná silná osob-
nosť môže mať taký obrovský vplyv
na smer historických udalostí?**

To je trochu zložitejšie, pretože tá
osoba tu nie je sama z vlastnej sily,
ale pri nej stoja obrovské duchovné
a anjelské mocnosti. Dôležité je, že
je tu určitý duchovný impulz, že v tej
krajine sú vhodné podmienky na jeho
prijatie a hlavne to, že ľudia na tento
impulz pozitívne reagujú. Výsledkom
je potom doslova hospodársky a kul-
túrny zázrak. Keby sme nevedeli, že
sa v histórii také už stalo, ľudia by
určite povedali, že je to rozprávka.

**Hospodársky zázrak - to by sa
nám teraz na Slovensku zišlo. Nevie-
te, ako to tí naši predkovia robili?**

Ten hospodársky zázrak, či obrat,
je práve podmienený morálnym zá-
zrakom, morálnym obratom. A v tom
bol ten kľúč: že tam sa vtedy podari-
lo dosiahnuť určitý aktívny a zod-
povedný prístup k životu u podstat-
nej časti obyvateľstva. Tí ľudia mali
akúsi morálnu silu, vnútornú cnosť,
čosi nepodplatiteľné, rýdze, čo pra-
menilo zvnútra. S takými ľuďmi sa
potom aj niektoré zákonné opatrenia
stávajú nadbytočné a dá sa s nimi
uskutočniť taký model spoločnosti,
aký je inak nemysliteľný a nedari sa
presadiť ho ani represálnymi metóda-
mi.

Napríklad za Ašóku, prvého budd-
histického kráľa v Indii, vzniklo medzi
obyvateľstvom také vedomie mravnej
zodpovednosti, že mohli okrem iného
zrušiť aj trest smrti; dokonca ani v

susedných krajinách sa nebojovalo,
lebo žili pod Ašókovou ochranou. Len-
že medzi Ašókom a jeho ľuďmi a me-
dzi ľuďmi navzájom zavládla vtedy
taká láska a taká vôľa navzájom si
slúžiť, že sa navzájom predbiehali...

To sa na Slovensku nepodari...

Aprečo práve v Čechách alebo na
Slovensku nie? Arabi boli do Moha-
medovho príchodu potulní beduíni,
napospol analfabeti. Žili ešte v kme-
ňovom zriadení a uctievali kamene.
A o dve-tri storočia neskôr? Slová
arabský a vznešený sa stali temer sy-
nonymá. Ako je to možné? Arabský
charakter vysoko vyčnieval nad svo-
je okolie, svojou dôstojnosťou, veľko-
rytosťou, zmyslom pre spravodlivosť
a nepodkupnosťou; sčítanosťou a kul-
túrou vyjadrovania, alebo napríklad
aj hygienou, ktorá sa v tom čase v Eu-
rópe považovala za poveru. Aj taký
bol kedysi islam; že ste museli pred
ním s úctou na kolená; nie len teroriz-
mus a fanatizmus. Kalifát bol vzorom
vzdelanosti a kultúry celému svetu a
Európa sa v tých storočiach od Ara-
bov učila plnými dúškami; len európs-
ki dejepisci to neradi spomínajú.

Tak čo im to ten Mohamed vlastne
priniesol, že hŕstka beduínov našla v
sebe tú silu podrobiť si nedostatky
svojej povahy a s nimi aj pol sveta
od Himalájí po Pyreneje?

**Asi ich presvedčil, že po smrti
pôjdu rovno do rajských záhrad a
oni mu uverili...**

A prečo potom nepresvedčil aj
byzantský, perzský alebo ktorýkoľvek
iný vládca svojich ľudí, aby mali takú
istú silu? Ved' to boli organizované
veľké ríše - a podrobili sa beduínom!

Alebo si spomeňte na raných kres-
ťanov. Ved' oni boli jediní, ktorí doká-
zali zvíťaziť nad Rímskou ríšou - a bez
zbrane - len svojou mravnou silou!

**To by ma naozaj zaujímalo. Od-
kiaľ brali tí ľudia toľkú morálnu
silu?**

Konečne sme dospeli k tej správ-
nej otázke. Odkiaľ človek berie mo-
rálnu silu? To by sme sa mali všetci
opýtať, nie odkiaľ vziať peniaze.

Chvilkové nadšenie to zrejme ne-
bolo. Vidíte, tých ľudí očividne zjed-
notilo niečo, čo presahovalo ich ní-
zke osobné chutky a želania. Niečo, čo
im umožnilo zvíťaziť samým nad se-
bou; čo ich zbavilo strachu. To ne-
mohla byť len nejaká domnienka. Ani
vy ani ja by sme neboli ochotní ani

schopní vzdať sa seba len kvôli neja-
kej domnienke, alebo kvôli nejakej
bájke, ktorú sme niekde počuli z
druhej ruky. Keď sa o niečom nazdá-
vate, že je to tak, ale nie ste si istí -
určite na to nevsadíte svoj život.

**Na kresťanov možno tak suges-
tívne zapôsobili Kristove "zázraky",
nie?**

V tom čase chodilo po Strednom
východe zo 50 mesiašov, ktorí levito-
vali a robili zázraky. Lenže na všet-
kých, okrem Ježiša, sa rýchlo zabud-
lo. Mágia v tom čase nebola nič ne-
známe. Ale Ježišova najväčšia sila
nebola v robení zázrakov.

Veríte tomu, že vyblednutá spo-
mienka na nejakú zvláštnu udalosť
spred dvadsiatich rokov (alebo poču-
tú z tretej ruky) stačí na to, aby ste
každé ráno mali silu k životu? Tí ľu-
dia museli spoznať, zažiť niečo, čo u
nich postupne prerastalo do neotra-
siteľného presvedčenia, a museli to
prežívať trvale, teraz a tu!

**Takže zdrojom tej ich sily podľa
vás nebola viera?**

Viera nie je to, že si niečo myslíte
bez príčiny. To je povera. Ak má byť
vaša viera živá, musí sa opierať o
vnútorné poznanie a o skúsenosť. Ak
viem, že tu existujú kozmické sily a
zákony, na ktoré sa môžem spoľahnúť
a ktoré sa nedajú obísť - pretože som
sa o tom presvedčil, pretože sa o tom
môžem presvedčovať denne - tak sú
moje rozhodnutia založené na nie-
čom, čo drží - na vedomí nevyhnut-
nosti! Inak by som predsa ešte musel
pochybovať!

**Keď tomu dobre rozumiem, vy
proste veríte, že taký malý kultúrny
zázrak, akým bola stará Perzia, Ará-
bia alebo gotická Európa by sa mo-
hol opakovať aj dnes?**

Žiadna z týchto kultúr nevznikla
len tak - ale na základe presného poz-
nania a rešpektovania kozmických
zákonov života, ktoré sa zvykli na-
zývať Božími zákonmi. Keby sme spl-
nili túto podmienku, mohol by sa ta-
kýto kultúrny rozkvet na oveľa vyššej
úrovni uskutočniť aj dnes.

Lenže opakujem, nevyhnutným
predpokladom nápravy všetkých vecí
je tá vnútorná cnosť a poznanie. To
sa nedá dosiahnuť investovaním do
polície a technológie. Náklady na
všemožnú legislatívu, kontrolu, in-
štitúcie porastú do miliárd bez akého-
koľvek výsledku. Nakoniec spotrebu-

jeme 90% našej energie len na to, aby sme si jeden pred druhým dávali pozor a vzájomne sa preli. Namiesto toho, aby sme svoju silu venovali spoločnému cieľu.

Napríklad krádeže áut. Typickým rozumovým riešením je, že sa zaviedla výroba poplašných zariadení. Výsledok je, že nás to každého stálo desaťtisíc korún a áut sa kradne stále viac. Na sídliskách to v noci húka tak často, že ľudia sú už otrlí a nejdú sa ani pozrieť k oknu. Teraz skonštruovali ešte dokonalejší bezpečnostný systém na báze rádiového spojenia s policajnou stanicou. Dopadne to zase tak, že nás to všetkých bude stáť po päťdesiatitisíc a zloději si s tým nakoniec hravo poradia?

Alebo prostitúcia. S týmto javom si ešte žiadna krajina, žiaden zákon, žiadna polícia neporadila. Pudy sa nedajú zavrieť do klietky. Keď budú mať ľudia sklon k zlému, vždy si nájdú cestičku. A aký veľký bude tento sklon k zlému, presne toľko nás to bude stáť, toľko za to zaplatíme. Tu nepomôže žiadna rozumová špekulácia ani technický vynález!

A čo teda pomôže?

Len Čnosť; čiže presné poznanie podstaty dobra a zla a vytrvalá náklonnosť k dobru. To je základ, bez ktorého sa nič nepodari.

Tento základ by asi mali poskytnúť cirkvi a náboženstvá, nie? Ved' práve. A robia to?

No oni si myslia, že to robia.

Pravdaže, myslieť si môžete ľubovoľné veci. Ale zodpovedá to skutočnosti? Podľa štatistiky 80% Slovákov verí v Boha. Ale spoločenské vzťahy, prax vyzerá tak, akoby sme skoro všetci boli bezbožníci.

Všetci asi nie...

Keby 80% obyvateľov malo pevný charakter, tých zvyšných 20% by predsa nemohlo ani pípnuť! Lenže my sa v tom rôznymi spôsobmi vezieme všetci. Jedni z chytivosti, druhí zo strachu, väčšina ľudí je ľahostajných; cítia sa neschopní ovplyvniť všeobecný úpadok, alebo sa dokonca zaň ani necítia zodpovední; myslia si, že za to môžu Eskymáci; alebo Martania.

A vy si myslíte, že zmeníte ľudí, keď sa to nedarí rôznym kazateľom?

Lenže premýšľajte: a mohlo sa im to vôbec podariť? V dvadsiatom storočí sa predsa nedá zakladať na detskej viere v neurčité veci. Kedysi sa

dalo viac opierať o emocionálnu zložku, ale v súčasnosti nemôžete vylúčiť z hry rozum, nemôžete ho jednoducho ignorovať.

Ak má dnešný človek niečo samostatne uskutočniť, potrebuje tomu najprv aj rozumieť - inak nevie, čo má robiť a vy mu zbytočne hrozíte nehom a peklom. Keď niečomu nerozumiem, nemôžem to ani prakticky aplikovať, je to nepoužiteľné. Vidíte, ľudia veria v to a ono, ale v praxi, v živote sú úplne bezradní, nemajú žiadnu istotu.

Istotu v čom?

Pozrite, poviem takýto príklad. Videl som jeden manželský pár. On je vraj veriaci a ona dokonca hlboko veriaca. Ale keď nastúpia do lietadla, tak majú obrovský strach, že spadne.

Čo to znamená?

To znamená, že nepochopili vôbec nič. Oni síce teoreticky veria v Boha, ale v praxi mu veľmi nedôverujú. Boh, Jeho všemohúcnosť a Spravodlivosť - to sú pre nich prázdne slová!

Ale čo ak skutočne nastane porucha motora, alebo do lietadla udrie blesk? Alebo ak tam začnú strieľať teroristi? To majú veriť, že Boh práve s nimi v tej chvíli urobí zázrak?

Vidíte, a už sme pri tom. Keď niečomu nerozumieme, nemôžeme tomu ani veriť. Rozum je príliš silný a nemôžeme ho prekonať púhou vierou. Keby ste boli nevzdelaným rybárom spreď 2000 rokov, možno by ste tomu proste uverili, že sa vám nič nestane. Ale vy máte technické a prírodovedné vzdelanie - a tieto vedomosti už nemôžete jednoducho "vypnúť". To bol práve Judášov problém. On jediný mal vzdelanie.

Tak čo mám teda podľa vás robiť?

Pre vás už existuje len jedna cesta: dotiahnuť svoje vzdelanie do konca. Inak vaša viera bude iba divadielko. Musíte vedieť, že aj fyzika tuhých telies, aj prírodné sily, ale aj duševné procesy teroristov podliehajú zákonom, ktoré sú súčasťou ešte vyšších zákonov, ktoré navzájom do seba zapadajú, tvoria zmysluplný celok, v ktorom vládne jeden dokonalý poriadok, žiadna náhoda. Tá tzv. Prozreteľnosť, v rámci ktorej sa odohrávajú aj ľudské osudy, má tiež fyzikálnu a zákonitú podstatu.

A v tom je tá istota?

Áno. V poznaní určitých vyšších daností, ktoré tu sú, a o ktoré sa môžem v živote buď oprieť a využiť ich pre svoju ochranu a rozvoj, alebo môžem ísť aj proti nim ako slepý - ale výsledok bude iba to, že sa v živote doudieram.

Myslíte si, že na to, aby sa ľudia zmenili, bude stačiť niečo menej, než poznanie nevyhnutnosti, že sa zmeniť musia?

Ved' to som chcel práve povedať ja vám: že zbožné apely na súcit a humanitu asi nebudú stačiť...

To práve Sophia veľmi dobre vie. Preto nejde na čitateľov s málo účinným morálnym mentorovaním, ale snaží sa rozšíriť ich poznávací obzor za hranice bežne známych súvislostí. Ak niečo pochopím, spoznám to, presvedčím sa o tom, že to funguje - tak mám istotu, môžem sa o to opierať. Ba čo viac, na svoj poznatok už nemôžem nebrať ohľad pri svojom každodennom konaní; nemôžem ho už ľubovoľne zamienat' za nové názory a heslá. Slovom prestávam byť manipulovateľný.

Rozumiete tomu? Človek, ktorý si niečo naozaj uvedomil, sa nie že môže zmeniť - on sa nemôže nezmeniť!

To znie logicky. Ale ako chcete to poznanie v ľuďoch vytvoriť?

To je práve to, čo sa nedá urobiť nasilu, lebo to vyžaduje vlastnú dobrovoľnú aktivitu poznávajúceho. Veľkú úlohu tu zohráva čas. Ale aj intenzita. Čo pomalšiemu trvá rok, to bystrejší pochopí za týždeň. Ale Sophia má byť práve taká vtípná inšpirácia, provokácia, ktorá aspoň niektorých primáje k takému vzopätiu ducha, že dokážu sami nadviazať spojenie.

Spojenie s kým?

S tým zdrojom Istoty a Poznania. Potom nebudú viac potrebovať ani Sophiu, ani žiadne iné vonkajšie opory či vodítka, lebo nájdú pevný bod zvnútra a budú stáť sami na vlastných nohách.

Vážená redakce,

Jsem velmi rád, že se mi dostala možnost spolupracovat s tak vynikajícím časopisem jako je SOPHIA. Výprava, grafické i celkové uspořádání je na vysoké úrovni a plně reprezentuje vysoký cíl, duchovně probouzet naše národy. Probouzíte duchovně nejen obsahem volených článků, ale i krásným doprovodem obrazovým. Tvoří jej skuteční odborníci pojímající tuto vážnou úlohu velkoryse. Každý si zde může vybrat.

Pročítám pozorně články a i když vždy se vším nesouhlasím - ku př. o Atlantidě - mám jiné podklady a správy, jiným zase otevřou oči. Tak to má být. Pěji tedy jen chválu!

Až na jednu Vaši větu, proti níž se ohražuji celou svou bytostí i srdcem a to na str. 5 v třetím odstavci ze zhora v levém sloupci, cituji: "Ale s takým nekvalitním národem, ako Slováci zatiaľ sú, sa nemôže nič podariť ani vziať dobrý koniec. atd."

Vážená redakce, jsem moravák, ale duší a duchem srostlý se Slovenskem - slovenským lidem, který miluji jako nejlepší národ na světě.

Prostřednictvím svého Mistra K.J. Maliarika jsem poznal Krásnou Duši Slovenského Národa, který ne vlastní vinou, ale právě pro svoje Krásné Duchovní Vlastnosti v minulé době mnoho vytrpěl a stále trpí. Historie o tom hovoří velmi jasně.

A proto se zde nesmí kritizovat - tím velice hřešíme - ale jen a jen pomáhat s láskou křísit Velkou Duši Národa, která byla v minulosti tvrdě, krutě, nemilosrdně pošlapávána. Tento Národ se stal v Očích Božích pro Svoji Bohabojnost Slavným.

Pročtete, lépe prostudujete si prosím několik přiložených listů z připravované publikace K.J. Maliarika: "Moje korespondence s indickým králem Mahendrem Pratapem, rádžou".

Věřím, že pochopíte velkou úlohu tohoto národa, kterou bude hrát v budoucnosti světa.

Idea celosvětového státu, jak o ní píšete na str. 34 a vhodně navazujete na Ideu Komenského je vrcholem všech minulých snah, Campanelly, Bolzána, Sigurdssona, Wellse a j., kteří poznávají, že jediná záchrana světa je v jeho sjednocení.

A kdo toto sjednocení může uskutečnit?

Vojensky mocný, anebo hospodářsky mocný, anebo jinak mocný stát, národ?

Kdyby tomu tak bylo, dožili bychom se jenom zklamání!

Popud, jiskra, vlastně Božská jiskra může být zažehnuta pouze z nejušlechtilějšího, nejzbožnějšího, Bohu nejbližšího stojícího národa - potom se svět dočká dobrého výsledku.

Že je nemožné aby ten nejmenší, zatím nic neznamenaající národ tak mocně zapůsobil?

U Boha je všechno, všechno, MOŽNÉ a poslední BOHABOJNÍ budou Vývolení a stanou se PRVNÍMI.

Tato chyba ve Vašem časopise, oplývajícím jinak krásou, by měla být napravena.

Přeji Vám mnoho úspěchů ve Vaší ušlechtilé činnosti a pozdravuji Vás a Vaše drahé co nejsrdečněji

Ing. Otmar Doležal, Brno

Milá Sophie!

Velice jsem se potěšil článku o Jáně Maliarikovi v podzimním čísle.

Nebylo a není slovenského buditelce, spisovatele, vědce a politika, který by pro povznesení důstojného sebevědomí svého národa vykonal víc než Kňaz Ján Maliarik z Velkých Levár. On poukazoval na slavnou minulost Slovenska a dokazoval, že slovenský národ má všechny předpoklady k tomu, aby jeho budoucnost byla stejně veliká a slavná.

Jsem Čech a chci slovenskému národu pomáhat poznat jeho největšího muže. Vím, že tím pomohu také světu národu i ostatnímu světu.

Je mi přes 80 let. Maliarikovy spisy studuji od maturity a stále jsou mi učebnicí Moudrosti.

Tato Moudrost je projevem Duchovního CENTRA Slovenského, Českého a Polského národa. Toto CENTRUM dříve promlouvalo ústy Kňaza Jána Maliarika. Nyní není reprezentováno žádnou žijící osobou, žádnou organizací, tajnou či veřejnou společností. Přesto není fikcí existující jen ve fantazii. Je duchovní skutečností, která působí neustále a nedolatelně.

Z tohoto CENTRA vyšla IDEA, která je Ústavou budoucího všelidského státu, nazvaného Celo-Zemský Univerzální Stát. Je to dovršení Díla Jana Amosa Komenského pro dnešní dobu. Fyzická reprezentace centra musí vzniknout. Všechno, co směřuje k uskutečnění IDEJE, pokračuje evolučně k rozkvětu. Všechno, co jí odporuje, je předem odsouzeno k zániku. Zákony a ústavy, které s ní nejsou v souladu, nic nepořídí.

Šťastný člověk, který ji pochopí; šťastný národ, který se s ní seznámí a podle ní řídí svoje osudy. Zatím to byli a jsou jen jednotlivci, kteří jí porozuměli a s velkou obětavostí udržují její kontinuitu ve vědomí lidí. Její uskutečnění je zatím vzdáleno.

Sametová revoluce odstraněním diktatury otevřela dveře dobru, ale stejně tak je otevřela zlu, kterému měly zůstat zavřeny. Vzrůst kriminality je toho důkazem a současně ukazatelem morálního poklesu, předchůdce dalšího úpadku. Samotná existence nezaměstnanosti je odsouzení hodný nemorální stav, jeden ze zdrojů demoralizace. Tady nepomůže žádná částečná náprava. Pomocť může jen přestavba společnosti od základu podle dokonalých Zásad, které se dnes zdají utopií.

Vývázli jsme z bolševického materialismu, ale zapadli jsme do kapitalistického. Hlásat křesťanství nebo jiné etické ideály a při tom jedním dechem propagovat t. zv. demokratický kapitalismus podle vzoru "vyspělých" bohatých států je největší podvod tohoto tisíciletí. Považovat tento směr za jedinou cestu po selhání t. zv. komunismu je osudný omyl. Je tu třetí, dokonalá cesta. My však kriticky zavrhujeme něco, co neznáme, odmítáme hodnotu, kterou si neumíme představit. Jdeme vyšlapanou cestičkou za jinými, třeba to nevedlo k cíli, a sklízíme pochvaly a jakési odměny.

Viete, čo je "kokakolonizácia" ?

Kolonizácia znamená podmanenie si cudzieho národa vojenskou silou.

Neokolonizácia znamená hospodárske podmanenie si iného národa, urobenie ho hospodársky závislým.

Kokakolonizácia znamená kultúrne podmanenie si iného národa, jeho kultúrnu závislosť.

Národ, ktorý zakotvil ve svém národnom GENIU, pozná svoji cestu a Cíl. Pak se stane příkladem pro jiné. Národu, který toho není schopen, nezbyvá než napodobovat jiné a sloužit jim.

Český národ si musí uvědomit, že kvantitativní, t.j. materiální převaha českého národa není rozhodující při určování vzájemného poměru mezi našimi národy. Slovenský národ má převahu kvalitativní, zatím z velké části jenom latentní, která se projeví plně v blízké budoucnosti a prosadí se zákonitě, tak jak vždycky vynikne kvalita nad kvantitu. Krásnou budoucnost může Slovensku a s ním i Čechám a Polsku zajistit Cesta, byť pozvolná, podle IDEJE, která vznikla v jeho středu. Nedokážou-li to, budou naše národy stále v podřízeném postavení, lhostejno, jestli zůstanou ve federativním svazku, nebo se osamostatní.

Slovák, člen malého národa, který v minulosti vytrpěl tolik útlaku a sám nikdy nikoho neutlačoval, mohl v sobě nejlépe vyvinout tolik duchovní síly, aby se stal prostředníkem projevu všelidské, nebo když chcete, Božské Moudrosti a Lásky ke svému národu, ke své slovanské rodině a všemu lidství. Proto úkolem slovenského národa je: stát se vedoucí duchovní silou světa!

Malí a bojzliví budou namítat a odmítat takový "mesianismus" a "megalomanií". Naskýtá se tu přirovnání k historii Židovstva, které se rovnakým způsobem bránilo přijmout Kristovu nauku, čili veliký Ideál. Zdůrazňují: srovnávám a nestotožňuji.

Je snad nutné anebo vůbec účelné hledat duchovní poučení - Moudrost - v Praze, Římě, Moskvě, Londýně nebo ve Washingtoně? Není třeba chodit ani do Indie nebo Tibetu. Jen v Sobě, v nejnějnějším nitru sebe

sama najde člověk jako individuum to pravé duchovno. Právě tak i národ najde Sebe samého ve svém CENTRU. Prozatím a prvně v dějinách slovenského národa toto CENTRUM promluví ústy člověka, který sice už nežije, ale který zanechal tak bohaté dědictví, že z něho po staletí mohou čerpat nejen jeho národ, ale celé Slovanství i celé lidstvo.

Ve svém názoru nejsem sám, ale je nás už velmi málo, kteří jsme znali K. J. Malíarika osobně a známe jeho spisy. Chtěl bych aspoň svým malým příspěvkem pomoci velké věci - budoucnosti našich národů. Neboť ona závisí především na tom, jak přijmeme poselství našich velkých učitelů.

Teda: anebo přijmout toto bohatství a moci rozdávat - anebo zůstat žebrákem a natahovat ruce ke kde komu.

Takovou volbu má teď před sebou slovenský národ: Anebo se stát důstojně sebevědomým národem vzbuzujícím úctu a respekt - anebo malým křiklounem vyvolávajícím jen úsměšek a pohrdání.

Milí bratři: dobře, velice dobře považujte!

S upřímným pozdravem

Vladimír Rychlík, Žacléř

moci na nebi ani na zemi, čo by ti do tohto rozhodnutia mohla zasiahnuť, ak sa len nenecháš sama uhovoriť, oklamať, zmiast' a chcieť niečo iné, než cítiš.

Neboj sa, že pritom hráš pózu. Dobré a zlé sklony sú v duši, ale Ty - Tvoje večné ja - je Tvoj duch, ktorého nič nemôže donútiť podliehať sklonom, ak nechce; naopak, on určí, čo si do duše vpustí a čo odtiaľ postupne vyzametá.

Máš zmysel pre Pravdu, Krásno a Dobro - to je tvoj kompas, Tvoja kotva s ktorou sa nestratíš. Toho sa drž, a keď Ti aj niečo nie je rozumovo jasné, neurobiš chybu ak konáš z čistého srdca. A ak budeš k sebe úprimná, veľmi rýchlo sa ti postupne, pokusom a omylom, tá nejasná vec vyjasní.

Ja Ti poviem, ako sa škaredé káčatko premení na čarokrásnu labuť: nepotrebuješ k tomu žiadne zvláštne vzdelanie. Len sa s najväčšou vŕcnosťou a rozhodnosťou priviň vo svojom srdiečku k Láске, Spravodlivosti a Čistote; predstavuj si, aké sú, uč sa poznávať ich, milovať a slúžiť im - a za nič na svete sa z ich objatia nedaj pod nijakou zámienkou odlákať. **Potom sa láskavé, múdre a čisté bytosti budú môcť k Tebe priblížiť a tie Ťa už povedú a všetko Ti povedia - jazykom bez slov.**

Drahá Táňa,

labutienka moja, nebud' smutná! Som pri Tebe, blízko, bližučko a ľúbim Ťa. Hladkám Ťa po vlasoch svojimi slovami a bozkávam doprostred čela. Nemôžeš sa stratiť: cesty do Svetla sú zreteľné a jasné; len buď trošku vytrvalá a verná a nájdeš cestu z lesa von.

Samozrejme, že v Tvojom vnútri sa bijú všetky možné pocity a sklony, od najkrajších po tie najnižšie - ved' v našich srdciach sa križujú dva svety - svet dobra a svet zla - v tom je veľké tajomstvo a zmysel pozemského života: čo si z tých dvoch vyberieš. To je tvoje výsostné rozhodnutie - staneš sa tým, čo si vyberieš - a niet takej

Čosi vnútri v Tebe túži byť vznešenou, voňavou labuťou - a to nemôžeš ignorovať, lebo budeš v živote nešťastná. Ty ňou musíš byť, to je tvoje budúce ja, ktorým teraz ešte celkom nie si. Tak dbaj, aby si ním nebola len navonok, aby si neoklamala sama seba iba pózou, ale aby si sa premenila vnútorne. Každý večer si urob miesto pre seba a prejdi si, aká si bola Ty a aké sú naše Vznešené Panie, pravzory Cností. Bohate postačí, keď si každý deň na sebe uvedomíš len jednu malú drobnosť a sľúbiš si, že to odteraz budeš robiť inak. Raz sa obzrieš dozadu, a uvidíš, že nie si, kým si bola.

S rozumom nebojuj, rozum je len počítač, nástroj, Tvoj služobník. On sám nič nechce, len mechanicky beží podľa toho, čo do neho zadáš.

Tá krásna, zvonivá Pravda - to si Ty; ver mi, nemôžeš sa pomýliť!

Minulosť neexistuje. **Len prítomnosť sa počíta pred Bohom.** Vo chvíli, keď si do hĺbky spoznala na sebe

niečo zlé, a vnútorne si sa toho vzdala, a si pripravená dokázať to aj činom - si čistá, niet čo zmývať, lebo to už v duši nemáš. Pamätaj, že platí iba to, čo si, nie, čo si bola.

Buď statočná, princezná, my sme v tom boji s Tebou a tešíme sa, že Ťa raz ako Vznešenú Labuť budeme môcť privítať a vyobjímať v našom kruhu.

Aj Tvoja pomoc môjmu časopisu je dôležitá; no v prvom rade musíš pomôcť sama sebe.

Nech Ťa dobré víly ochraňujú!

Tvoja Sophia

Milý Peter a Andrejka!

Peter, Tvoje štúdium na technike nie je naozaj nejaký cieľ sám osebe, ale dívaj sa na to ako na niečo, čo budeš môcť neskôr využiť v službe Svetlu a čo sa bude veľmi hodiť, ak to bude k dispozícii.

A teraz k Vašej otázke: *Lúbt sa ako len môžete!* Dňom i nocou premýšľajte nad tým, ako by ste sa mohli milovať ešte viac a ešte šľachetnejšie! Ja, Sophia, Vás budem mať rada a vezmem Vás pod moje krídla, len ak Vaša láska bude čistá ako krištál.

Vedz, že vo stvorení existuje len jediné prikázanie: **“Všetko smiete, len ak tým neublížujete nijakej živej bytosti!”** Preto ak si pripravený prevziať všetky povinnosti spojené so vzťahom - máš aj všetky práva na Tvoju vyvolenú - je Tvoja, ak s tým zo srdca súhlasí. Vaše okolie do toho nič nie je. Je to vec medzi Vami dvomi a Bohom a komentár ostatných je tu nadbytočný.

Vy len dávajte pozor, aby ste nikomu a ničomu nijakým spôsobom neublížili. Aby ste nemali dieťa skôr, ako sa oň dokázate postarať. Aby ste zbytočne neublížili ani svojim rodičom a rodine; ale ak si ubližujú sami, vy za to nemôžete. Snažte sa so všetkými výjst' dobre, ale pamätajte, že zodpovední ste Bohu, nie rodičom alebo rodine. Vo chvíli, keď si vnútorne ujasníte postoje k životu a pocítite istotu - uvidíte, ani Vaše okolie nebude proti Vám; zrazu sa zmení, ba bude obdivovať, že Vaša láska je taká neobvyčajná, silná, nezištná; akú oni sami nedokázali uskutočniť, hoci po nej vždy túžili. **Všetko sa zrazu obráti. Okolie Vám kladie prekážky len dovtedy, kým Vy sami si nie ste istí!**

Neviem o Vás nič, ale ak ste obaja dospeli, a ak ste rozhodnutí, ak chcete naozaj spolu žiť, nemôžete sa zasnúbiť alebo sa vziať? Tým by ste urobili zadosť všetkému aj formálne, a to nie je nepodstatné, lebo všetko vnútorné sa chce a má vyjadriť symbolicky aj navonok, aby to bolo jasné.

Pamätajte, že Láska je vzťah medzi tromi, nie dvomi! Medzi Vami dvomi a Bohom. Keby Boh chýbal, prepadá sa Váš vzťah do prázdna. Lebo ten, po ktorom v skutočnosti túžime, je len Boh! **Učte sa teda milovať ešte viac Boha, aby ste smeli a boli schopní milovať sa ešte viac navzájom.** Inak sa budete môcť milovať len dopolovice, t.j. dobré polovice svojich bytostí. Ak sa však zdokonalíte, sprievračníte, Vaša láska nebude mať hraníc.

Vedzte, že skutočná Láska je ďaleko a vysoko povznesená nad všetko, čo si tu na Zemi ľudia pod láskou predstavujú. Proste o ňu, lúbt Ju! Nemáte byť dvaja, ktorí sa dívajú jeden druhému do očí a obdivujú sa - seba - ale dvaja, ktorí pokľaknú bok

po boku pred oltárom Najvyššej Lásky na spoločnej ceste za spoločným Cieľom, aby si pomáhali. **Urobte Boha cieľom svojho vzťahu a buďte si vzájomne bránou k božskému!**

Vtedy Váš vzťah bude požehnaný. Chtivosť telesného spojenia bez zodpovedajúceho duchovného spojenia je hriech. Ale nie je hriech, ale požehnanie, ak telesná láska je vyvrcholením toho, že chcete jeden za druhého zomrieť. Potom chráňte svoju lásku ako najvzácnejší drahokam, ktorý má väčšiu cenu ako Vaše osobné životy. Nielenže smiete, vy musíte, máte povinnosť brániť taký klenot zo všetkých síl!

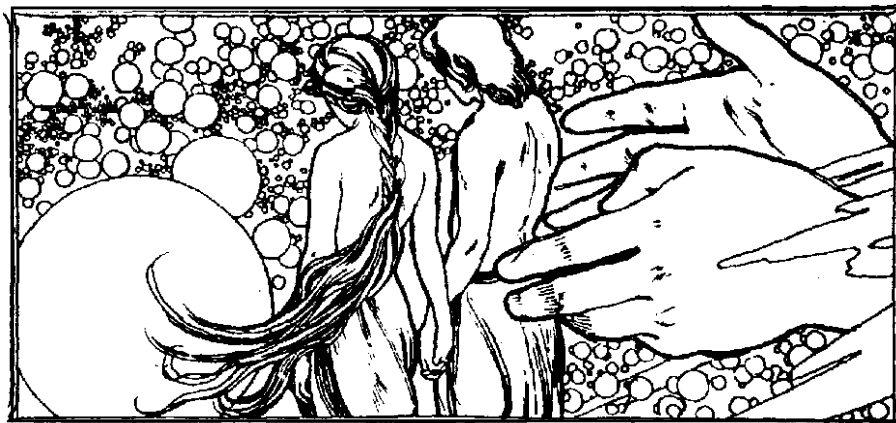
Všakovaké rodičovské špekulácie, zdôvodňované tzv. “praktickou realitou”, peniazmi, tradíciou a pod. - už narobili v dejinách neuveriteľné škody a porozdeľovali od seba milujúcich sa ľudí, ktorí si boli určení hviezdami.

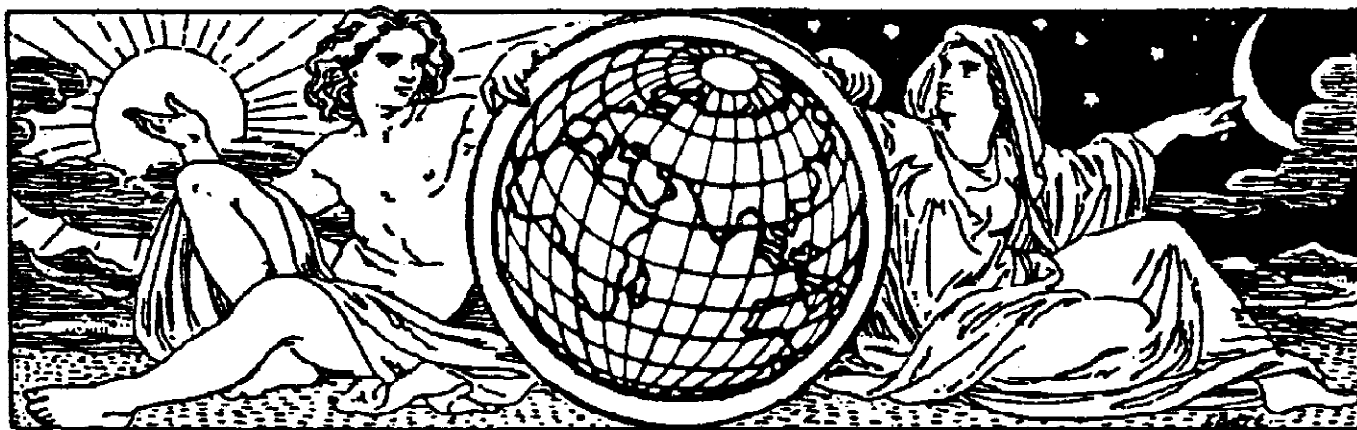
Boh je Láska - a ak Boh je na Vašej strane, tak kto je proti Vám? Čo je rozhodujúce, je čistota, výška Vašej lásky. Aby to nebolo niečo iné, ako Láska. Ale to už sa musíte spýtať sami seba. Ak ste presvedčení, že áno, vravím Vám, **chodte za svojím št'astím! A Váš život nebude zbytočný!**

Ak je Vám Peter, Vaša družka drahšia ako Váš vlastný život, vybozkávajte ju až po špičky prstov na rukách aj na nohách, lúbt ju ako len dokázete, urobte zo seba muža, ktorý za niečo stojí, ktorý má skutočnú hodnotu a dajte svojej družke ako dar - seba samého!

A Vy, Andrejka, buďte svojmu milému takým žiariacim vzorom Jasu, Cnosti a Čistoty, že Váš druh bez slova pred Vami pokľakne na kolená a nebude si želať viac ako bojovať a zomrieť za tie vysoké hodnoty, ktoré Vy v sebe stelesňujete, ktoré cítite.

Vaša Sophia

Stojíme na prahu nové éry? (*O návaznosti a střídání světových kultur*)

Zajímavý a v jistém smyslu ne logický pohled na úlohu a postavení Slovanstva, zejména západního, ve světové evoluci má Dr. Rudolf Steiner - rakouský spirituální badatel, iniciátor antroposofie. Kdyby autorem dále uvedené teorie nebyl Germán a nebyla výsledkem racionální futurální extrapolace, odvozené z logiky minulého vývoje, mohla by se snad někomu jevit i jako projev naivního slovanského nadšenectví či jakéhosi neopanslavismu.

Přibližme si nejprve zběžně pojem antroposofie. Její základní metodou poznávání je nadsmyslové zření, kterým zkoumá duchovní i zemské zákonitosti vývoje světa. Zkoumané oblasti, věci či jevy tak postihuje komplexněji než běžné vědní zkoumání. Protože člověka i svět považuje za výtvar ducha, nazývá se také duchovní vědou, přičemž i metoda bádání a poznávání vyžaduje duchovní výcvik a etické kvality. Není však náboženstvím ani filosofií. Ve sborníku, vydaném v roce 1990 Československou antroposofickou společností, se mj. uvádí: "Anthroposofie Dr. Rudolfa Steinera je ve svobodném světě rozšířena po všech kontinentech a její praktická odvětví, založená na prohloubeném poznání, se úspěšně prosazují v pedagogice, medicíně, farmacii, v umění i v zemědělství."

Podle Dr. Steinera je vývojový postup lidstva řízen tak, že v každém období existuje dominující národ či rasa, jejíž špičkoví představitelé, jakýsi duchovní výkvět, předejdou lidstvo a vypracují se, mnohdy za velkého utrpení a nepochopení, k dalšímu, vyššímu, ostatními dosud nepřijatému stupni lidství. Propracují hlouběji některou složku lidské bytosti (vůli, cit, intelekt, uvědomění se v Já, vztah k hmotnému a duchovnímu světu, ovládnání nižších složek osobnosti a pod.). Takto "prošlápnu" cestu davu, který mnohdy nevědomě postupem staletí alespoň něco z toho absorbuje.

Toto vše se ovšem dle Steinera děje v trvalé interakci s vůlí kosmického řádu, který ve vhodné době otevírá lidstvu vždy další a další evoluční možnosti. Tak v každé základní světové rasově-kulturní epoše může lidstvo postoupit k dalšímu stadiu vývojového žebříčku. Vše, co se děje na zemi k přerodu lidstva, má své kořeny v skrytých dějích duchovního světa, v programu vývoje Univerza. Proto bylo třeba tolik světových kultur, aby lidstvo vždy za jiných okolností a situací vypracovávalo další schopnosti a stup-

ně, jako příroda se obnovuje v novém, svým klimatickým poměrům přizpůsobeném rouše jara. Kosmické vlny světových kultur jsou proudy, odpovídajícími přírodním vlnám rytmické obnovy přírody. Jsou dmutím života, v němž se zrozená kulturní vlna podobá jaru v rozkvětu květů, které se v létě proměňují v plody a teprve na podzim budou česány. Zbytky zašlých kultur se podobají stromům, z nichž krásné ovoce bylo ocesáno a je uměle konzervováno, aby bylo požitelné i v zimě. Po svém zenitu tedy každá kultura degeneruje a tuhne v dogmatech. Zůstávají po ní staré kulturní a náboženské formy a tradice jako z nitra vyhínající plod, který již nemá klíčivé síly semene.

Postupem nám známého historického vývoje tedy lidstvo procházelo obdobím výkvětu prastaré Indie (duchovní vrchol představovali svatí Řišiové či Buddha, z děl zejména Bhagavad-Gíta, Vědy a Upanišády, které vedly zejména k samadhickému a nirvánickému stavu vědomí), kultury staré Persie a jejího duchovního vůdce Zarathustry, který učil jak o slunečním božství Ahura Mazdao, tak o zákonitostech lidského těla a přírody a jejích živlů.

Další pokrok přineslo období kultury asyrsko-babylonsko-egyptské, která propracovávala zejména pocitovost jak ve vztahu k prožívání duchovně-magických iniciací, tak ve vztahu k okolnímu světu. Egypťané poznali i souvztažnosti makrokosmu a lidského mikrokosmu.

Kultura latinsko-řecká vymanila lidstvo z dětského stavu a postavila pevněji, ze široka na zem a zároveň mu vtělila vědomí v duchovním Já prostřednictvím Krista.

Po jejím úpadku je vystřídána anglo-sasko-germánskou kulturou, která rozvíjí schopnosti rozumu. Ve svém kladném působení přináší vzdělání a kulturnost, přesnost logiky a konstrukční nadání. Rozvíjí dále i přínos impulsu Kristova (rozikrucianství, zednářství, antroposofie apod.). V záporném aspektu šíří agresivitu a rafinované ukájení nižších složek člověka.

Každá z těchto kultur tedy prožívala své početí, postupný rozkvět a kulminaci. Po vydání plodů všemu lidstvu odeznívá, upadá, vyčerpává se. Pozorujeme-li nynejší nevyraznost a někdy i kulturní chudobu např. Indie, Egypta, Řecka či Itálie, vidíme, že nejsou již s to žít na úrovni někdejšího rozkvětu a z duchovního hlediska již jen vyčerpáné živoři. Jejich duchovní prvky zatvrďají, zatímco prvky

materiální jsou mnohdy dále v činnosti.

Pro úplnost dodejme, že tuto vývojovou návaznosť jednotlivých kultur Steiner nedělitelně spojoval s ideou reinkarnace. Podle ní se člověk jakožto věčná individualita opakovaně vtěluje v různých dobách a národech, aby postupnou nápravou minulých poklesků a zocelováním v nových zkouškách se vymaňoval z pout nevědomosti a zla a spěl k zušlechtnění a vyššímu stupni vývoje. Latentní semeno dokonalosti, vložené do lidské podstaty, se rozvíjí během dlouhé zemské evoluce. Do kulminující kultury se vtělují nejvyšší bytosti, které s úspěchem prošly minulé epochy. Při úpadku sem přicházejí již individuality více zatížené zlem.

I germánská kultura možná již překonala svůj zenit a pomalu tvrdne a kostnatí v materialismu. Na řadě je dle Steinera mladá a tvárná rasa slovanská, zpočátku její západní národy. Východní Slované se snáze nechávají unést nadšenými city, ale ty brzy vyprchávají a mění se u nich v impulsivní hněv, věrolomnosť či bezpáteřnosť. Chybí zde pevná konstruktivní krystalizace rozumu a rozmyslu, kterou právě západní Slované získali z germánského vlivu. Západní Slované, vyvrátili v intelektu vlivem staletého mísení krve a kultury vklíněním do germánského světa, mají předpoklady vyvíjet slovanskou citovost na pevném podkladě rozvinutého rozumu. Teprve později se těžkým tříbením dopracují i jižní a východní Slované k přepracování výbušné, nekontrolované citovosti a vyvážením impulsivního srdce chladnou hlavou.

Slované postaví vypěstované a všemi duchovními potencemi nadané individuality do služeb celku. Podle anthroposofů (např. Švýcara Dr. T. Zuzaka) vznikne tedy v našich zemích jakýsi prototyp nového člověka, který vytvoří syntézu složek germánské racionality a slovanského citění. Tak se mají stát naše národy morálně vůdčími národy v Evropě. Podobně o tom hovoří dávné proroctví Sad-Bayů, uložené v archivu v Edinburgu. Téhož mínění je i filozof Augustin Smetana, který již v první polovině 19. století tvrdil, jak uvádí Neffův Filosofický slovník, že "filosofie německá se vyžila; i jest na Slovanstvu, aby převzalo, co Západ vybudoval. Dějiny jsou neustálý svár konečna s nekonečnem. Konečno je pozemské, nekonečno božské. Nástroje konečna jsou náboženství a právo, nástroje nekonečna jsou umění a láska. Svár tento bude překlenut přírodní vědou a až se tak stane, Slované shrnou ve svém lůně jednak svobodu Angličanů a Francouzů, jednak filozofii a vědu Němců, a dodavše k těmto prvkům tvaru uměleckého, vybudují novou blaženou říši lásky." Masaryk o Smetanovi píše: "Takto doplňuje humanitní teorii Kollárovu a dodává filozofický základ lidovým tužbám Havlíčka a Němcové."

Německá šablonovitost, skupinovitost, vázanost na národ má svůj původ již v dávné minulosti, kdy se Germáni dlouho pocíťovali jako údy jednoho kmene či národa, jako součásti jedině pospolitosti, jediněho organismu. Jejich Já bylo vázáno na národní pospolitost. U Slovanů naproti tomu převažuje individuální hledačství ideí a jistot.

Nejen Steinerovi, ale např. i Herderovi připadá východoevropská kultura jako velká příprava na pozdější epochy. Proto Slované nepřijímají západoevropskou kulturu v jednotlivých detailech, ale jen v hrubých rysech.

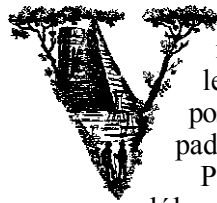
O Solověvově křesťansko-slovanské filozofii Steiner řekl: "Tato filozofie východní Evropy jde obrovskými kroky nad všechnu filozofii Hegelovu a Kantovu. Z její atmosféry cítíme zárodek pozdějšího vývoje. Jeho pojem Ježíše Krista lze pocíťovat jako prorocké svítání, jako ranní záři červánků další kultury, neboť Kristův impuls mohl lidem zjevit jen málo z toho, co v sobě obsahuje. V Solověvově státu je Kristus krví, jež protéká všechen společenský život..."
Karel Funk

Legenda o Kataroch

"Keď uplynie 700 rokov, vavrín sa opäť zazeleňuje"

Anon, trubadúr z 13. storočia

ysoko na posvätnnej hore v Južnom Francúzsku sa čnejú vybielené zrúcaniny *Montséguru*, hradu poslednej činnej gnostickej školy Západu - *Katarov*.

Pod *Montségurom* leží pokojná lúka nazývaná "pole upálených". Jej meno je jedinou pamiatkou pochmúrnej udalosti, ktorá sa tu odohrala pred 700 rokmi. V marci 1244 tu bolo za živa upálených 205 Katarov, ktorí sa odmietli zriecť svojho vyznania.

Kto boli títo dediči *Montséguru*? Meno "*Katar*" znamená po grécky "čistý". Ako o kacíroch cirkvi o nich hovorí máločo okrem záznamov inkvizície. Ich spisy boli zničené spolu s ich telami. A predsa v časoch ich pôsobenia mali obrovský vplyv vychádzajúci z centier v Taliansku, Južoslávií, Bulharsku, Švajčiarsku a Nemecku. Dokázaný je aj ich úzky vzťah s komúnami moslimských súfistov v Španielsku a na Strednom Východe a s učencami židovskej Kabaly v okolitých mestách.

Legendy o Grále, dvory lásky, trubadúri, minnesängri, rytierstvo - toto všetko prekvitalo pod patronátom gnostickej Katarov. Duch krajiny nazývanej *Oc* dýchal znášateľnosťou a osobnou slobodou, čo bolo v akejkoľvek dobe veľmi zriedkavé.

Väčšina autorov je toho názoru, že ich viera z prevažnej časti vychádzala z *manicheizmu*, ktorý Galom priniesli v 8. storočí misionári z Bulharska a Južoslávie. Príbuznosť s učeniami druidov zhrmažďujúcimi chudákov na odpor voči cirkvi a tyranii kňazov a dôraz na elitné zložky viery určenej šľachte boli živnou pôdou, v ktorej toto učenie mohlo zapustiť korene. Katarská náuka, opierajúca sa najmä o Jánovo Evanjelium, bola vysoko účinnou alternatívou jestvujúceho zmätku a utrpenia.

Naproti tomu *Eugen Roll* je toho názoru, že Katarská viera nemá orientálny pôvod, ale pramenila z pôvodného Gótskeho kresťanstva a bola inšpirovaná čisto zvnútra, skupinami ľudí, ktorí pri svojom duchovnom snažení našli onoho *Ducha Utešiteľa*, ktorého prisľúbil *Ježiš*. Spojitosť s manicheizmom sa podľa Rolla začala pertraktovať až neskôr, ako zámienka pre obvinenie z protikresťanského zamerania.

Ústredným článkom viery Katarov je dualizmus, svet hmoty stojaci proti svetu duchovnému. Pre masy to bol boj dobra (Božieho svetla) zo zlom (Satanovou temnotou). V *zoroastrizme*, koreni manicheizmu, ktorý bol Katarom nepochybne blízky, je táto forma dualizmu menej výrazná. Podľa Zoroastra Najvyššia Bytosť stvorila dvojité mocnosti reality a nereality, skutočného a neskutočného. Za základné zložky, z ktorých sa skladá náš svet, sa pokladajú *skutočné* a *neskutočné*, nie dobré a zlé. Realita je zastúpená objektívnym názorom, a nerealita je ľudskou subjektivitou, ktorá sa stáva negatívnou len vtedy, ak sa ňou necháme zaslepiť.

Človek má podľa Katarov tri prirodzenosti: *telo*, ktoré je príbytkom duše, *dušu*, ktorá je príbytkom ducha, a *ducha*, iskru od Boha. Počas života zasväteného čoraz väčšej čistote, zložená ľudská prirodzenosť môže podstúpiť dvojité smrti a premenu, takže duch zrodený z iskry a vypestovaný v duši sa napokon oddelí a navráti do Svetla. Prísne asketická disciplína, nevyhnutná na dosiahnutie tohoto stavu, bola prístupná len "*parfaitom*" (dokonalým), majstrom a nižšiemu stupňu adeptov. Ľud, čiže "veriaci", mali dovolené žiť normálnym životom usadlíkov a boli uzrozmenejší s reťazou *reinkarnácií*, čiže znovuzrodzovania na Zemi.

Zovňajšok a obyčaje parfaitov boli jednoduché. Modlili sa v lesoch a na vrcholoch hôr využívajúc silné účinky miestnej prírody. Ich obrady sa odohrávali vo vápencových jaskyniach v blízkosti Štitu sv. Bartolomeja. Ich odevom boli jednoduché tmavomodré rúcha, jedli vegetariánsku stravu, a dodržiavali prísne sľuby čistoty.

Katari odmietali prepych a boli presvedčení, že ak človek má žiť dôstojne, musí si zarábať na živobytie prácou vlastných rúk.

Boli presvedčení, že Kristus bol kozmický (a teda nemohol byť ukrižovaný), že schopnosť obetovať život je posvätná a že úloha ženy je rovnoprávna s úlohou muža s jedinou výnimkou, že žena nesmela kázať. Cirkevné rituály sobáša, krstu a prijímania neuznávali ako sviatosti.

Katarov odlišoval od iných gnostických siekt rituál zvaný *consolamentum* (útecha). Spočíval v tom, že *parfait* kládol ruky na hlavu umierajúceho alebo veriaceho, ktorý chcel vstúpiť do radov parfaitov (dokonalých). Údajne nastal prenos nesmiernej oživujúcej energie, pôsobiaci i na prizerajúcich sa. Tento obrad mal veľký podiel na rýchлом šírení katarizmu. Takýto prenos energie umožňoval duchu vzniesť sa v bezpečí k Svetlu, rozvíjať sa, alebo ak bol prijímateľ na prahu smrti, skočiť do kozmu. Vrcholom bolo prekonanie strachu zo smrti. Táto odvaha slúžila adeptom v časoch nemilosrdného prenasledovania. Hovorí sa, že v *Montségure*, *Minerve* a *Carcassone* išli "dokonalí" v ústrety svojmu osudu a zároveň pomáhali ostatným dosiahnuť oslobodenie bez strachu či bolesti. Spôsob, akým dokázali umierať, bol vskutku obdivuhodný.

Križová výprava proti Katarom začala nadobúdať vážne rozmery v roku 1209. Niečím iným bolo, keď jeden alebo dvaja osamelí mníši zložili sľub chudoby a cudnosti - a niečím úplne iným, keď celý národ začal pretrhávať putá s hmotným svetom. Samotné základy cirkvi a feudalizmu sa rozkolísali pod vplyvom katarského učenia. Katari praktizovali všetko, čo učili, s veľkou pokorou a dôslednosťou, útočili na skorumpovanosť cirkevného kléru, a zakladali prosperujúce hospodárske komunity v kraji *Oc*.

Foix, pevnosť Katarov

To rozpútalo ľúty hnev a krutosť zo strany cirkvi a severskej šľachty.

Keď sa v roku 1204 ozvali prvé hromy prenasledovania, *Montségur* prestavali a posilnili vojenskou posádkou. Pôvodne Katari staré zrúcaniny využívali ako miesto meditácií. Teraz podľa legendy poslúžili aj ako úkryt pre posvätný poklad Grálu, ktorého úschova údajne spadala do funkcie Katarov.

Útok na juhu Francúzska viedol fanatik *Simon de Montfort*. Celé mestá naklonené Katarom boli zmasakrované tým najbrutálnejším spôsobom. Divokosť tejto krajiny umožňuje lepšie pochopiť hĺbku *de Montfortovej* posadnutosti. Nespočítateľné množstvo mužov muselo prísť o život, keď hnali armády do divých skalnatých úžľabín a po nebezpečných horách. *De Montfortove* zúrivé útoky na *Montségur* počas roka 1209 boli úspešne odrážané. *Montségur* stál pevne ako symbol nádeje.

V roku 1215 Lateránsky koncil ustanovil obávanú inkvizíciu. Počas nasledujúcich 50 rokov sa počet zavraždených touto neslávnou rukou cirkvi zvýšil na milión, čo bolo viac, než za všetkých križových výprav proti iným odpadlíkom spolu. Počas týchto skúšok *Montségur* pokojne vzdoroval cirkvi ako bašta viery. Vražda dvoch dominikánskych inkvizítorov na *Avignonete* bola zámenkou pre opätovné útoky na tento chrám-pevnosť. Statoční Katari a ich pomocníci vzdorovali 6 mesiacov. No vďaka zrade v marci 1244 bol *Montségur* nútený sa vzdať. So spevom zišlo 205 Katarov z hory rovno do veľkých vätier, ktoré im pripravili. Pamätný slnečný kríž ticho svedčí o ich mučeníctve.

Mince a posvätné predmety, ktoré po Kataroch zostali, si rozdelili dobyvatelia, no podľa záznamov inkvizície skutočný poklad zmizol noc pred kapituláciou. Hovorí sa, že štyria Katari aj s pokladom sa dostali dolu na lanách po najstrmšej strane hory a zmizli.

Stále sa objavujú špekulácie o povahe pokladu - posvätné knihy alebo čaša, do ktorej zachytili krv pri Kristovom ukrižovaní? A kde môže byť ukrytý? V jednej z jaskýň na okolí *Montséguru*? Alebo v nejakej opustenej, vodou zaplavenej bani niekde v *Ariage*? Nemý svedok - zrúcaniny *Montséguru* - tajomstvo neprezrádza. Trpezlivo čaká v slnečnej žiare na posledné znamenie Katarov: zazelenanie sa vavrína.

Judith Mann

O rozdieli medzi povolaným a vyvoleným národom

Služobník Lalie

“Povolanie” spočíva v jednoduchom fyzikálnom dejí. Duša každého národa sa zachvieva v inej kombinácii prúdov kozmických síl, tzv. lúčov, ktoré sa rinú na hlavu ľudstva z vrcholu stvorenia. Každý z lúčov je sprostredkovaný jednou z hierarchických bytostí, ktoré si medzi sebou odovzdávajú žezlo vlády v súlade s kolobehom kozmického poriadku. Lúč, ktorý sa dostáva do vlády, postupne nabera intenzitu, vrcholí a zase odznieva. A tento kozmický dej cyklických prílívov a odlívov sa zrkadlí v pozemskom dianí ako impulzy, ako oporný rámec, v obrysoch ktorého sa odohrávajú jednotlivé spoločensko-politické udalosti. Asi v takom zmysle, ako rozličné druhy flóry môžu rásť, kvitnúť a prinášať plody len pod záštitou síl činných v určitých mesiacoch a ročných obdobiach.

Lenže medzi prírodným a spoločenským dianím je jeden veľký rozdiel. Príroda verne nasleduje a odráža dokonalý poriadok nebies. Ale človek má slobodnú vôľu rozhodnúť sa, akým spôsobom použije sily mu zverené.

Každý lúč je len neutrálna sila určitej “farby” (kvality), ktorá sa vlieva do duše ľudí. V živote človeka môže nadobudnúť buď ušľachtilé, rýdže pozemské podoby - alebo vyústi do zdeformovaných, zvrátených podôb toho, na čo bol pôvodne určený. Všetky tie sily, ktoré ľudstvo nedokáže vedome ovládnuť a zužitkovať na dobré sa obracajú proti nemu a stávajú sa ničivé.

Už pred vytlačením tohto čísla sa objavili varovné hlasy, aby sme nepublikovali nič, čo súvisí so špecifickou úlohou Slovanstva vo svetových dejinách. Mnohí čitatelia sú toho názoru, že táto myšlienka bude na duchovne nevyzreté obyvateľstvo pôsobiť zatiaľ len ako šovinistická “rozbuška” a prispeje k vulgárnemu, separatistickému nacionalizmu.

Sme však toho názoru, že v čase, keď boli ľudstvu dopolovice odhalené (a sprofanované) niektoré pravdy, nám nezostáva nič iné, ako doviest naše poznanie do konca. Inak sa tie impulzy, ktoré sa hýbu v dušiach ľudí nezastavia, ale sa vybijú hrubým a nevedomým spôsobom, namiesto toho, aby splnili svoj účel.

Objektívne uvedomenie si špecifických daností nejakého národa je jedna vec - a nekritický, subjektívny nacionalizmus je druhá vec. Jedine jasné a úplné poznanie všetkého, čo súvisí s “impulzom lásky k národu” je zárukou toho, že nebude môcť byť ako “nevedomý pud” presmerovaný a zneužitý fanatickými vodcami, ale bude vedome postavený do služieb zušľachtenia v prospech všetkých národov Zeme.

“Tak poslední budú prví a prví poslední. Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených”

Matúš 20:16

Každý národ je povolaný k špecifickej úlohe, ktorou má prispieť k vše-národnej stavbe chrámu ľudstva a ktorá zodpovedá schopnostiam jemu vlastným. Predsa však existovali národy, ktoré boli v príslušných obdobiach

svetových dejín povolané k vykonaniu zvlášť náročnej úlohy; byť priekopníkmi do nových, neznámych oblastí kozmu a prekliessniť tak ostatným cestu k ďalšiemu, vyššiemu stupňu ľudského vedomia. Najznámejším národom, ktorý bol v dejinách povolaný k vykonaniu výnimočnej úlohy, boli Židia. Odkedy Boh prisľúbil Abrahámovi, že “rozmnôži jeho potomstvo ako hviezdy na nebi” a uzavrel s ním zmluvu, boli Abrahámovi potomkovia dvetisíc rokov pripravovaní na svoju úlohu.

Nebola to však žiadna prechádzka ružovým sadom. Židia putovali z vyhnanstva do vyhnanstva, z otroctva do otroctva. Trpeli pod útlakom Babylónie, Perzie, Sýrie, Egypta a Ríma. Zohýbali chrbty pod bičom egyptských otrokárov, až kým sa nenaučili nevklaďať nádej do nikoho iného ako do Boha. Všetka krivda a útrapy, ktoré museli znášať, sa mohli premieňať len na vnútorné zocelenie a čistú, vrúcnu túžbu, ktorá vytryskla vysoko k nebesám. A Boh na nich nezabudol, ale vyviedol ich z Egypta do zasľúbenej zeme. Štyridsať rokov putovali po púšti. To všetko prispelo k úrychlenému dozrievaniu židovského národa. Keď potom Boží Syn prichádzal na Zem, mohol sa narodiť jednej čistej žene uprostred národa, ktorý síce nebol najmocnejší, ani najväčší, ale mal najlepšie duševné predpoklady pochopiť o stupeň vyššie pravdy.

Lenže židia neplnili svoju úlohu práve najlepšie. Už za Mojžišovho života opakovane upadali na duchu a reptali. Neskôr začali svoj duchovný náskok a nadpriemerné schopnosti zneužívať na to, aby si zabezpečili osobné výhody pred ostatnými, na-

miesto toho, aby ich zužitkovali práve na pozdvihnutie všetkých národov. Keď prišiel Ježiš, boli už tak hlboko zabratí do pozemských záležitostí, že nedokázali spoznať v jeho slovách Pravdu a ukrižovali ho.

Úder blesku do svätyne chrámu v Jeruzaleme symbolizoval porušenie zmluvy medzi Bohom a Izraelom. Na Židov dopadla železná päť Ríma a v roku 70 po Kr. boli rozptýlení do všetkých krajín sveta. A tak sa z národa, ktorý by sa bol mohol stať učiteľom národov, stal národ všetkými opovrhovaný a prenasledovaný. Ich vyvolnosť sa im premenila na prekliatie.

V nedávnej minulosti bola k vykonaniu istých úloh daná dôvera národu nemeckému. Na prelome storočí sa v Nemecku inkarnovali výnimočne schopní jednotlivci; aj s časťou svojej karmy z Atlantídy, ktorú by boli smeli odčiniť, keby svoje schopnosti použili na to, aby z Nemecka urobili krajinu, ktorá by bola vzorom pre celú Európu. Lenže Nemci, ktorí cítili svoju prevahu, neodolali pýche a pokušeniu a využili svoj potenciál na to, aby dvakrát začali vojnu proti celému svetu. Výsledkom tohto pokusu o zneužitie zhora darovaných síl na nízke osobné účely bola len obrovská hanba a pocit viny.

Na začiatku storočia v Nemecku pôsobili veľikáni Ducha ako Rudolf Steiner, Bô-Yin-Ra alebo Abd-ru-shin. V čase hospodárskej krízy v 30-tych rokoch mal nemecký národ najväčšiu šancu duchovne precitnúť a zviať svoj osud do vlastných rúk.

Lenže vždy, keď Svetlo zošle na Zem svojho vyslanca, vyšlú aj temnoty jedného takého, ktorý sa mu vyrovná. Kolík potom rozpoznať zvonivý hlas Pravdy uprostred trhu sveta a naberú síl vydať sa proti prúdu? Boli to len malé hŕstky statočných, ktoré sa zhromaždili okolo svojich duchovných učiteľov múdrosti a verne znášali všemožné protivenstvá od svojich krajanov. Väčšina národa išla za tými, ktorí brnkali na strunu ľudských slabostí: ješitnej pýchy, mocibažnosti, hmotného prepychu.

Na ezoterické pozadie Hitlerovej Tretej ríše podrobne upozornili *Bergiér* a *Pauwels* v knihe *Jitro Kouzelníků*. Hitler bol vedený hierarchickými mocnosťami a s plnou vážnosťou začleňoval magickú evokáciu nadprirodzených síl do svojich vojenských

...lebo sily dobra a zla sú obrovské, ale sú v rovnováhe. A sú to činy púhych smrteľníkov, ktoré rozhodnú o tom, či sa miska váh prevráži na tú, či onú stranu...

Staroperzská rozprávka

ťažení. Počas útoku na Moskvu dokonca veril, že sa mu podarí oddialiť zimu, kvôli čomu sa bežne dostal do sporu so svojimi generálmi. Zhromažďoval mágov a astrológov a nútil ich, aby pre neho pracovali. Jeden z tých, ktorí odmietli a prišli o život v koncentračnom tábore, bol aj vynikajúci český hermetik Ján Kefer.

Hitlerove vystúpenia skutočne pripomínali skôr magický kult ako politický prejav. Sugestívne ceremónie nacistov pri obrovských ohňoch boli do-

Čo myslíte, čo urobí kráľ, keď povolá niektorého zo svojich služobníkov, aby vykonal výnimočne dôležitú úlohu? Istotne, že mu dá aj veľké vojsko a všetky prostriedky, aby mohol svoju úlohu splniť. A ak ju splní, čaká ho odmena, sláva, povýšenie. No ak ju nesplní - a premrhá všetky prostriedky pre nič - bude na tom horšie, ako ten, kto vôbec žiadnu úlohu nedostal: kráľ mu dá zoťat' hlavu.

Povolaný národ je ten, ktorý je povolaný k splneniu nejakej úlohy. Ale vyvoleným sa stáva až potom, keď plní svoje povolanie.

slova návratom atlantských šamanov.

Zaujímavá je protikladnosť a predsa analogickosť medzi Hitlerom a Abd-ru-shinom. Hitler, ktorý mal údajne Posolstvo Grálu ako prvú knihu vo svojej abecedne usporiadanej knižnici, bol o Abd-ru-shinovom pôsobení dobre informovaný. (Hneď po pripojení Rakúska dal Abd-ru-shina uväzniť).

Avšak Hitler ten rýdzo duchovný impulz, ktorý sa vtedy v nemeckom národe hýbal, mierne lucifersky prekrútil a presmeroval do pozemského. Aj on hovoril o tisícročnej ríši - so sebou samým na čele ako s vodcom. Povolaný národ nechápal viac ako pozostávajúci z jednotlivcov, ktorí dosiahli určitú úroveň vedomia, ale zjednodušene, hrubohmotne ho stotožnil s jedným genotypom: nordickou rasou. Aj jeho najbližší nosili rovno-

ramenné kríže a bojovali v znamení kríža - hákového. Hlavný stan SS bol na jednom z nemeckých hradov. Na tomto hrade bola aj sieň s čašou, z ktorej nacisti chceli čerpať neobmedzenú energiu. Z podobného dôvodu sa zmocnili aj hrotu kopije, ktorou rímsky vojak údajne poranil Krista na kríži, a ktorá sa pôvodne nachádzala v múzeu vo Viedni. Avšak Hitler so svojim pozemsky obmedzeným rozumom pravdepodobne nechápal, že svätý Grál nie je len nejaký hmotný predmet, ktorého by sa mohol jednoducho zmocniť.

Tragédia nemeckého národa spočívala v tom, že väčšina dovolila, aby ich duchovné sily, ktoré vedome necháпали, spadli do hmoty; kvôli svojim mravným slabostiam nechali presmerovať svoj obrovský potenciál na ničivé účely. Takto sa príbeh Mojžiša, ktorý priniesol svojmu ľudu Boží zákon, a Árona, ktorý ľudí nechal namiesto toho tancovať okolo zlatého teľaťa, zopakoval ešte raz.

Ak sú teda slovanské národy skutočne povolané nadviazať na to, čo vybudovala anglosasko-germánska kultúra, niet zatiaľ dôvodu jasať na vavrínoch vyvolenosti. Zatiaľ nemáme nič, iba veľkú šancu a veľkú zodpovednosť. A beda nám, ak túto zodpovednosť nebudeme plniť! Bieda v celom slovanskom svete sa bude len stupňovať a nebude brať konca, až kým celkom vedome nepochopíme, čo máme robiť a nezačneme verne plniť našu úlohu.

Preto je dôležité, aby existovali jednotlivci, ktorí duchovne dovidia ďalej - aby mohli pomáhať svojmu okoliu usmerňovať túto čerstvo tryskajúcu energiu na vedomej úrovni. Lebo ak by sa mala vybiť nevedome, pudovo, demagógom sa ľahko podarí zviest' ju pod rozličnými heslami na vedľajšie koľaje; a namiesto prevahy duchovnej kultúry, ktorá by mohla oslniť celý svet, výjdu zo stredy našej rasy len pokusy o vojensko-politickú hegemóniu alebo niečo podobné. Tí, ktorí vidia zmysel dejín a cestu jasne pred sebou, musia pomôcť aj svojim priateľom presvedčiť sa, že kozmické sily nám pomôžu aj z najhoršieho, len ak splníme podmienky; aby naše národy nestratili nádej a dokázali pochybovačom, že neútopia svoje najlepšie schopnosti a najušľachtilejšie city v pohárikú slivovice.

Viktor E. Frankel

a dopracoval se až na ministerského ředitele sociálních záležitostí. Matka pocházela z Prahy. Za války jeho mnohí sourozenci skončili svůj život v koncentračních táborech, matka v plynové komoře v Osvětimi, otec poznal v rakvi v Terezíně. Sám prošel tříletou hrůzou koncentračního tábora.

První jeho vědecké pojednání vyšlo roku 1924 ve Freudově časopise a o rok později pak další v časopise Adlerově. Svůj pojem *logoterapie* užil poprvé roku 1938. Představuje systém, který je považován za **třetí vídeňský směr v psychoterapii**. Se svým učitelem Sigmundem Freudem se rozešel (podobně jako s Adlerem) pro různost názorů na podstatu duševních poruch.

umožnit, aby pacient svůj význam smyslu našel sám, aby **rozšířil své zorné pole** a aby si byl vědom spektra všech možností. Logoterapie tak směřuje nejen k odhalení schopnosti k práci, požitku a poznání, ale též k rozvoji schopnosti naplnit možný význam utrpení. Z hlediska logoterapie má smysl vše, co se osvědčuje k znovuzískání zdraví. Dosavadní terapie pokládá pacienta obvykle za uzavřený systém bez dveří a oken, ale člověku přece o něco v životě jde, chce být někým jiným, nechce jen ukojit své pudy, ale něco ve světě změnit. Nestačí mu nějaké zrcadlení, chce skutečný smysl, “nestačí se dívat v pokoji na plakát, chce odjet na Tahiti”. Tak jako hmota v evoluci táhla

Logoterapie - Léčení znovunalezením smyslu života

Nejedno technické veledílo přerostlo z oblasti lokální do mezinárodní a v celé své nahotě ukázalo neschopnost společně nalézat jakýsi **vyšší smysl**, rozhodující hodnotu a předvídatost pro optimální řešení. O investicích za několik desítek miliard se často rozhoduje těsným rozdílem pouhého jednoho hlasu ať již v parlamentech, či celostátních referendech. Nakonec na bitevním poli zůstávají vlastně jenom politikové zastávající rozporná stanoviska, svědčící o tom, že **současně pojiřmaná hierarchie hodnot je zplořtelá a nemořoucí tak, že uniká smysl našeho rozhodování a počinání vůbec**. Přitom se dál šířá do povědomí i zoufalé obavy z neuvědomělého a neukázněného technického pachtění naší současné civilizace, možné katastrofy jaderných elektrárn, přehrad i znečiřtění životního prostředí.

Každá věc - tudíž i velký technický výtvar zvlářt - musí mít svůj plný celostní smysl. **Život beze smyslu je nutno považovat za nejžhavější problém dneřka**. Přispět k řešení tohoto problému si vzal za svůj celoživotní úkol Viktor E. Frankl, profesor vídeňské univerzity, proslulý psychiatr, psycholog a filozof. Přednářel celkem na 208 univerzitách po celém světě, napsal 27 knih vydaných v 27 jazycích. Jeho dílo “*Man’s Search for Meaning*” jen ve Spojených státech dosáhlo v roce 1988 již 80. vydání. U nás je Frankl takřka neznám.

Narozen roku 1905, mládí prožil v blahodárném prostředí vzorných rodičů a sourozenců. Jeho děd, chudý knihvazač, pocházal z Moravy, jeho otec bez stipendia vystudoval vojenské lékařství

Freud považoval za jednu z hlavních lidských pohnutek vůli ke slasti. Adler vůli k moci. Podle Frankla je základem vůle ke smysluplnosti, její ztráta jedince frustruje.

Slovo logoterapie pochází z kmene logos, což ve starověké filozofii značí božský pramen idejí, aspekt božství, v Janově evangeliu Ducha svatého, jinak smysl, duchovnost. Frankl rozumí logoterapií **ozdravění vůli k chápání opravdového smyslu věcí**, tedy úsilí člověka naplnit ve své existenci maximální význam hodnot, prostě je ve svém životě uskutečnit. Frankl tvrdí, že dosavadní “demaskující” psychoterapie (například Freudova) při odhalování nevědomých instinktů selhává a lze ji považovat za pouhou rozumovou hru. Frankl však chce nastavit tvář té stránce, která je u člověka autentická, “demaskovat demaskéra”. Nejen tedy uchránit zdraví, ale zachovávat život v plném jeho smyslu. Přitom poukazuje na devizu Nietzscheho: “*Ten, kdo má pro co žít, dokáže unést každé jho.*” Jak žít, musí náležet k jedinečnému životnímu úkolu.

Frankl také pojednává o tzv. *noogenní neuróze* zapříčiněné duchovním problémem, morálním konfliktem, nebo existenční krizí. Představuje často psychický vývoj, který začal být nezvládnutelný pro duchovní prázdnotu. V takovém stavu terapie nebude úplná, dokud nebude naplněno existenční vakuum a odstraněna existenční frustrace.

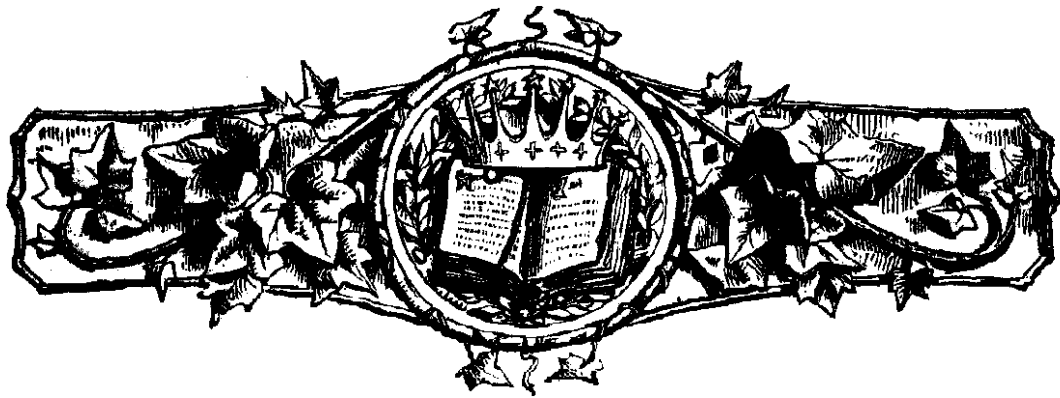
Logoterapie se zabývá více postojem pacienta k symptomu než symptomem samým. Zabývá se tudíž různě se utvářejícími postoji a pokouší se o **změnu postojů**, jakousi konverzi. Chce

k živému a to živé táhlo k duři, tak je duře plna touhy po něčem čistě lidském. Náboženství není a nemá být zárukou pro psychoterapii, mívá však při ní vedlejší účinky. Je-li někdo nábožensky založen, najde potřebný smysl snáze. Dá-li se pacient léčit, může se stát věřícím, ale jedno s druhým nemá nic společného.

Franklovy práce obsahují systematické průzkumy a statistické důkazy, jež vedou k závěru, že **převážnou příčinou sebevražd, požívání drog, alkoholismu, terorismu a kriminality není nějaká vrozená slabost, duševní nemoc nebo vliv společenského prostředí**, ale fatalismus, pokud se postižení konfrontují s nicotou, a nihilismus, **když život pro ně ztrácí cenu. Považují se za pouhé oběti okolností daných poměrů a přehlížejí skutečnost, že poměry sami utvářejí** a že záleží na jejich svobodném rozhodnutí, jak naloží s tím, co jim je ponecháno v hranicích okolností. Záleží jen na nich, zda těmto okolnostem podlehnou či zda je překonají s použitím “**vědy o vzdorné síle ducha**”, jež **nezná mezi**. Nikým nesmí být popířána schopnost **sebutváření, přetvoření, výrůst ze sebe**.

Ve své knize “*Logotherapy in Action*” uvádí výchovný experiment s 18 mladými kriminálníky, o nichž bylo prohlářeno, že budou věčně za mřížemi neschopni se vzdělavat. Výsledek experimentu: 17 z nich se dopracovalo nějakým kladným směrem, jeden z nich, původně analfabet, udělal doktorát a stal se profesorem, jiný se stal sekčním šéfem ministerstva školství ve Washingtonu.

Josef Marek

Kto je človek. O významu žibota

(Prednesené 10. a 11. septembra 1994 na festivale ezoteriky v Bratislave)

Predpokladám, že budete so mnou súhlasiť, ak poviem, že veci vo svete nie sú na svojom mieste. Každá oblasť života je zasiahnutá akýmsi nezdravým zmätkom, disharmóniou, konfliktom. Telesné aj psychické zdravie ľuď; medziľudské vzťahy; príroda; ekonomika aj politika.

Svet je chorý a objavujú sa liečitelia: lekári, magnetizéri, psychoanalytici, ekológovia, ekonómovia, politici, filozofi. No ak chceme vyliečiť človeka, vieme, kto je človek? Aby sme neboli ako lekári, ktorí liečia chorobu, no nie človeka; alebo politickí ekonómovia, ktorí uskutočnia nejakú spoločenskú utópiu aj za tú cenu, že obetujú ľuď.

Kto je človek?

lovami "Bud' svetlo!" sa vyžiarili všetky svety. Z mora svetla a plameňov, ktoré sa začalo rozpínať a ochladzovať, sa odštepovali stále ťažšie, chladnejšie a hutnejšie častice. Tieto sa podľa Archimedovho zákona uvrstvi do rovnorodých úrovní, tzv. svetov. Čím viac nahor, tým ľahšia, svetlejšia, teplejšia, rýchlejšia, vysokofrekvenčnejšia úroveň. Smerom nadol klesali stále ťažšie, chladnejšie, hutnejšie, pomal-

Služobník Lalie

šie častice o dlhých vlnách. Vznikli tri hlavné oddelenia: *prvé, druhé a tretie stvorenie*. Prvé - tzv. *praduchovné* alebo aj *prastvorenie*, druhé - *duchovné* stvorenie a tretie - *hmotné*. Každé z nich sa člení na veľké množstvo menších úrovní. Napríklad hmotnosť sa delí na *jemnohmotnosť* a *hrubohmotnosť*; hrubohmotnosť na úroveň *astrálnu, éterickú, fyzickú*.

Človek je taký tvor, v ktorom je spojená duchovná a hmotná prirodzenosť; zúčastňuje sa teda života vo dvoch svetoch zároveň: v duchovnom aj v hmotnom. Súhrn jeho duchovných tiel sa nazýva *duch*, súhrn jeho jemnohmotných tiel *duša* a jeho hrubohmotné telá sa súhrnne volajú *telo*.

Zásadný rozdiel medzi duchom a hmotou je v tom, že duch je živý ale hmota len oživovaná duchom. Duchovný svet má vlastný zdroj energie, zatiaľčo hmotný svet je len *hnanou časťou* stvorenia. Všetko hmotné (vrátane duše) je podrobené času a priestoru a po čase sa rozpadá.

Teda: **človek je duchovná bytosť dočasne spojená s viacerými hmotnými telami.**

S akými? "Vyššie telá" nie sú žiadne filozofické abstraktum. *Všetci* o nich vieme; hoci nie všetci vieme, že vieme. *Fyzické* telo pozná každý. *Éterické* (pránické, energetické) telo mô-

žeme cítiť ako vlny energie, dokonca zmerať jeho energetické dráhy (akupunkturické meridiány). Ale aj *astrálne* (pocitové) telo pozná každý: pozostáva z pudov, emócií, strachov, túžob, pocitov. *Mentálne* (myšlienkové) telo je tvorené abstraktným, konceptuálnym, logickým myslením; pozostáva z jemných hmotných myšlienkových foriem.

A v *duchovných* telách - **v duchu - je uložený zmysel pre Pravdu, Krásu a Dobro a všetky večné, skutočné hodnoty!** A hoci nie každý má svoj duchovný organizmus vyvinutý do tej miery, aby mohol byť *plne vedomý v duchovnom svete* (ako je pri vedomí na fyzickej úrovni), predsa *každý* má schopnosť svojho ducha *aspoň vyciťovať* vo forme *svedomia!*

Každé z týchto tiel môže ochoriť a každé možno liečiť.

Fyzické telo má svoje choroby - a lekári ich liečia skalpelom alebo tabletkou.

Éterické telo ochorie, ak sa energetické dráhy vyvedú z rovnováhy. Liečitelia ich potom vyvažujú, harmonizujú akupunktúrou, magnetizovaním, prikladaním rúk.

Čo však znamená choroba *astrálneho* tela? Je to neprirodzené ľpenie, chorobná túžba, neovládateľné emócie, křčovitá úzkosť, strach, bezpríčinná podráždenosť, hnevливость, nevyvetliteľný smútok. A čo znamená vy-

liečiť astrálne telo? Nájsť mier, uvoľnenú radosť, nenútenosť: meditáciou, spievaním mantier, počúvaním hudby, prechádzkou v prírode.

Chorobou **myšlienkového** tela sú nesprávne názory, predsudky; a liečiť ho znamená odstraňovať mylné predstavy o realite.

Čo myslíte, ako sa prejavuje ochorenie **duchovného** tela? Prejavuje sa **neschopnosťou rozpoznávať pravé hodnoty; zdeformovanými predstavami o Kráse, Láске, Spravodlivosti a Cnostiach; nesprávnym, na hlavu postaveným poradím hodnôt.** Vyliečiť duchovné telo znamená rozvinúť a otvoriť duchovné zmysly pre duchovné hodnoty; a pomôcť človeku zoradiť rebríček hodnôt zase správnym spôsobom. **Liečiť ducha znamená dávať jas, istotu a hlavne zmysel; vedomie poriadku a zmysluplnosti všetkého diania!**

Aj duchovné telo môže byť smädné - ale po Kráse; hladné - po Pravde a chce dýchať - Lásku! Zvíra môžete liečiť tak, že uspokojíte jeho *hmotné* potreby¹ - a ono bude spokojné; ale nie človeka, lebo bude sýty a nešťastný. Viete dobre, že ak má pre človeka niečo *zmysel*, môže mu byť aj zima, môže byť hladný, pretrpí každú bolesť, len ak vie, *prečo* to robí. Ale ak má všetko, no nevie prečo by mal žiť... pomaly zomiera.

Vieme už, že každé nižšie telo je príčinne závislé od sebe nadradeného, vyššieho tela. Na fyzickom tele môže lekár urobiť fyzický zásah. Avšak: keď je niektorý orgán alebo časť tela odrezaná od energie, môže fungovať? Znova a znova bude zlyhávať!

Musíte teda uviesť do poriadku energetické telo. Obrátite sa od lekára k magnetizérovi. Ten vás dobije energiou a uľaví sa vám. Na ako dlho? Kým sa tá energia neminie? Potom sa znova a znova sa vraciate k svojmu liečiteľovi, aby vám opravil auru.

Lenže pýtajme sa: je vôbec možné, aby vaše životné energie prúdili harmonicky, mieruplne, keď v astrálnom tele bujnejú vášne, kypí hnev, keď sa dusí strachom?

Vylúčené! Musíte najprv očistiť svoj pocitový život. Sklamani liečiteľom odchádzate do klubu jogy, do

ášramu, náboženského združenia, kde sa uvoľňujete, meditujete, spievate, ste na seba láskaví...

Ale znova sa pýtajme: môžete sa zbaviť strachu a túžby, keď máte nesprávnu predstavu o živote, keď mu nerozumiете? Môžete sa nebáť vo svete, kde - podľa vášho presvedčenia - panuje chaos, náhoda, bezpríčinná krutosť, nespravodlivosť; kde zajtra môžete ochoreť a zomrieť, alebo niekto vám blízky, a nebudete ani vedieť prečo; alebo ho jednoducho zabijú? Je vôbec možné sa nenahnevať, ak zmyslom života je napríklad vybudovať domov, istotu - a vy pracujete a všetko vám vezmú a pritom sa musíte dívať, ako si darebáci rozdeľujú stámilióny? Môžete ísť s láskavosťou a zbožnosťou do sveta, v ktorom - podľa všetkého - hrubá sila víťazí nad múdrosťou a zlo nad dobrom? Vojny, hromadné vyvražďovanie, útlak; nehumánne politické a ekonomické machinácie, nekonečná bieda...

Kto nepochopil význam zla, nepochopil nič; sotva môže byť pokojný a bezstarostný!

Či jesto Pravdy vo svete?

Poznáte tú slovenskú ľudovú rozprávku? Traja bratia sa vybrali do sveta hľadať Pravdu a každý im hovoril, že Pravdy vo svete niet. Ale oni vytrvali - a našli ju!

Ako chcete, aby vám bolo otvorené, keď neklopete? Ako chcete nájsť Pravdu, keď po nej neprahnete ako po živej vode? Ako sa chcete uschnúť rozpoznať Krásu vonku, keď jej vo vašich očiach niet? Ako by vás mala navštíviť Lásky, ak by ste jej najprv nepripravili dôstojný príbytok vo vašom srdci? A ako chceme dostať odpoveď na hádanku sveta, keď všetky **naše otázky sú nesprávne formulované, lebo už motívacia, pre ktorú sa pýtame, je od začiatku scestná?** Ako by sme mohli pochopiť zmysel ľudského života a

kozmickej dejín - vzhľadom na čo - keď celý náš **hodnotový systém je deformovaný, falošný?**

Sú ľudia, ktorí hovoria, že tu nie je nič na pochopenie; že to je proste chaos, nepravodlivosť, nezmyselnosť. A druhí, čo tvrdia, že je to nevyspytateľné tajomstvo Božie, a zakazujú Vám aby ste sa naň pýtali.

Ale ja Vám vravím, že **človek má nielen možnosť ale aj povinnosť pochopiť všetko, čo súvisí s ľudským osudom a jeho poslaním** tak jasne ako deň! A že bude nešťastný dovtedy, kým neuvidí, akým vznešeným a dokonalým spôsobom sa Lásky a Spravodlivosť uskutočňujú vo všetkých veciach a kým nenájde zmysluplný cieľ vo svojom živote a vo všetkom diania, ktorého je súčasťou.

Poznanie má však svoje podmienky!

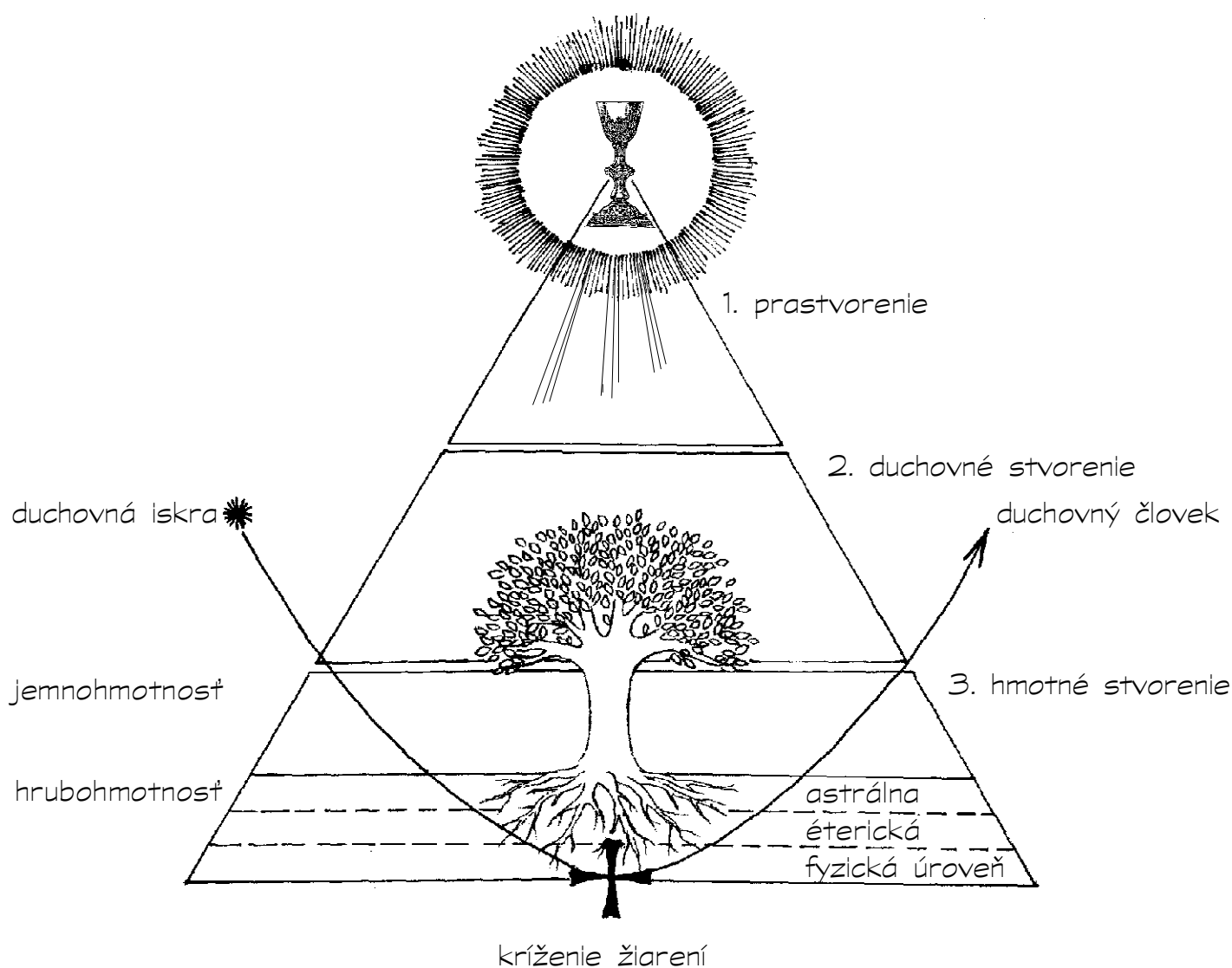
Vysvetlím najdôležitejšiu z týchto podmienok, a tým zároveň odpoviem aj na otázku, odkiaľ čerpám to, čo bude nasledovať. Vedzte, že mojím najvrúcnejším želaním je, aby ste si po Jas, Múdrost' a Krásu išli tam, kde ja; a aby sme sa čím skôr mohli spoločne pustiť do diela, ktoré nikdy neurobím sám. Lebo žiaden človek nemôže ísť ďalej, kým nepomôže tým okolo seba; a musí najprv rozdať všetko, čo má, aby sa mu srdce vyprázdnilo pre čosi ešte krajšie.

Tým vznešeným prameňom Poznania nie je senzibilita! Veď ako by to aj bolo, keby Boh podmienil vlastný zmysel života človeka, čiže duchovný rast, nejakou zvláštnou schopnosťou, ktorou sú obdarení len výnimoční jednotlivci? A ostatní by boli z naplnenia tohto zmyslu vylúčení alebo odkázaní na tých druhých?

Navyše väčšina súčasných senzibilov dovidí iba do astrálu; čiže ani nie na hranicu hrubohmotnosti. Povedia vám, akej farby máte auru alebo ktorý telesný orgán máte chorý. No

¹ Pravdaže zvíra má aj emocionálny život; pociťuje radosť a strach, slasť, hnev alebo žiarlivosť. Pes dokáže aj zomrieť od žiaľu, keď zomrie jeho pán. Chovatelia zvierat to nadšene potvrdia. Sú to *duševné pocity*, patria teda medzi *hmotné* potreby.

To, čo zvieratú chýba - na rozdiel od človeka - je *duch*. Zvíra nemá dôstojnosť, česť, zmysel pre krásno, pravdu ani pre žiadne ďalšie etické a estetické hodnoty.

ako by mohli podať správu o vysokých duchovných svetoch, v ktorých sa nachádzajú všetky skutočné, večné hodnoty, príčiny a významy vecí?

Každý človek má cestu k poznaniu otvorenú. **Pozorovaním jednoduchých vecí**, hlbokým myslením, precítením, vhladom do života uvidíte oveľa viac - ak nie ste povrchní, ale idete vo všetkom do hĺbky. Uvidíte, ako sa tie najvyššie kozmické zákony odrážajú aj v tom najmenšom zrnku piesku. A z malého spoznáte veľké, lebo veľké sa opakuje v malom.

Vtip je v tom, že tam, kde človek vidí, a tam, kde nevidí, platia tie isté zákony. **Stavebné plány vesmíru majú vo všetkých úrovniach rovnaký princíp.** Celé ľudské telo sa napríklad odráža v dúhovke oka. Nie je potrebné, aby ste videli celé telo, aby

ste videli dovnútra tela. Na to, aby ste stanovili diagnózu stačí, ak máte prístup k jednej z jeho viditeľných častí - k dúhovke. Preto štúdiom viditeľného sveta - ak pochopíte univerzálne zákony správne - môžete povedať niečo aj o svete neviditeľnom; aj o tom, čo bude po smrti.

Vy dokonca *musíte pochopiť najprv tento svet*; lebo to je základom pre všetky vyššie stupne poznania. Človek si musí najprv osvojiť určitú základnú kultúru, jasnosť, trpezlivosť a systematickosť myslenia; aby mohol pochopiť aj inšpiráciu z vyšších svetov správne. A musí mať aj tú správnu motiváciu.

Až potom k vám začnú pristupovať múdrosť; jednoducho vás *napadnú*, zrazu ich budete vedieť. *Výcítite ich duchom.*

Potom - ak máte zmysel pre experiment - overíte si svoju inšpiráciu, nápad či hypotézu aj v praxi. A ak uvidíte, že to funguje - budete vedieť, že je to tak.

Extrémna senzibilita nie je nevyhnutne potrebná, aby ste boli v spojení s vyššími svetmi. Máte predsa vonkajší zrak a vnútorný zrak, imagináciu, schopnosť vidieť obrazy so zavretými očami. A máte predsa aj duchovné oči pre Pravdu, Krásu a Dobro - tak ich používajte! Ak dostanete zvnútra nejakú informáciu a neskôr si overíte, že bola skutočne pravdivá, budete vedieť, že to nebola len fantázia.

Takto Vás anjeli budú viesť a komunikovať s vami dvojakým spôsobom: vnútorne, pomocou obrazov² a navonok, pomocou udalostí.³

² Sprostredkovateľmi dobrých myšlienok sú *múzy*; t.j. vzdušné bytosti (sylfy), ktoré majú na starosti inšpiráciu. Ak by sme slovo *inspirare* chceli preložiť doslovne, muselo by znieť: *vdýchnuť ducha* alebo *oduchovniť*.

Bude to dialóg, v ktorom budete postupne získavať stále väčšiu istotu. Na každý Váš duchovný čin, pohnútku, sľub, rozhodnutie, modlitbu, zmenu, ktorú urobíte vo svojom rebríčku hodnôt, príde zreteľná odpoveď vo forme vonkajších udalostí aj vnútorne. Na prvý raz si budete myslieť, že ide o náhodu; ale na piaty, či desiaty raz už určite nie. A budete vedieť, že na druhej strane nie je *niečo*, ale *Nieкто*; budete sa s Ním a s Jeho Vôľou oboznamovať stále dôvernejšie; pochopíte, prečo Jeho spôsob je nevýslovne láskavý a spravodlivý, ba čo viac, najlepší možný; vytušíte Jeho úžasnú Vznešenosť a presvedčíte sa o Jeho Všemocí!⁴

Potom môžete smelo skríknúť: **videl som, že existuje Boh; hoci som nevidel Boha! Nie verím, ale presvedčil som sa, že existuje!**

Teda podmienka Poznania znie: **Starajte sa o to, čo je hlavné, a všetko ostatné Vám bude pridané!** Vnútoraná Múdrost' aj vonkajšia ochrana. Naopak: **všetko, čo staviate nad Boha, Vám bude vzaté!** Vzaté vo Vašom vlastnom záujme, aby ste s tým nepremárnili drahocenný život, ale pohli sa ďalej na ceste za cieľom, ktorý si Vaše vlastné vyššie Ja vytýčilo v duchu.

Slúžiť Bohu znamená slúžiť Cnosťam. Keby sme po Láске, Spravodlivosti a Čistote zatúžili aspoň tak vrúcne, ako všetci túžime po hmotných pôžitkoch; keby sme ich začali

presadzovať s tou odhodlanosťou, s akou presadzujeme svoje osobné záujmy!

Pri každej malej zmene Vášho duchovného smerovania, vždy keď rozpoznáte, do hĺbky prežijete a úprimne prijmete do svojho rebríčka hodnôt niektorú ušľachtilú duchovnú hodnotu, zmení sa Vaše duchovné vyžarovanie. To je *klúč*, ktorým sa Vám automaticky otvárajú dvere k ďalšiemu oddeleniu knižnice, klenotnice Múdrosti, z ktorého potom môžete čerpať. Tento kľúč spočíva v jednoduchom zákone: vo vlnovej rezonancii. Ak preladíte rádio na iné vlny, môžete počúvať inú stanicu. **Čistota motívu je nosnou vlnou, vlnovodom, ktorým pretekajú informácie.** Čím rýdzejšiu mravnú kvalitu v sebe nesiete, tým so žiarivejším svetom, s vyššími a múdrejšími bytosťami sa môžete spojiť a dostať od nich poučenie. A v tom je práve tá *automatická etická poistka*, ktorá rozdeľuje Poznanie tak spravodlivo a múdro!⁵

Kto to, čo už dostal, používa na zlé, nie na dobré - nemôže dostať ďalšie poznanie: lebo je obalený temným vyžarovaním a tým sa odrezal. Najprv musí použiť všetko, čo má, na dobré - *potom* dostane viac.

Každému je zverené toľké poznanie, aký verný je Svetlu!

Ako málo to však ľudia v praxi chápajú; a stále dúfajú, že budú môcť tento zákon obísť!

Porozmýšľajte nad takýmto príkladom: Na istej ezoterickej prednáške jeden jasnovidný liečiteľ už vyše hodiny vysvetľoval svoju "filozofiu človeka a vyšších svetov." Len s veľkou námahou sa mi darilo nájsť paralelu medzi prežitou skutočnosťou a tým, čo hovoril. Musel by som sa veľa pýtať, ak by som chcel zistiť, čo má presne na mysli a či v tom má sám vôbec jasno. No nikto nič nehovoril; a ani po skončení prednášky nikto nemal žiadne otázky. V prvom rade sedelo zo desať starších paní v dôchodkovom veku, ktoré významne prikyvovali na znak súhlasu.

"To predsa nie je možné", pomyslel som si, "oni tomu všetkému rozumujú?!"

Po prestávke liečiteľ povedal: "A teraz praktická časť. Položíme niekoho na stôl, urobíme diagnózu a ukážku liečby. Odstránime bolesti." V tej chvíli obecnosť ožilo; v miestnosti nastal ruch. Dvíhali sa ruky: "mňa, mohli by ste zobrať mňa? Už päť rokov ma bolí tu a tam... také mám ťažkosti..."

Vtom som to pochopil: týchto ľudí nezaujímajú Pravda, Poznanie, Vyššia vôľa, Cnosť; Boží zámer a duchovný rast im môžu byť ukradnuté; oni by

³ Ak poprosíte bytosť vzduchu, aby sformovali z oblakov srdiečko alebo kríž, a on sa na oblohe skutočne objaví, nejde o fantáziu. Ak zastavíte vietor, hoci všade naokolo šumi listie; ak je sucho v štvormetrovom kruhu okolo Vás, hoci všade okolo leje, a nad vami nie je žiadna strecha; ak sa pri spoločnej modlitbe spustí stĺp svetla a vy ho odfotografujete a po vyvolaní je na filme - nejde o zrakový klam!

Tieto príklady hovorím len pre neveriacich Tomášov, ktorí požadujú aj *hmotné* dôkazy, napokon celkom správne, aby vedeli, že dôkazov je dosť. Ale inak vás bytosť a vaši duchovní pomocníci budú viesť prevažne vnútorne - ak budete počúvať - lebo oni tu nie sú na to, aby nám robili zázračné divadielko. Len čas od času Vám darujú aj nejaký hmotný dôkaz, aby posilnili vašu istotu.

⁴ Budete sa napríklad dívať, ako sa planéty blížia do určitej astrologickej konštelácie a budete vedieť, že čosi sa má stať. A hoci do poslednej chvíle tomu nebudete veriť, lebo si rozumom nebudete vedieť predstaviť žiaden spôsob, akým by sa to malo odohrať, predsa sa udalosti a tzv. náhody nakoniec zbehnú tak, že sa to naplní. Tu v úžase padnete na kolená pred Prozreteľnosťou, ktorá s toľkou Múdroťou, Dobrotou, Spravodlivosťou a dokonalou presnosťou rozdeľuje ľudom to, čo im patrí.

Odvtedy budete vedieť, že skôr šíp sa zastaví uprostred letu a zmení smer, ako by ste mali zomrieť skôr, než ste splnili svoju úlohu. No nie nadprirodzeným spôsobom - ale iba v rámci zákona! Ako? Zaduje napríklad náhly poryv vetra a šíp vychýli, ak nemáte zomrieť!

Tak je to *predsa* pravda, že všetky lesné bytosť pomáhajú hrdinovi, ktorý má tú správnu motiváciu. Samozrejme! Nepostará sa kráľ o svojich služobníkov, nezabezpečí ich tým, čo potrebujú, aby mu mohli slúžiť? Ale ak nie sú Jeho, a nevedia, či sú, a chcú slúžiť iba sebe, nechá ich napospas sebe samým...

⁵ V tomto bode sa akademická veda dopúšťa chyby, kvôli ktorej nevie vyrásť za hranice naivného materializmu. Poznanie sa nedá oddeľovať od etických a estetických postojov subjektu. Práve mravná kvalita, čistota poznávajúceho je vstupenkou k vyššiemu poznaniu. Rozvoj imaginácie, rýdze cítenie a cnosť podmieňujú vývoj orgánov duševného a duchovného tela, ktoré človeku umožnia vnímať hlbšie, neviditeľné súvislosti medzi vecami. Ak obmedzíme prostriedky poznávania len na telesný zmysel a hrubohmotný rozum, vskutku nenájdeme okolo seba nič iné ako svet hrubohmotných telies a tiel, ktorých vznikanie a zanikanie nedáva žiaden zmysel.

prestúpili úplne na *hocičo*, aj na islam, hociaký totemický kult alebo aj dialektický materializmus - len keby ich už konečne prestal bolieť žľčník alebo koleno! Oni nechcú slúžiť Bohu, ani Láske, Spravodlivosti a Čistote - oni k nim nič necítia - ale len k sebe a svojmu hmotnému telu. Lebo to je to, čo v ich vedomí tak dominuje, čo je pre nich to hlavné, to je ich jediný cieľ! Na Pravde, na tej im nezáleží.

Takíto duchovne mŕtvi budú celé roky a desaťročia meditovať, počúvať prednášky, robiť Silvovu metódu; ale tie najjednoduchšie, základné skutočnosti, ktoré by mohli vyliečiť ich život, im navždy zostanú tajomstvom; nikdy ich nepochopia, a nemôžu pochopiť, pretože ich motivácia je od začiatku nesprávna. Ak sa niekto vydá na cestu od začiatku s tým, že hľadá zemiaky, nemôže očakávať, že na konci nájde ruže.

Aký nesmierny je to rozdiel! Medzi človekom, ktorý obetuje aj svoju hmotnú existenciu alebo príjme na seba trvalú bolesť, len aby zostal verný Vznesenej Pravde - a človekom, ktorý sa dá na *hocičo*, len aby sa fyzicky dobre cítil.

Starajte sa o hlavné, všetko ostatné vám bude pridané!

Lenže *čo* je hlavné? Aká je Božia vôľa, či - v dvadsiatom storočí by sa patrielo povedať skôr - smerovanie kozmických civilizačných dejín? Je

prekvapujúce, že toľko náboženstiev hovorí o službe Bohu a o Božej vôli, no ak sa ich spýtate, *čo* je Božia vôľa, nevedia vám to povedať. Ako môžem plniť Božiu vôľu, keď ju nepoznám? Ako viem, kedy ju plním a kedy nie? Musím mať predsa jasno o svojej individuálnej životnej úlohe a o celkovom pláne aspoň do tej miery, aby som vedel, ako mám vo svojom okruhu konať. Vráťme sa teda k otázke:

Kto je človek?

Človek je duchovná iskierka vnorená do hmotnosti. Ježišovo podobenstvo o ľuďoch ako o zrne, ktoré Stvoriteľova ruka rozsieva do pôdy, nie je iba podobenstvo. **Človek je skutočne ako semeno stromu zasiaté do pôdy hmotností, kde má pod vplyvom prostredia vzklíčiť a rozvinúť sa nad zemou.** V hrubohmotnosti má zapustené korene, v jemnohmotnosti kmeň a v duchu korunu. Z telesného sveta čerpá podnety a v duchu prináša plody.

To je dôvod, prečo zárodok duchovného človeka nezostal v raji, ale vydal sa na púť, ktorá potrvá tisícročia; ak sa mu vôbec podarí z toho dobrodružstva šťastne sa vrátiť domov.⁶ Lebo na začiatku síce bol v duchovnom svete, ale nebol schopný byť tam plne vedomý, plne sa rozvinúť. Jeho *ja* sa ešte len musí sebauvedomiť, sformovať; človek sa ešte len *má stať* človekom! Je spiaca princezná, ktorá ešte len musí byť prebudená k svojim

dokonalostiam.

Keď však hovoríme, že človek ešte nie je človekom, *čo je* potom človek? Ako *má* vyzeráť človek? **Existuje nejaký pravzor, predobraz dokonalého človeka?**

Na samom vrcholci stvorenia, z čaše *Grálu*, sa rinie *Život*. Ako biele svetlo, ktoré v sebe obsahuje všetko, Boh sa štiepi na jednotlivé rýdze farby - *Cnosti*. Nepomenovateľná Jedinosť sa láme ako priezračné svetlo na hranole na svoje čiastočné aspekty, z ktorých sa skladá a ktoré spolu tvoria Celok. Každá farba je jedna *Cnosť*, jedna prenádherná, nadovšetko vznesená bytosť, jeden Boží prívlastok!

Láska, Spravodlivosť a *Čistota* sú tri najvyššie z nich. To sú tie obrazy Božích dokonalostí, pravzory, predobrazy rýdzich vlastností, na ktoré je človek stvorený. Ale len potenciálne - a má potom *možnosť* sa na Ne *vyvinúť*. Veď človek je očividne ešte nedokonalý! **Je iba striebornou hrivnou, z ktorej môže byť šperk - ale len za predpokladu, že bude na sebe pracovať!**

Fyzické telo, ktoré sme prevzali od zvierat, je vlastne jediné z ľudských tiel, ktoré je už svojím spôsobom dokonalé. Ak je zdravé, poslúcha a funguje bezchybne. Slúži ako prostredie, v ktorom a na ktorom sa vyvíjajú naše duševné a duchovné telá, ktoré sú očividne ešte nedokonalé. Všimnite si, že ani len astrálne (emocionálne) telo nedokážeme zatiaľ ovládať, keď nás niečo rozruší. Naše duševné orgány ešte nie sú vôbec vyvinuté; len sa hmlisto črtajú. **Svoje duchovné telo musíme doslova ukut' - sformovať a vytvrdiť - ako kováč vo vyhni!**

A tou vyhňou je hmotné telo,

⁶ Človek získava hĺbku všetkým tým, čo prežil. Jeho láska je taká veľká, ako hlboko pozná ľudskú radosť a ľudskú bolesť. Je to pútnik, ktorý opustil svoj domov a vydal sa na púť, aby našiel drahocennú perlu Poznania a vrátil sa s ňou domov. Na začiatku cesty sa smeje, v prostriedku plače a na konci sa opäť smeje. No na začiatku je to len úsmev dieťaťa a na konci úsmev starca. Ten prvý úsmev je plytký - v tom druhom je obsiahnuté všetko. Dieťa sa smeje, pretože ešte nevie, čo ho čaká - ale múdry starec preto, že zase pozná *celú* pravdu.

Videli ste kreslenú rozprávku *Posledný jednorozec*? Nejasný nepokoj poháňal jednorozca (ducha) z jeho kvitnúceho domova (duchovnej ríše) za svojím poslaním (sebauvedomením) na cestu do temnej krajiny (hmotností), kde vládol zlý kráľ (knieža temnoty) a kde mu bolo súdené stanúť zoči-voči veľkému ohnivému býkovi (zmyselnosti).

Tak ako sa dym nikdy nemieša s azúrom oblohy, aj keď sa tak oku zdá; tak ani býk (hmota) sa nemohol dotknúť a ublížiť jednorozcovi (duchu), ale mohol ho účinne šachovať a 'zatlačiť' do kúta. Ten kráľ používal toho býka, aby mu chytal jednorozce a zatlačil ich do mora pod hradnou skalou, kde ich držal uväznených už desaťtisíce. Za prílivu vychádzal na hradby, aby sa potešil pohľadom na ich rýdzu krásu.

Náš jednorozec sa v kritickej chvíli pred býkom premenil na človeka-dievča (vtelenie). Týmto aktom však dievčina zabudla, že je jednorozec. Prechádzala sa komnatami paláca a pohľadom kĺzala po stenách zaplnených obrazmi jednorozcov. Ale nedokázala si spomenúť, prečo a akú prazvláštnu, sladkobôľnu strunu to v nej rozozvučí.

Musela vstúpiť do starých hodín (t.j. vystúpiť za čas a priestor), aby sa znovuspoznala ako jednorozec. Tentokrát však - poznajúc ľudskú lásku - našla v sebe dostatok sily, aby sa nenechala tlačiť ohnivým býkom, ale sama ho svojím krištáľovým rohom (mocou svojej čistoty) zatlačila do mora.

hmotný svet. Ako dieťa vyklízne z lona matky, akonáhle vyvinie svoj organizmus pod jej ochranou, tak duševné telo vyklízne z hrubohmotného, akonáhle je na to zrelé. Dieťa musí pred narodením vyvinúť svoje zmyslové a pohybové orgány, aby sa mohlo narodiť do tohto sveta a zmysluplne sa v ňom začleniť. Avšak **údmi a orgánmi duchovného tela sú cnosti - duchovné kvality, ktoré sú potrebné pre vedomý život vo svete ducha!**

Odloženie obalu nastáva vždy vo chvíli, keď jadro dozrelo a stvrdlo. Tento dej možno pozorovať všade v prírode, pri zrení plodov. Ako orech vypadne zo svojej šupky, len čo dozrel, tak sa duša odpútava od tela, akonáhle je na to zrelá. **Smrť a narodenie sú to isté; odchod z jedného sveta je vstupom do ďalšieho.**

Pritom človek neodchádza nikam inam, do nejakého ďalšieho sveta. Je len jeden svet. Ani dieťa sa nerodí do iného sveta, než do toho samého, v ktorom bolo už predtým. Len nedokázalo plne vnímať všetky jeho dimenzie. **Práve tak sa aj my, ľudia, zobúdzame, rodíme do sveta ducha.** A práve tak, ako sa rodičia starajú o dieťa už v čase, keď ešte nemá vyvinuté orgány, aby mohlo niečo vidieť a chápať, s rovnakou láskou sa aj o nás teraz starajú anjelské bytosti a naši starší bratia, aj keď ich nevidíme.

Lenže tentokrát je náš vývoj podmienený našou *vedomou* spolupracou, dobrovoľným rozhodnutím! Človek, ktorý premešká príležitosť rozvinúť svoju duchovnú polovicu v tomto svete, lebo sa plne venoval iba svojej hmotnej polovici, ocitne sa po smrti v duševnom svete nedovyvinutý; a svoj handicap bude musieť znášať a prekonávať asi ako niekto, kto sa do tohto sveta narodil s určitou vadou.

Prečo má človek takú veľkú príležitosť k duchovnému rastu práve v hmotnom tele?

Lebo najväčšiu možnosť prekonať sám seba má práve v hmote. Jemnejšie svety mu nekladú dostatočný odpor, nemôže sa o ne oprieť. **Len na**

hrubohmotnej Zemi, kde sa krížia všetky druhy žiarení, je vystavený protitlakom, ktoré mu umožňujú sústrediť svoje duchovné sily a zároveň sa napojiť na ušľachtilejší druh ľudí, ktorých tu má možnosť stretnúť. V duševnom svete by mohol zotrvať aj stáročia v mylných názoroch, uzavretý vo svete utkanom z vlastných predstáv; medzi ľuďmi rovnakého druhu a zmýšľania. Preto tí, čo nemajú dostatočne silné ja, aby sa vyvíjali ďalej bez donútenia, z vlastnej vôle, by nedokázali v jemnejšom svete urobiť zásadný vývojový skok - keby niet vonkajších, hrubších podnetov.

Tým podnetom, zdrojom energie a šancou pre skok na vyššiu úroveň je inkarnácia na Zemi. **Hrubohmotnosť nám slúži ako zrkadlo seba-poznávania, je výsledkom našich duševných postojov a chcení.** Zrkadlo, ktoré nám nielen ukazuje, akí sme, a aj nás donucuje prežívať náš samých. Tu musíme prežívať aj to, čo by sme inak nechceli vedieť, v čom by sme sa klamali. Pre tento svet je príznačný práve rozdiel medzi želaním a skutočnosťou. Poznáte to: s niektorými osobami a záležitosťami by ste už nechceli mať nič spoločné - ale musíte - lebo je to práve vaša rodina, váš kolega, vaše osudové životné postavenie, z ktorého sa nedostanete tak ľahko. Lenže tieto udalosti, pred ktorými by sme najradšej unikli, ale sme v nich chytení, nám práve zrkadlia naše nedostatky; každá z nich nesie posolstvo, hovorí nám niečo o nás.

Inak by ste sa možno nikdy neboli pozreli Pravde do očí, keby ste nemuseli! Tento svet je skala, o ktorú sa rozbíjajú všetky ilúzie. **Len kto pochopí, načo tu je, všetko zlé sa mu obráti na dobré;** a každé osudové obmedzenie sa premení na jeho vnútorný rast.

Váš osud si vás nájde všade a bude vás prenasledovať dovtedy, kým nepochopíte, čo od vás chce. Ak ale pochopím, že *nič* nie je náhoda, a že príčinou môjho osudu nie sú ani židia, ani kapitalisti, ani moji rodičia, ani zlé spoločenské podmienky - ale *vždy* len ja sám, tak je radosť žiť: lebo **potom všetko má zmysel, všetko kvám prehovára a učí vás.** Ak by však môj osud nemal závisieť odo mňa, ak na neho nemám vplyv, som tu zbytočný, moje konanie nemá zmysel.

Zodpovednosť a zmysluplnosť sú spojené nádoby. Ľudia, ktorí odmietajú prevziať zodpovednosť za svoje životy, platia za to vysokú daň: pocitom nezmyselnosti života!

Sme teda hodení do sveta, do podmienok, ktoré nás obrusujú, s ktorými sa musíme namáhať. Ale čo robí kulturista, keď sa rozhodne vyvinúť nejakú svalovú partiu? Naloží si predsa niečo ťažké, čo mu kladie odpor. Hmota je to zotrvačné, ťažké, čo nám kladie odpor a na čom silnejú naše vôľové vlastnosti. Len tu dole je tak ďaleko od želania ku skutočnosti - tam hore je myšlienka činom.

Niektoby si mohol povedať: čo ten kulturista vlastne chce? Ak chce zdvihnúť ruku hore, prečo si na ňu kladie železá, aby mu to išlo tak ťažko - a keď ju má hore, zase ju spustí?

Lenže zmysel nezáleží v tom, či sa mu nakoniec podarí alebo nepodarí zdvihnúť ruky nad hlavu, alebo koľkokrát sa mu to podarí; lebo nakoniec aj tak činky položí späť na svoje miesto a posilovňu opustí. Pri tej činnosti mu však vyplynul iný úžitok: v podobe trvalých schopností, ktoré si odnáša so sebou, zatiaľ čo činky slúžili len ako prostriedok.

Človek je diamant a hmota brúsny kameň. Viete, že diamant a uhlie sú v podstate to isté? Chemicky je to uhlík. Lenže akú cenu má diamant a akú uhlie! A ako vzniká z uhlia diamant? Tak, že uhlie zakopete na milióny rokov hlboko do zeme, a vystavíte ho čo najväčším tlakom nadložných vrstiev. Pod tlakom sa zmení jeho kryštalická štruktúra - a vzniká diamant. Čím sa líši diamant od uhlia? *Cnosťami!* Tvrdosťou, priezračnosťou, trvácnosťou...

Alchymisti veľmi dobre vedeli, čo hovoria. Hovorili o tom, že neušľachtilý kov (človek) sa môže transmutovať na ušľachtilé, nehrdzavejúce, žiariace zlato: na ušľachtilé, nesmrteľného, jasného ducha. To je *transmutácia*, alebo stvorenie nového človeka.

"Vezmi dušu medi, zakop ju na sedemdesiat rokov do zeme - a dostaneš zlato."

Zosimos

Ako sa konkrétne odohráva toto brúsenie nového človeka?

Prazákony stvorenia

V celom vesmíre platia zákony. Nie len v hmotných, ale vo všetkých, teda aj v duchovných svetoch. Ani v duchovne sa nemôže udiat *hocičo* a *hociako*, ale len v rámci zákona. Je to dokonca **jeden a ten istý, jediný Zákon, ktorý je osou celého stvorenia**. Len na rozličných úrovniach, pri rozličných teplotách sa prejavuje rozlične a predsa analogicky. Prírodné zákony sú len priemetom časti Zákona do hrubohmotného sveta.

Uvedme si tri zákony ako príklad:

1. Zákon prítlačlivosti rovnorodého. Vo fyzike sa prejavuje ako *rezonancia* a ľudovo sa nazýva "Vrana k vrane sadá."

2. Zákon spätného pôsobenia; fyzikálne *zákon akcie a reakcie*; nazývaný aj *zákonom karmy*, laicky v podobe porekadla: "Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva" alebo "Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne".

3. Zákon tiaže, ktorého analógiu vo fyzickom svete je *Archimedov zákon*.

Na dvoch jednoduchých príkladoch ukážeme, ako v týchto troch zákonoch spočíva tým najjednoduchším a najvznešenejším spôsobom dokonalá Spravodlivosť a Láska.

Zdroj sily a slobodná vôľa človeka

Zdroj všetkej sily (tzv. *centrálne slnko*) je u Boha, ktorý stojí nad stvorením. Na vrchole stvorenia je čaša Grálu, z ktorej sa v pravidelných intervaloch vylieva živá sila. *Svätý Grál*, kalich, v ktorom sa to vlní a kypí rubí-

novou červeňou, je srdcom stvorenia, v ktorom sa začína a končí kolobeh všetkých žiarení a ktoré svojím tlkotom vlieva život všetkým bytostiam. Táto sila sa smerom nadol stále viac a viac štiepi na zložky, zvolna padá svetmi ako závoj, hustne a "zhmotňuje" sa.

Tu človek dostal privilégium tzv. *slobodnej vôle*, ktorá spočíva v magnetickej schopnosti jeho ducha prítahovať a usmerňovať túto padajúcu energiu. Každá jeho duchovná pohnutka, rozhodnutie, myšlienka, chcenie okamžite zakrivuje a formuje energiu na príslušnej úrovni podľa tohto chcenia. Všetko, čo človek cíti, myslí a vysloví sa sformuje do jemných foriem, útvarov, ktoré sa postupne zhutňujú a ktoré svojím tvarom a farbou zodpovedajú tomu, čo ten človek chcel. Tak si človek utvára svoje okolie; najprv citové, potom myšlienkové a nakoniec hrubohmotné. A podľa toho, aké vnútorné sklony u neho dlhodobo prevažujú, také kvality sa stávajú trvalou súčasťou jeho duchovného, duševného a nakoniec aj fyzického okolia.

Prvý príklad.

Ako sa vďaka zákonu tiaže uskutočňuje spravodlivosť po smrti

Človek je vo svojom fyzickom tele zakotvený pomocou *striebornej šnúry*. Keď anjel smrti túto šnúru prestrihne, zostane človek so svojimi jemnohmotnými obalmi (duša) "plávať" v jemnohmotnosti. Ale jemnohmotnosť je tiež rozvrstvená do sfér. **Podľa Archimedovho zákona musí duša klesnúť alebo sa vzniesť tam, kde okolie má rovnakú špecifickú váhu ako ona sama.** Ak bola ľahká, radostná, prežiaraná, vznesie sa do čistej, svetlej úrovne. Ťažká, temná duša musí vlastnou váhou klesnúť nadol.

Povedzme, že sa niekomu počas života v duši usadil trvalý sklon k agresívnosti, chtivosti, klamstvu. Taký sklon je temný duševný útvar, ktorý ho ako závažie ťahá nadol až do sféry, kde - podľa zákona rovnorodosti - žijú ľudia s presne takým istým sklonom k agresii, chtíču a lži. Avšak žiť s ľuďmi, ktorí sú chamtiví, hnevľiví a nedá sa im dôverovať - to je peklo. Tam musí zotrvať dovtedy, kým si tento svoj sklon neuvedomí, nespozná v sebe ako zlý a dobrovoľne sa ho nevzdá; potom sa toho závažia pustí - odsekne ho od seba ako vrecu s pieskom, ktoré zadržuje balón pri zemi - a vznesie sa vyššie.

Naopak, vaše dobré skutky, dobré duševné sily a vlastnosti sa vám budú klásť pod nohy ako priečky rebríka; vynesú vás ako príliv svetla smerom nahor: medzi ľuďmi, ktorí vám budú robiť to isté, čo ľudom zvyknete robiť vy - nie preto, aby vás odmenili alebo trestali - ale preto, že sú v tomto smere jednoducho *rovnakí* ako vy. Ak sa ocitnete medzi láskavými a nezištnými ľuďmi - tak to ste v nebi.^{7,8}

Existuje jeden vtíp, ktorý je nanajvyšší výstižný. Jeden človek zomrel a ukazujú mu peklo a nebo, aby si vybral, kam chce ísť. Najprv sa pýta, ako je to v nebi a povedia mu: v nebi máme obrovské prestreté stoly, plné najvyberanejších jedál a skvostných nápojov. A máme také dlhé vidličky s dvojmetrovou rúčkou, s ktorými máme jesť. Potom sa pýta na peklo - a povedia mu to isté: v pekle máme také obrovské stoly, plné najvyberanejších jedál a skvostných nápojov. A máme také dlhé vidličky s dvojmetrovou rúčkou, s ktorými máme jesť.

Ale v čom je potom ten rozdiel, pýta sa ten človek prekvapene? Rozdiel je v tom, povedia mu, že *v nebi sa tými vidličkami krmíme navzájom!*

Nie je to výstižné? Nebo a peklo je také isté miesto, len ľudia sú iní. Aj tam aj tam platia rovnaké zákony a sú tam od Boha dané tie isté skvostné dary. Lenže v pekle sa chce každý

⁷ Každý z nás je, pravda, duševne zviazaný s veľkým množstvom vecí a osôb na rôznych úrovniach. Tieto duševné sily potom po smrti (ako napokon aj za života) ťahajú človeka do rôznych smerov rôzne veľkou silou a vytvoria fyzikálnu rovnováhu (vektorový súčet).

V jednej stredovekej kláštornej knihe opisuje mních, majúci možnosť nahliadnuť do onoho sveta, začiatok posmrtnej cesty istého ctihodného mešťanosta. Videl takýto obraz: mešťanosta visel na moste; jeho dobré skutky a priatelia sa ho snažili vytiahnuť nahor, ale jeho zlé skutky a zlí priatelia sa mu vešali na nohy a sťahovali ho do močiara. Ako to dopadlo nevieme, lebo mních sa musel vrátiť a zapísať tento príbeh ako mravné ponaučenie pre tých, čo sú nerozhodní medzi nerestou a Cnosťou.

⁸ Zážitky prahu smrti, ktoré opísal dr. Moody, sa vzťahujú iba na prvých niekoľko minút po smrti. V tom čase strieborná šnúra ešte nie je pretrhnutá (keby bola, človek by sa nemohol viac vrátiť do tela). Archimedov zákon sa teda nemôže plne uplatniť, lebo človek je stále ešte ukotvený v hrubohmotnosti. Po počiatkových analogických zážitkoch sa ďalšie osudy zomrelých veľmi rôznia.

najesť sám. A to práve nejde. Zákony stvorenia sú vymyslené tak, že človek nemôže urobiť šťastným sám seba, ale iba druhého, a druhý môže zase urobiť radosť jemu. Predstavte si, že vás niekto druhý dobrovoľne, z vlastnej vôle pohladí, aké je to pekné. Môžete sa pravda pohladit' aj sami - ale to nemá význam.

Smrť ako zmena skupenstva

Teda smrť nie je nič iné, ako *zmena skupenstva*. Keď máte v pohári zmes tuhých látok, a zatrasiete ním, ťažké aj ľahké častice sa vám pomiešajú. Kúsok železa a kúsok peria budú vedľa seba; možno nejaká ťažká vec bude chvíľu hore a ľahká naspodku. Ak však takúto zmes zahrejete a skvapalníte, uplatní sa Archimedov zákon: častice sa vám pekne rozčlenia do vrstiev podľa špecifickej váhy. Tekutý kov ako ortuť sa zhromaždí na samom spodku, nad ňou budú ľahšie tekutiny ako voda, ešte vyššie olej - a ľahký lieh vypláva celkom navrch. Možno ste videli taký miešaný nápoj, v ktorom sú džús a červené víno v jednom pohári a nepomiešajú sa, lebo víno je ľahšie a pláva navrchu.

Telesný život (hrubohmotnosť) zodpovedá tuhému skupenstvu, duševný život (jemnohmotnosť) zodpovedá kvapalnému skupenstvu a analógiou duchovného (nehmotného) života je plynné skupenstvo. Preto sú slová *dych, duch, vzduch* príbuzné.

Takže **po smrti sa človek dostáva do rovnorodej sféry s rovnako ťažkými zložkami, ako je on sám**. Jeho cesty sa postupne rozchádzajú so všetkými, ktorí sú iní ako on. **Len tu na Zemi musíme, či vlastne smieme byť vedľa seba aj takí aj onakí**. Zem je ohniskom, v ktorom sa stretávajú sily Svetla a temnoty; kde nastáva kríženie žiarení. V pozemskom živote ste na jednej strane nútení skrížiť svoje cesty aj s ľuďmi, s ktorými by ste inak nechceli nič mať - ale na druhej strane máte aj jedinečnú možnosť spoznať ušľachtilých ľudí, ktorí pochádzajú z oveľa vyšších sfér ako vy. **A v tom je tá obrovská šanca pre vzostup - osudový zvrät vo vašom ďalšom bytí!**

Dokončenie v budúcom čísle

Stvoril si môjho ducha z diamantu
a ja ho budem brúsiť, pilovať a leštiť
až kým z neho nevykresám trblietavý briliant.
A jeho jas sa zaiskrí uprostred temnôt.

Urobil si môjho ducha ako zlatonosnú rudu
a ja ju budem triediť, taviť a zlievať
až kým z nej neodlejem čisté zlato.
A jeho rýdzosť sa zaleskne uprostred falše.

Namiešal si môjho ducha z kremenného piesku
a ja ho budem topiť, prežhavovať a žihať
až kým z neho nedostanem priehľadný krištál.
A jeho čistota zasvieti uprostred špiny.

Pokračovanie zo Sophie 3

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ ΒΟΛΑ ΚΡΑ-
JĪNOU SPEVU A HUDBY. Mali
sme nádherné kňazské chóry, aké svet
od našich čias viac nepočul. Každá
denná doba mala svoje vlastné zvuky,
odpočúvané zo znenia sfér. My sme
vtedy počuli viac ako vy teraz!

Mali sme jemný a ostrý sluch na
prijímanie tónov z vesmíru a naše hla-
sivky dokázali tieto harmónie zre-
produkovat' čisto a jasne.

Naša bohoslužba pozostávala pre-
važne zo spievania a kolových tancov,
ktoré k chorálom tancovali kňazi. Vy,
ľudia dneška, si už nedokážete pred-
staviť, aký mohutný rozmach, aká sila
a koľko sviatočnej posvätnosti môže
byť v takých krokových kolových tan-
coch. Pritom sme s obľubou napodob-
ňovali pohyb hviezd, pokiaľ nás naši
jasnovidci o tom poučili.

Možno aj vy budete počut' vo ves-
míre znenie, podľa ktorého sa pohy-
bujú hviezdy, keď Zem opäť
vystúpi do svo-
jej pôvodnej
výšky.

Je nádherné byť v spo-
jení s príro-
dou. My sme
ju volali "Pra",
teda to, čo bo-
lo stvorené od-
pradávná, a cí-
tili sme sa s ňou zajedno.

Naším deťom sme rozprávali, že
otec, nebo, sa spojil s matkou, zemou.
Ich deťmi boli obri, ktorí na rozkaz
svojich rodičov museli zdobiť nebo aj
zem. Na to dostali svoju nesmiernu
silu. Sila je dar a zaväzuje slúžiť To-
mu, od koho pochádza. Tak vznikli
skaly, moria a súhvezdia.

Keď bolo všetko hotové, nebo a
zem sa vraj zahanbili za svojich neote-
saných synov a preto splodili nový rod,
Erárijcov, ktorí boli hodní toho, aby
všetkému vybudovanému vládli.

Ale to bola len rozprávka pre deti.
My sme to vedeli najlepšie. Nepozna-
li sme žiadnych bohov okrem trojjedi-
ného, najvyššieho Boha, ktorý sa nám
zjavil. Až ľudia, ktorí prišli po nás, za-
čali uctievať vládcov bytostných ako
bohov. Čo s nimi prežívali, to žilo ďa-
lej v piesňach a povestiach a takýmto
spôsobom sa to dostalo aj do hrdin-
ských spevov Eddy.

BOH SA NÁM ZJAVIL V
ČASE, keď Erárijci ešte nebývali na
Zemi dlho. K jednému z nich, ktorý sa
- podobne ako môj otec Har - volal naj-
vyšším, pristúpila raz svetlá postava
a poučila ho:

Tam hore v najsvetlejších výšinách
stojí kráľovský hrad, v ktorom žije
Boh so svojimi dvoma synmi - Svet-
lým a Vážnym. Ten vážny je určený
za kráľa na zemi, ak raz budú ľudia
takí, že si zaslúžia božie kráľovstvo.
Jeho meno je Imanuel; bude prebývať
medzi ľuďmi a bude im vládnuť. Svet-
lý je pánom všetkých dokonalých duší,
ktoré už odišli a nemusia sa viac vrátiť
na zem.

Oveľa neskôr sa potom aj Imanuel
vráti do ríše svojho Otca. To je trojje-
diný Boh, ku ktorému sme sa modlili:
Boh Otec a Boží Synovia.

Keď sme o nich chceli hovoriť v
runách, nakreslili sme tri vrchy takto:
☺. To malo znamenať, že sú po-
znesení ponad nás ako hory a že nás
môžu ako tieto hory rozdrtiť ale po-
skytujú nám aj nesmiernu ochranu.

Keď sme sa k nim modlili alebo
sme o nich chceli hovoriť, volali

topou, ako sa to podarilo jednotlivcom
iných národov. Všetkých nás to strhlo
do záhuby v našej hriechnosti. No tak,
ako aj ostatné duchovné zárodoky, sme
sa smeli opäť vrátiť na zem, a znova a
znova sa inkarnovať, kým sme sa ne-
naučili chápať, akí malí sme a aké malé
je naše poznanie.

Spočiatku teda naše uctievanie pla-
tilo neviditeľnému Bohu. Až v čase
môjho vladárenia, keď národ videl v
bratovi a vo mne bohov, boli modlit-
by a spevy venované nám. Prijímali
sme ich "namiesto Boha", ale aj v na-
ších dušiach tieto pojmy časom sply-
nuli, až sme si nakoniec začali namýš-
ľať, že uctievanie a obete prinášané
nám sú celkom v poriadku.

Boli to veľmi pekné obete. Pálili
sme živice z našich lesov, ktoré šíri-
li najpôvabnejšiu vôňu. Pritom sme
vypúšťali biele vtáky, podobné vašim
holubiciam, ktoré sa v bielych obla-
koch dymu čarokrásne vynímali. Po
slávnosti sa vrátili nedotknuté späť do
svojich veľkých kliebok, kde sa o nich
láskavo postarali kňazi. Z ich letu po-
čas obetovania dokázali jasnovidci le-
dačo vyložiť. Každý smel položiť svoje

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

sme ich: "Trojnásobný".

Vedeli sme, že Boh vysielal na
Zem poslov, ktorí jeho príkazy odo-
vzdávali bytostným. Niekedy hovorili
aj s nami, no stále zriedkavejšie, čím
viac sme sa stávali sebavedomejšími,
a tým od nich vzdialenejšími. Vedeli
sme, že všetka sila a pravda prichádza
od Boha. Avšak my sme si mysleli, že
v priebehu času sme už dostali toľko
sily, že by sme ju mohli aj sami
rozdávať. Boli sme blázni! Božia poto-
pa nechala za jedinú noc a deň zmiz-
núť z povrchu zeme celú našu veľkú
ríšu.

Všetko, čo z toho patrilo k hmotné-
mu stvoreniu, leží teraz na dne mora,
pokiaľ to opäť nevystúpilo na slnečné
svetlo. Tam dole ležia aj naše poklady
a mnohé, čo sme počas tisícročí vytvo-
rili. Mnohé zachránili bytostní na Boží
príkaz pred zničením. Či to bude smieť
opäť vystúpiť, aby podalo o nás sve-
dectvo?

Naše pozemské telá všetky zahy-
nuli mučivou smrťou. Ani jeden Erári-
jec neušiel živý pred tou veľkou po-

otázky a každému vypustili jedného
vtáka.

Naše kultovné slávnosti sa odohrá-
vali na voľnom priestranstve. Posvä-
té miesta boli ohraničené obrovskými
kameňmi. Uprostred stálo niečo
ako kamenný stôl. Na tomto kameni a
tiež na všetkých okolo ležiacich kame-
ňoch stáli obetné nádoby, spravidla
štyridsaťdeväť alebo aj viac.

Len raz som zažil, že holub utrpel
škodu. Jeden z našich ľudí zle zaob-
chádzal s obrom. Obor sa sťažoval, no
my sme nechceli žiadneho Erárijca
trestať kvôli obrovi. Tvárili sme sa, že
obrovi neveríme. Pri najbližšej kultov-
nej slávnosti nás obor požiadal o
mienku bohov prostredníctvom letu
holuba. To sa nedalo odmietnuť. Erári-
jec si sám vybral holuba, ktorého kňazi
vypustili a všetci pozerali bez dychu,
keď roztvoril biele krídla. Avšak sot-
va sa zdvihol do vzduchu, vyletel pro-
ti nemu obrovský dravec, ktorého
predtým nikto nevidel, vrhol sa na ne-
šťastného vtáka a odletel s ním moc-
ne mávajúc krídlami. Vtom obri za-

jasali takým obrovským pokrikom, že sa zazdalo, akoby sa zem triasla. Skôr než ktokoľvek z nás tomu mohol zabrániť, uchopili obri nešťastného Er-rijca a zhodili ho do priepasti.

A TERAZ chcem rozprávať o našom živote:

Domy ľudu boli celkom iné než môj palác. Konštrukcia bola poskladaná z dreva a slamy, a potom bola vyplnená a zosilnená hlinou. Striedali sa trámy, laty a haluzina. Kamene sa používali len zriedka. Budovy pozostávali väčšinou z veľkej kruhovej miestnosti. K niektorým neskôr postaveným obydliam bola pristavená ešte druhá, menšia miestnosť.

V zásade bol spôsob stavania ten istý v celej atlantskej ríši. Líšil sa len v jednotlivostiach, a to podľa podnebia. V teplých krajinách sa hlina nepoužívala a slama, poprepletaná viničom, vytvárala vzdušné obydliá s previsnutými strechami. Na ďalekom Severe sa na stavbu domov používali rozličné snehové a ľadové kocky.

Nám stačili takéto jednoduché stavby, boli tým, čím mali byť: prístreším na noc, ochranou pred dažďom, chladom a slnečnými lúčmi. Nemali sme vo zvyku zatvárať sa do našich domov na celé dni a týždne! Takmer všetku prácu sme mohli vykonávať vonku na voľnom priestranstve. To nás udržiavalo čerstvých a zdravých.

Stavby stáli vždy v skupinkách spoloču. Najväčší dom takejto skupiny bol "kmeňový dom", t.j. taký dom, ktorý si vybudoval alebo si dal vybudovať obyvateľ Atlantídy, len čo sa osamostatnil a vzal si ženu. S ňou žil v tomto dome, kým mu neporodila deti.

Keď sa mu počet detí rozrástol, rodina dostala osobitný dom. Sám používal veľkú miestnosť. Podľa potreby boli naokolo vystavané obydliá pre zvieratá a nástroje, ako aj pre otrokov a sluhov. Keď deti vyrástli a rodný dom bol pre ne už pritesný, dostali svoje vlastné domy. Viac synov alebo dcér muselo žiť vždy spoloču, pričom pohľavia boli oddelené.

Skrotili sme si zvieratá, a tie našli prístrešie v domoch,

podobných našim. Boli to losice a kravy, ktorých mlieko nám dávalo silu; psy, ktorých naši muži brávali na poľovačku a silné ťažné zvieratá, ktoré už teraz neexistujú.

Naše náradie sme uschovávali vo zvláštnych miestnostiach. V domoch pre ne nebolo miesto, tam sme bývali a spávali. Kuchynský riad bol väčšinou z medi, zriedkavejšie z bridlice. Okrem toho sme mali pracovné nástroje, zbrane a hudobné nástroje.

Ľud musel pracovať pre nás bez toho, aby si nárokoval na inú odmenu než na tú, ktorú sme mu dobrovoľne dali: ubytovanie, ochranu k pokojnému životu, záruku dostatku potravy a oblečenia. Zatiaľ čo obri pomáhali pri najťažších prácach, ľud musel vykonávať roľnícke práce - obrábať zem, chovať dobytok, poskytnúť remeselníkov, ktorí sa starali o všetky potreby.

Ani my, páni, sme neboli nečinní. Nečinnosť bola považovaná za kliatbu. Lenže my sme pracovali dobrovoľne, robili sme to, čo nás tešilo. Chodievali sme na poľovačky a za dobrodružstvami, skúmali sme vesmír.

Mnohé, čo vy dnes oslavujete ako vymoženosť, sme nejakým spôsobom už vynašli. Slnečné lúče sme už dávno využívali na zapálenie ohňa, na uskladnenie tepla do zásoby a na liečenie nebezpečných rán. Voda poháňala naše mlyny na mletie obilia a bylín, ale priadli nám aj priadze a z lykových vlákien a krútili povrazy. Ak sme niečo takéto vynašli, najprv sme to vyskúšali sami, potom sme to naučili aj ľud, a tým bola pre nás vec vyriešená. Potom sme sa opäť zaoberali inými vecami.

Veľmi skoro sme objavili aj to, že v rastlinách a v horninách sa nachádzajú farbivá, ktorými sme mohli farbiť naše oblečenie a predmety dennej potreby. Pritom sme s obľubou napodobňovali farby prírody, ktoré pre nás mali ten istý posvätný význam ako tóny.

Napríklad modrá znamenala nebo, božskú silu a pravdu, preto aj plášť Amma-Ery bol modrý, sýtomodrý. Obleky Armanov, kráľovských kňazov, mali prímes červene, takže vznikla z toho farba ametystu, ktorý nosili ako znamenie svojej hodnosti aj na čelách a oblečení.

Táto farba znamenala: modrá farba božskej sily je príliš silná pre ľudské duše, preto sa k nej musí pridať červeň božskej lásky, aby vznikol odtieň, ktorý ľudská duša môže zniesť.

Kto prináša ľuďom božskú pravdu nejakou formou, ktorá pravdu nanovo oživí, ten nosí to, čo vy nazývate "fiarová".

Zeleň bola farbou pomoci vychádzajúcej z božskej pravdy v akejkolvek podobe. Zelené boli stromy, rastliny, zelené bolo more, keď bolo pokojné. Zelený šat smeli nosiť všetci tí, ktorí stáli ako pomáhajúci: strážcovia poriadku a bezpečnosti, ošetrovatelia ranených a starých, vedúci nesvojprávnych.

Žltá farba bola svetlom neba, poznaním. Preto bola žltá farba farbou kráľov, pokiaľ nezastávali kňazský úrad. Do žltých šiat sa smeli obliekať tí, ktorí vedeli čítať a písať.

Všetci ostatní sa obliekali do hnedých šiat rôznych odtieňov a ostatné farby, aj tie, o ktorých bola už reč, používali na zdobenie. Hnedá ako farba zeme, našej matky, bola tou pravou farbou pre jej synov.

Ženy sa väčšinou obliekali do šiat bielej farby. Na zdobenie používali farebné nite, ktoré zatkávali alebo všivali do bielej látky. Niektoré ženy boli v zdobení odevov veľmi nadané. Vzor k tomu prevzali z prírodných tvarov okolo nás. Na brehoch morí sa používali mušle na výzdobu odevov alebo sa nosili ako náhrdelníky.

Vo vnútrozemí sme používali okrem farebných vlákien na ozdobu odevov tiež vtáčie perá, ako aj retiazky z kamienkov a zvieracích zubov. Ale aj šperky, predovšetkým náramky a ozdoby v tvare štítu zo zlata, striebra, bronzu a medi, bohato zdobené drahokamami, sme radi nosili, zvlášť my, muži.

Kráľ väčšinou nosieval širokú zlatú čelenku. Mal ich viac, pretože podľa dennej doby a momentálnej činnosti sa museli vymieňať farby drahokamov.

Čítanie a písanie bolo umením, vyhradeným iba pre tých najvznešenejších z nás. Naše písmo pozostávalo z "rún" vyrezávaných do dreva alebo vyrytých do kameňa. V posledných časoch našej ríše vznešené ženy zatkávali runy aj do kňazských rúch alebo do látok, pokrývajúcich stoly oltárov.

Tieto runy neboli jednotlivými písmenami, ale väčšinou celými slovami, ktoré sa vykladali rôzne podľa svojho zoskupenia. Tak rovnaká runa, ktorá znamenala "matka", mohla mať význam "Zem", ale mohla byť aj runou

pre pocity matky voči deťom, atď.

Naše runy mali byť dobrý, alebo zlý význam a tí, čo ich vedeli čítať, nachádzali ich aj v prírode, v kôre stromov a v žilách hornín. To nás spočiatku ešte viac zviazalo s prírodou, ale potom - ako vždy, keď sa takých vecí zmocní ľudský rozum - to značne prispelo k našej záhube. Lebo v poslednej dobe boli u nás ľudia, ktorí z takýchto v prírode rastúcich rún chceli vyčítať to, čo im vnukol rozum. Tým si spôsobili svoju vlastnú záhubu a do zlých účinkov svojich falošných výkladov vtiahli aj ostatných.

Remeselníci boli predovšetkým muži, ktorí spracovávali rudy. Samotné rudy dolovali obri, ale tavenie a formovanie sa ľudia naučili od nich už dávnejšie. Dokázali sme zhotoviť nádoby akéhokoľvek druhu. Takisto zlievať kovy, aby boli pevnejšie alebo poddajnejšie, podľa toho, na čo sa použili.

Zo zbraní sme mali meče, oštepky a krátke nože. Aj hroty šípov už dávno neboli z kameňa ako u našich predkov, ale zo zmesi veľmi ľahkého lesklého kovu. Našimi nástrojmi boli sekery, topory, píly a vrtáky na rýchle vrtanie dier.

Mali sme aj udicové háčiky a pasce z kovu, ale používať sme ich smeli len proti dravým zvieratám. Zvieratá, ktoré sme potrebovali ako potravu, sme usmrcovali na mieste a netrápili sme ich tým, že by sme ich zranené v klepci alebo na háčiku nechali čakať na vyslobodenie.

Naši muži dokázali zhotoviť nádherné štíty na ochranu tela, ktoré sa pripínali na odev, a voľné štíty, ktoré sa nosili na ochranu pred telom. Kladiavami na ne vyklepávali ozdoby, vyrývali runy alebo obrázky. Niektoré štíty boli potiahnuté dračou kožou a stali sa tak nepreniknuteľnými. No ušľachtilý Erárijec odmietol skrývať sa v boji muža proti mužovi za takýto štít.

Muži s ešte obratnejšími prstami zhotovovali ozdoby na telo a rúcho. Naše obydlia sme nevyzdobovali.

Iní muži spracovávali kožušiny slúžiace na oblečenie alebo ako prikrývky. Aj na lôžko sme si dávali medvedie a vlčie kožušiny. Kožu zo zubrov dokázali naši muži spracovať tak, že sa stala nepriepustnou; používala sa ako obuv, ale aj ako ťažné remene, pásy na nosenie nákladov a podobne.

Iní zase stavali mlyny podľa našich návodov. Tieto mlyny slúžili na rôzne

účely. Mali sme veľké kolesá na brúsenie nožov a zbraní, a iné na hladenie kovov. Dokonca sme mali aj zariadenia na rezanie a hladenie kameňov, a pece, v ktorých sme zo zmesi piesku, vody, vápna, atď. formovali tehly. Pridaním farbiva sme ich mohli vyrobiť aj farebné.

Pri mojom paláci bola každá hradba inej farby. Sedem hradieb - sedem farieb. Keby sme boli farby natierali len na povrch hradieb, voda by ich bola už dávno zmyla, ale tehly boli zafarbené skrz naskrz. Dokázali sme veľa, čím sa vy teraz chváľite.

Aby sme Armanom čím skôr sprístupnili piesne, modlitby a nariadenia Amma-Ery, runy boli vyryté do dreva, zvyčajne väčšie a zreteľnejšie než

obyčajne. Potom sme drevené dosky ponatierali jemnou bielou hmotou, nechali ju napoly stvrdnúť, odobrali sme ju a nakoniec sme ju dali úplne vysušiť. Nato boli tieto biele odliatky ponorené do farbiva, a potom sa pestré runy mohli odtláčať na tenulinké drevené pruhy tak často, ako to bolo potrebné.

Keby sme boli dlhšie žili, boli by sme určite prišli aj na zhotovovanie kovových rún a papiera. Túto "tlač" vykonávali iba Erárijci, lebo obyčajný ľud sa tomu rozumel tak málo ako písaniu.

Hrubé látky na lodné plachty a na potiahnutie obydlí tkali muži, tkanie ostatných látok bolo prácou žien. Predtým ženy spriadali lykové vlákna na priadze a tie opäť na povrazy alebo

priadze zatkávali. Neskoršie sme na to mali mlyny, ktoré spriadali vlákna pomocou kolies. To bola opäť len mužská práca, ženy sa jej nezúčastňovali.

Jedna kľiatba, ktorá na vás spočíva, bola pre nás neznáma: nepoznali sme nijaké peniaze. Všetko, čo sme potrebovali, zaobstarali sme si bezprostredne z prírody alebo výmenou, pričom platilo, že vymieňať sa mohlo len to, čo bolo rovnakého druhu.

Nebolo teda možné, aby niekto zaplatil napr. odev utkaný iným človekom poľnými plodinami alebo mäsom z poľovačky, ale musel tiež niečo zhotoviť. Mohlo sa stať, že ten, ktorý odev utkal, nepotreboval nič z toho, čo zhotovil príjemca. V takom prípade išli obaja k ľudovému "rozhodcovi". Bol to človek, ktorý musel urovnávať všetky nezhody, ktoré sa vyskytli v jeho okolí. Rozhodca vedel, kto by asi mohol potrebovať prácu príjemcu odevu, a sprostredkoval výmenu za výmenu dovtedy, kým všetky stránky neboli uspokojené.

Celkom inak to bolo vtedy, ak Erárijec nechal niekoho z ľudu pracovať za seba. Každému Erárijcovi bol pridelený určitý počet osôb, ktorých prácu si mohol nárokovať bez zaplatenia, ako protislužbu za obživu a ochranu. Ak potreboval niečo, čo ani jeden z jeho podriadených nemohol zhotoviť, poslal k "rozhodcovi", ktorý za výrobky z Erárijcovho okresu vymenil žiadaný kus niekde inde.

Rozhodcovia pochádzali z ľudu, neboli to Erárijci. Ich povinnosťou bolo urovnávanie všetkých vyskytujúcich sa sporov, nielen pri výmennom obchode. Okrem toho mali kreslo a hlasovacie právo na sneme, na súde.

Rozoznávali sme dvojaké sudy: ľudový súd a vysoký súd, ktorý previnilých Erárijcov vykázal z ríše. Vo vysokom súde nemal ľud žiadne zastúpenie, zato sa na ňom zúčastňovali hlavy všetkých erárijských rodín z okresu.

Ľudový snem alebo ľudový súd zasedal raz do mesiaca, teda dvanásťkrát do roka, a to vždy pri splne mesiaca. Na ľudovom súde sa vyhlasovali rozsudky sporov, alebo sa na ňom mohli predkladať prosby a sťažnosti, ktoré boli ďalej postúpené dotýčným Erárijcom. Vysoký súd sa schádzal len podľa potreby a konal sa tajne. Bol zvolávaný na noc na odľahlé miesta.

Naša ríša bola rozdelená na nesčíselné množstvo okresov. Do jedného

takého okresu patrilo obyčajne 20 rodín spravovaných rozhodcom. Tieto okresy boli spojené do krajov, ktoré spravoval Erárijec. Kraje vytvárali opäť kráľovské ríše, ktoré stáli pod žezlom Armana, kráľovského kňaza.

Raz do roka, počas zimného slnovratu, schádzali sa všetci králi na kráľovský snem, aby najvyššiemu kráľovi skladali účty zo svojej činnosti, aby dostali nové pokyny a prerokovali vládne záležitosti. Na tomto sneme mali všetci králi na hlavách ozdoby z rohov, ktoré boli posvätsšie a vznesenejšie než čelenky. Lebo rohy smeli nosiť iba urodzení "synovia svetla". Vtedy sme si totiž mysleli, že sme synovia Boží.

Na kráľovskom sneme nikdy nevznikol spor. Najvznešenejším v ríši bol najvyšší kráľ. Jeho hodnosť dedil najstarší syn, ktorého mal vychovávať tak, aby bol tejto hodnosti hoden. U nás bolo stavovské vedomie také silné, že nikto sa neodvážil zapochybovať o tom, čo povedal najvznešenejší - stál predsa na mieste Boha.

Na tomto kráľovskom sneme sa prinášali aj krvavé obeť. Každý kráľ priviedol zo svojej krajiny najsilnejšieho býka, zubra. Tieto býky boli tak dlho vypúšťané proti sebe, kým jeden z nich nevyšiel z boja ako jednoznačný víťaz. Nemusel ostatné býky usmrtiť, ani poraniť, stačilo, keď ich zahnal na útek. Potom ich znovu pochytili mimo snemového námestia. Avšak najsilnejšieho býka najvyšší kráľ prebodol a jeho krv bola vyliata na snemovací kameň v tvare stĺpa. Kráľ, z ktorého krajiny obetované zviera pochádzalo, mal na tomto zasadaní po najvyššom kráľovi najvyšší hlas.

Po skončení kráľovského snemu sa začali veľké oslavy, trvajúce najmenej sedem dní, ktorých sa mohol zúčastniť aj ľud z príľahlých okresov, avšak na vyhradených návršiach. Boli usporiadané súťaže v zručnosti, tancovali sa kolové tance a predovšetkým sa spievalo. Mužské chóry spievali čarokrásne piesne, ktoré zložila Amma-Era.

Ale objavili sa tu aj skaldi, ktorí v sprievode hudobných nástrojov spievali hrdinské piesne. To bol zlatý klínec slávnosti. Jeden skald v tom zvlášť vynikal a mnohí pri jeho speve pociťovali najradostnejšie chvíľky života.

Omnoho neskoršie sa tento skald opäť narodil na ostrove, ktorý nazývate Islandom, ako bard Sámund, ktorý vraj "zozbieral" zlomky starých hr-

dinských piesní. V skutočnosti nič nezobieral, ale z jeho vnútra znovu vystúpili a zazneli piesne, ktoré kedysi spieval. Zaznamenal ich, ako najlepšie vedel, lebo naše staré kultúrne bohatstvo smelo byť zachránené. Medzi piesne však povkladal i báje z neskorších dôb, keď ľudia začali bytostných považovať za bohov.

O tom, ako to bolo po nás, to nech radšej rozprávajú iní. Čím viac sa od nás dianie vzdaluje, tým zrozumiteľnejšie bude pre vás. Ja sa však musím obmedziť iba na našu ríšu, na náš život a náš zánik.

Ženy sme si necenili príliš vysoko. Žili svojím vlastným životom, oddeleným od života muža, ktorý ich vyhládal iba vtedy, keď potreboval ich služby. V iných úrovniach stvorenia sme sa odvtedy naučili, aký nesprávny bol takýto postoj a ako vysoko má stáť žena!

Že sme ženy tak podceňovali, pochádzalo asi hlavne z toho, že sme všetkým zmäkčilým pohľadali a pre pocity, ktoré ženy vyjadrovali navonok, sme nemali nijaké porozumenie. Ak bol niekto slabý, zdal sa nám byť neschopný. Prečo teda vychovávať slabé dieťa, len preto, že bolo našim dieťaťom? Ale ženy sa starali o slabých a bezmocných s obzvláštnou láskou; tomu sme nerozumeli.

Potrebovali sme potomkov, preto sme potrebovali aj ženy, ktoré nám týchto potomkov darovali. Manželka Erárijca musela pochádzať tiež z erárijského rodu, musela byť bezúhonných mravov, nesmela pred manželstvom poznať žiadneho muža a po uzavretí manželstva sa musela bezvýhradne oddať službe rodine.

Bolo nám jedno, či bola pekná. Mala byť silnej, dobre stavanej postavy, aby mohla dať život ušľachtilým synom. Musela byť zbehlá vo všetkých domácich prácach, spievať a hrať na niektorom hudobnom nástroji. Vašu takzvanú "lásku" sme nepoznali. Vyvolili sme si ženu podľa našich názorov, a potom sme vyjednávali s otcom. Ak otec už nežil, tak ňou disponoval najstarší brat. Jej samej sa nikto nič nepýtal. Bola to česť byť vyvolenou.

Avšak z pytačiek sme nerobili ani nijaký obchod, ako to bolo u mnohých iných národov. Dievča nemuselo do manželstva priniesť nič iné, iba to, čo malo na sebe, a ani pytač nemusel jej

rodičom nič zaplatiť. Išlo len o to, či otec súhlasil s nastávajúcim zväzkom s dotýčným Erárijcom. A ďalej, či hodlal považovať obe rodiny za spojencov v obrane i v útoku.

Ak mal otec dôvody pytača odmietnuť, potom sa mužskí členovia týchto rodín viac už nepoznali. Ale to sa stávalo zriedka. Obyčajne si mladý muž vyvolil také dievča, pri ktorom si bol istý, že nebude odmietnutý, pretože sa pri voľbe vždy riadil iba rozumom. Ak vyjednávanie skončilo úspešne, svadba sa konala ihneď, t. j. pri najbližšej kultovej slávnosti, teda najneskoršie do siedmich dní.

To bola jediná príležitosť, kedy žena, okrem Amma-Ery, smela vstúpiť na kultové miesto. Bohoslužieb sa zúčastňovať nesmela. Ale aby prijala požehnanie od Armana, alebo v menších obciach aj od kňaza, mohla byť vyvolená žena na kultovej slávnosti prítomná.

Stála mimo kruhu, hlavu aj tvár mala zakrytú závojom, čo znamenalo, že doteraz bola slepou pre všetko mimo jej rodného domu. Keď samotná slávnosť skončila, priviedli dvaja príbuzní dievča k mužovi a predstúpila s ním pred kňaza, ktorý sa pomodlil a požehnal ich zväzku. Svadobný pár zjedol spolu kus chleba a vypil pohár vody, a potom snal muž svojej žene zahalujúci závoj za spevov kňazského chóru. Ruka v ruke, vykročili potom z kruhu a išli do svojho domova. Boli by sme považovali za zneuctujúce urobiť zo sobáša dvoch ľudí hlučnú slávnosť.

Ak žena porodila mužovi iba dievčatá, bolo to dôvodom k rozvodu manželstva. Mohol ju "darovať" niektorému zo svojich chránencov, pričom si matka dievčatá z predošlého manželstva zobrala so sebou a smela sa opäť vydať, aby získala dediča.

Ak bola žena bezdetná počas piatich rokov, musela sa vrátiť k svojim rodičom a mala také isté postavenie ako nevydaté dievča.

V prvom prípade sa muž prirodzene musel postarať o svoju bývalú ženu a jej deti. Vyriešilo sa to jednoducho tým, že sa táto žena vydala za jeho chránenca. Ak sa však žena musela vrátiť k rodičom alebo k bratovi, potom sa museli o ňu postarať oni.

Dievčatá nad tridsať rokov nesmeli zostať nevydaté. Ak si niektoré dievča až do tej doby nenašlo nijakého muža medzi Erárijcami, otec alebo brat

ju daroval niektorému zo svojich chránencov, takže potom ona i jej potomkovia už patrili k ľudu a nemali nijaké vzťahy s Erárijcami.

Aj manželstvá medzi ľuďom - s výnimkou práve spomenutých - sa uzatvárali na základe slobodnej voľby muža. Tu však ich zväzok nebol požehnaný verejne. Kňaz išiel do domu a tam požehnal dvojici, ktorá sa taktiež musela vzájomne podeliť o chlieb a vodu. Ak sa manželskému páru narodil chlapec, bolo to spojené so všelijakými oslavami. Ľud mal taký zvyk, že otec priniesol novorodeného chlapčeka k svojmu ochrancovi - Erárijcovi, ktorý mu dal ihneď meno. Na najbližšej kultovej slávnosti priniesol potom Erárijec dieťa ku kňazovi na posvätenie do života.

Ak bol však novorodený chlapec dieťaťom Erárijca, muselo sa s menom počkať do najbližšej kultovej slávnosti. Otec priniesol svoje dieťa ku kňazovi, ktorý si v modlitbe a vzývaní Boha vyprosil meno "zhora". Samozrejme aj toto dieťa dostalo posvätenie do života. Syn kráľa dostal svoje meno od Amma-Ery, ktorá ho tiež posvätila a sprostredkovala mu Božiu silu k službe Najvyššiemu položením ruky na hlavu.

Udeľovanie mena bolo čímsi veľmi významným, aspoň pre chlapcov. Mená dievčat dávali matky bez akejkoľvek okázalosti. Ale u chlapcov to bolo inak.

Vedeli sme, že v mene človeka spočíva duchovná sila a je v ňom votkaná aj časť jeho osudu. Preto ani otcovia nesmeli vyberať mená svojim deťom, lebo by boli vyberali iba mená "prinášajúce šťastie", čím by to určujúce v mene bolo vopred porušené.

UDEĽOVANIE MIEN bolo počas mnohých stáročí slávnostným obradom, ktorý sa smel vykonávať len s čistým srdcom, len po hlboko precítenej modlitbe. Časom však poznanie o posvätnosti tohto obradu spovrchnelo. Udeľovanie mena bolo veľkou čťou, vyhradenou Erárijcovi - ochrancovi, a tento sa dosť často bezmyšlienkovite zhostil tejto povinnosti, bez toho, aby si uvedomil, že tým porušil boží zákon. Mená, ktoré boli zvolené svojvoľne a bezmyšlienkovite, sa už k chlapcom nehodili, a z toho povstalo veľa utrpenia.

Neviete si ani predstaviť, koľko utrpenia musel prežiť taký úbohý chla-

pec pri nesprávne zvolenom mene. Možno bol od narodenia označovaný za veľmi zlostného, neovládajúceho sa a krutého, zatiaľ čo jeho duša o takýchto chybách vôbec nič nevedela. Ale vychovávali ho podľa daného mena. Potláčali v ňom každý prejav mužskej odvahy, musel vykonávať také povolanie, pri ktorom mu bola vzatá každá možnosť nechať vzrásť chyby svojho mena. Od iného sa zase vyžadovali hrdinské činy iba preto, že jeho meno na ne poukazovalo, zatiaľ čo on sám bol tichý, zasnený človek. Aj tu ľudský nezrozum, ľudská domýšľavosť pokrivila niečo, čo mohlo viesť k požehnaní ľudstva.

Dieťa zostávalo pri matke tak dlho, kým sa obývacie priestory rýchlym pribúdaním ďalších súrodencov nestali

príliš tesnými. Potom sa podľa potreby vybuďovali v susedstve obydlia pre chlapcov alebo dievčatá. Platilo to rovnako pre ľud i pre Erárijcov.

Len čo chlapec z ľudu odrástol, musel sa učiť remeslu, ktoré určil jeho otec spoločne s Erárijcom. Aj on bol vlastníctvom pána - ochrancu ako aj jeho otec a cítil sa tak dobre.

Dievčatá sa učili ručným a domácim prácam od svojich matiek. Museli si zvykať opatrovať svojich mladších súrodencov a skoro sa naučiť, že si svoje právo na holý život musia vykúpiť úslužnosťou a poddajnosťou.

V usporiadanom manželstve detí nechýbalo. Bolo hanbou mať ich menej ako sedem a často ich počet stúpol

až na dvadsaťjeden. Pritom nebolo zriedkavosťou, že to boli všetko synovia, aspoň u Erárijcov.

Erárijských synov učil otec a kňaz všetkému, čomu sa chceli učiť a čo im robilo radosť. Lenivosť bola najzavrhovanejšou nerestou, nehodnou Erárijca, ale v tom, čím sa chcel zaoberať, mal voľnú ruku.

Obzvlášť nadaní chlapci boli vychovávaní za kňazov, čo sa považovalo za mimoriadnu česť a bolo veľmi žiaduce. Pretože sa kňazi nesmeli ženiť, rozdiel v počte narodených chlapcov a dievčat sa tým dosť šťastne vyrovnával.

Dcéry Erárijcov sa učili od matky všetko, čo im mohla ukázať. Keď mali štrnásť rokov, prišli na istý čas k Amma-Ere, aby sa od nej naučili umeniu liečiť. Aj tieto vznešené dievčatá sa museli naučiť považovať sa za druhoradé v štátnom dianí, ako aj v živote mužov. Dôležité boli len pre svoje deti.

Ľudia, ktorí prišli po nás, si už priniesli iné názory a iný postoj k ženám. Neskôr sa však ani toto spoločenské postavenie žien nemohlo udržať.

Naše ženy sa museli starať o domácnosť a udržiavať ju v čistote, starať sa o potravu a ošatenie, ako aj o výchovu svojich detí. Potraviny zaobstarával otec rodiny a prinášal ich do obydlia. Ženy museli len zužitkovať a pripraviť, čo doniesol.

Tam, kde dorastaním dcér bolo v dome alebo v osade mnoho žien, museli tie, ktorým nezostalo dosť domácich prác, tkať, priať, mlieť zná do zásoby a pod. Niektoré ženy vedeli veľmi pekne zdobiť a maľovať hrnce a poháre zhotovené z hliny. Každá žena vedela zhotoviť takéto predmety každodennej potreby.

Kto však chcel mať krajšie veci, priniesol vyformované predmety k zručnejším ženám, ktoré ich ozdobili skôr, než boli vložené do pece na vysušenie. Niekedy sa vtlačali pozdĺž okraja iba rozličné variácie vzoru z mušlí, čo dokázala každá žena. Z vodných tráv plietli ženy rohože a koše, ktoré sa nosili na chrbte alebo v rukách.

Každá žena vedela spievať; aj keď sa to neučila, vedela to. Zvuky odpočúvala zo vzduchu, z vetra, vln a slov si k tomu vymyslela sama. Zriedkakedy sa zdedila čo len jediná pieseň z matky na dcéru. To sa stávalo len vtedy, keď išlo o hrdinské činy v rodine, ktoré sa mali zachovať pre potomkov. Ženy si spievali pri práci, spievali svo-

jim deťom a s nimi, ale predovšetkým spievali svojmu mužovi, keď sa vrátil domov unavený z poľovačky a z dobrodružstiev. Ženské hlasy sa nikdy nemiešali s mužskými, bolo by to ponížujúce, keby muži spievali v domácnosti.

Vlastnili sme rôzne nástroje na doprovod spevu alebo na napodobňovanie zvukov vesmíru. Mali sme napr. drevené trúby rôznej dĺžky, na ktorých sa dalo zatrúbiť to, čo sme odpočuli od vetra. Mali sme aj napnuté kože cez vyhlbené drevené kláty, na ktoré sme udierali.

Na stromy sme povešali kovové platne rôznych veľkostí z rôznych kovov. Aj na tieto platne sme udierali paličkami rozličnej veľkosti, ktoré boli čiastočne obalené. Hra vyžadovala veľa šikovnosti i cvičenia. Kto vedel hrať na tomto nástroji, nemohol robiť už nič iné. Ak na ňom hral majstrovsky, znelo to krajšie ako všetky ostatné nástroje.

Mali sme tiež veľké harfy, na ktorých hrali aj naše ženy.

Skaldovia používali malé prenosné nástroje s niekoľkými napnutými zvieracími črevami, ktorými sprevádzali svoje hrdinské piesne. Rok čo rok putovali od osady k osade, zapalujúc všade srdcia svojimi spevmi. Aj to boli Erárijci. V poslednom období spisovali svoje hrdinské spevy do rún. To, čo sa z nich zachránilo pred skazou, vzíde raz na slnečné svetlo!

OBEH SLNKA sme presne rozdelili a kruh, ktorý slnko zdanlivo opisalo okolo našej Zeme, sme pomenovali "rok". Vy ste toto naše slovo prevzali od nás. Náš rok sa skladal z troch ročných období: z vesny - mladosti Zeme, leta - času mužnosti, ktorý sa skladal zo skorého a neskorého leta a zo zimy - času staroby.

Okrem toho sme počítali čas podľa mesiacov. Zakaždým, keď bol mesiac v splne, ubehol "jeden mesiac". V našom roku sme napočítali presne dvanásť mesiacov, ale v každom šiestom roku ich bolo trinásť, inak by sme boli s našimi ročnými obdobiami vyšli z radu. Tento trinásť mesiac sa považoval za obzvlášť posvätný. Vtedy sa nekonal žiadny ľudový snem, zato však veľkolepý kráľovský snem, a to v období zimného slnovratu. Bolo to obdobie, ktoré bolo tak či tak viac naladené na oslavy a sviatky. Deti narodené v trinástom mesiaci boli považované

za deti Šťasteny, ktorým sa nemôže v živote prihodiť nič zlé.

Náš čas sme merali podľa slnka. Podľa jeho tieňa sme dokázali presne určovať hodiny. Za čias môjho panovania žil medzi nami schopný bádateľ, ktorý navrhol, že sa nemusíme riadiť podľa tieňa stromov, ale že sa môžu postaviť tyče a na kamenných platniach budú svojím tieňom ukazovať čas.

CHOROBY SME TAKMER NEPOZNALI. Naša Amma-Era vedela získať liečivú silu z bylín a vedela tiež presne, kedy sa tieto šťavy majú užívať, takže pôsobili na nás v *predstihu*, nie tak ako u vás, keď už choroba prepukne.

Amma-Era musela pripravovať aj

masti na rany i náplaste, ale tomuto umeniu učila po všetky roky aj zástupy dievčat z celej našej veľkej ríše, takže všade boli pomocníčky pripravené pre prípad nešťastia.

V jej vlastných rukách spočívala veľká Božská sila, takže ich priložením mohla odňať alebo aspoň zmieriť bolesti. Túto silu však v takej veľkej miere mala len ona, lebo táto sila sa nedala prenášať, ani nadobudnúť učením. Predsa sa však vždy vyskytovali niektorí medzi kňazmi, zvlášť medzi kňazskými kráľmi - Armanmi, ktorí túto silu v nepatrnej miere vlastnili.

Len telo toho, ktorého duchovné jadro bolo choré, nemohlo byť liečené. Pre neho bolo aj lepšie, keď zomrel a odložil svoje chyby tam na druhej strane.

Dĺžka nášho života bola oveľa väčšia ako vaša. My sme žili až do úplného opotrebovania nášho tela, čo sa nedialo tak rýchlo ako u vás, ktorí nezodpovedným spôsobom proti svojmu telu hrešíte a hrešili ste po celé generácie. Keby ste takto smeli žiť i naďalej, pravdepodobne by ste zomierali čoraz mladší. Od rôznych "starých" národov viete, že priemerný vek činných mužov trval niekoľko sto rokov. Ja sám som mal deväťsto rokov a vládl som vyše päťsto rokov. Orokun bol rovnako starý, lebo sme boli dvojičky. Náš otec dosiahol vek iba sedemsto rokov, ale jeho brat Jafnar mal vyše tisíc dvesto rokov.

Iba Armani dosahovali taký vysoký vek. Pre ostatných Erárijcov bol priemerný vek štyristo - až päťsto rokov, zatiaľ čo ľud zomieral v mladšom veku. Náš otec panoval nad oboma ríšami, nad zemou i nad morom, zatiaľ čo jeho brat bol jeho najvyšším radcom a zostal i mojím, keď sa po otcovej smrti na jeho prianie ríša rozdelila medzi nás bratov. To by sa nebolostalo, keby sme neboli bývali dvojičkami, keďže najstarší syn bol vždy jediným dedičom. Ale Boh chcel, aby sa uskutočnilo rozdelenie, a preto sa nám dal spoločne inkarnovať.

Brat nášho otca sa narodil iba o rok neskôr ako náš otec, ale nikdy sa medzi nimi nevyskytovali nehody, i keď mladší bol múdrejší ako starší. Nebolo vernejšieho muža. Čo povedal, to platilo, čo si myslel, to sa dalo vyčítať z jeho veľkých tmavomodrých očí. Ak som okrem seba mal rád aj iného človeka, tak to bol Jafnar, čo vo vašej reči znamená toľko ako "Vysoký". Mój otec sa volal Har, Najvyšší.

Jafnar bol jediný, ktorý varoval dávno predtým, než nás postihla skaza, ale nadarmo. Kedy sa však ľudia dali odradiť od nesprávnych ciest iba slovami?

Keď Boh rozhodol o našom zániku, zavolala si Amma-Era Jafnara k sebe a oznámila mu, že Boh zamýšľa ukončiť jeho život, aby ho ušetril hrôzy dívať sa na to, čo čoskoro nadíde. Vtedy sa Jafnar vzpriamil a povedal: "Bože, ďakujem Ti za Tvoju dobrotu. S mojím ľudom som hrešil a chcem s ním aj zahnúť. Nie som lepší ako oni všetci."

Dokončenie v budúcom čísle.

Vydané s láskavým dovolením *Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart.*

MALÁ RECENZE NA TYKÁNÍ

Poslední týden jsem prožil v obavách a v tiché, pruhované hrůze. Chodil jsem po ulicích bledý a kolena se mi chvěla. Říkal jsem si, že pak už život nebude mít cenu. Neboť poslední milý člověk, s kterým jsem si ještě vykal, navrhl mně tykání. Vyžádal jsem si týden na rozmyšlenou.

Jak mu to vysvětlit? Byl pro mne oázou v poušti. Byl posledním člověkem, kterému jsem říkal Vy a který říkal Vy mně. Choval jsem si ho jako perský šach oblíbeného koně a dítě lilihyt. Měl pro mne cenu soli nad zlato.

Domníval jsem se, že já pro něho také. A najednou přišel s nápadem, abychom si tykali.

Zatmělo se mi před očima.

Není skoro v této republice člověka, který by mně netykal. Stalo se to za dvacet let jakýmsi národním zvykem. Mám obavu, že kdyby u nás byla cenzura, tak by mi taky tykala, a to bych nepřežil.

Nemám moc rád ploty, ale vykání je půvabní plůtek z kvítí. Tykání je netýkavé. Každý vám pak leze na váš trávník. Člověk má mít kousek trávníčku se dvěma nebo třemi chudobkami.

Moc jsem ho měl rád. Občas jsem mu nosil kytice růží a rané třešně. Vedli jsme spolu dlouhé, ušlechtilé rozhovory. Měl jsem ho moc rád.

Co mám dělat? Poprosil jsem vlastní ženu, zda by nebyla tak hodná a nevykala mně, když jsem tak docela na holičkách. Že bych jí to třeba někdy oplatil jinak. Je to dobrá duše, ale podívala se na mne kose. A mezi svými dobrými kamarády nemám ani jednoho tak dobrého, aby mi tu radost udělal.

Týden uběhl, týden plný popela. Zítřka mu asi řeknu, že ano, že mám z toho velikou radost. A budu ho nenávidět a budu mu tykat, ačkoli pokud jsme si ještě vykali a byli si opravdu blízcí, tak jsem ho měl rád.

Moc jsem ho míval rád.

Jan Skácel

O TYKÁNÍ A VYKÁNÍ

ožno sa vám už stalo, že ste sa vážne začali zamýšľať nad tým, čo znamená *vykanie*

a čo *tykanie*; a pocítili ste na chvíľu, že to vôbec nie je jedno, či si s niekým tykáte alebo vykáte. Možno ste sa sami seba vnútorne pýtali, či si máte nechať nanútiť tykanie od hocikoho, kto si zmyslí, že už je načase, aby vám tykal alebo len preto, že je starší.

Formálne sa totiž predpokladá, že starší človek je automaticky aj múdrejší alebo zaslúžitejší. To však očividne nemusí byť pravda. Múdrost súvisí s bystrosťou a vekom ducha, nie s vekom našich kostí. A ak mal aj starší človek viac času na dobré činy, mohol toho za ten čas rovnako veľa aj pokaziť.*

Tykanie nemá nič spoločné ani s časom ani s vekom, ani so

žiadnou inou kvantitou, ale iba s kvalitou; je prípustné za podmienky duchovnej rovnorodosti, spriaznenosti, lebo táto **duchovná spriaznenosť je pravý význam priateľstva;** dvaja duchovne inam smerujúci sa nemajú o čom priateľiť, lebo ich nespája nič v duchu - je to len známosť bezmyslienkovite nazývaná priateľstvom.

Prestaňme si, ľudia, myslieť, že je to jedno, že na tom nezáleží. Veľmi na tom záleží! **Každá forma má svoj obsah;** a tykanie je jazyková forma, ktorá má tiež svoj obsah, či už chcete alebo nie. Pri vykaní a tykaní sa naväzujú úplne iné duševné vlákna, spojnice medzi ľuďmi a vznikajú rozličné, tomu zodpovedajúce formy správania sa.

Vy tie vlákna síce nevidíte, ale zato pociťujete ich následky a aj všetci vo vašom okolí sa správajú, ako keby ich videli. Ak prijímete dobrovoľne tykanie s niekým, ste

* V živote človeka totiž existuje bod, v ktorom musí prevziať zodpovednosť za svoj ďalší vývoj sám na seba. V súčasnosti je to zhruba okolo 25-teho roku života.

Dieťa sa nemusí kvôli svojmu vývoju nijak zvlášť namáhať ani duchovne sústreďovať, pretože je nesené éterickými bytostnými silami. Všetko, čo sa v ňom má rozvinúť, sa rozvíja samo od seba, radostne a nenásilne. Strážni anjeli dozerajú na všetko, čo si dieťa ani neuvedomuje.

Medzi dvadsiatym a dvadsiatypiatym rokom života však časť tejto neviditeľnej opory od človeka znenáhla poodstúpi. Mladý človek má pocit, že všetko,

s ním **spojení**. A ak ten človek nestojí na rovnakom stupienku duchovnej čistoty ako vy, bude od vás na základe tejto formy (tykania) neskôr požadovať veci, ktoré vám budú nepríjemné. Potom nebudete vedieť, čo máte povedať.

Predstavte si len, ako ďaleko dokáže zájsť taký drzejší muž vo vzťahu k žene, ktorá mu dovolí, aby jej tykal; a pokiaľ sa môže dostať, keď si vykajú. Ak napríklad urobí v spoločnosti nejakú neprístožnosť, urobí hanbu aj vám, lebo ste s ním v očiach ľudí spojení. Ak si s ním vykáte, urobí hanbu iba sebe.

Alebo si predstavte, ako veľmi sa zmenia vzťahy v podniku, v ktorom si zamestnanci a vedúci začínajú tykať. Nesmierne sa sťažia!

Nepoužívajme symboly ako tykanie, bozkávanie, úklony alebo objatia na miestach, kde nevyjadrujú to, čo v skutočnosti znamenajú! Klameme tým a zapletáme sa do sietí, ktoré budeme musieť raz pracne rozuzľovať. Ak si v tom neurobíme jasno ešte za života, vysvitne táto lož najneskôr po smrti, keď už nebude čím klamať, lebo si budeme stáť zoči-voči v púhom duševnom tele, zhrození jeden z druhého. Potom ujasňovanie si, s kým chceme alebo nechceme byť zviazaní, nás bude stáť roky a možno desaťročia života a trápenia, ktoré by sme boli mohli zužitkovať pre duchovný vzostup.

Na druhej strane vykvanie môže mať ešte iný, oveľa krajší význam ako len chladný odstup. Premýšľali ste niekedy nad tým, ako je možné, že stredovekí šľachtici si medzi sebou vykali aj v manželstve? Znamenalo to snáď, že by si boli cudzí? A sedliaka, ktorý im bol cudzí a videli ho trebárs aj po prvý raz, neoslovili vykvaním, ale v druhej či tretej osobe? Čo teda znamenalo vykvanie z vyššieho pohľadu?

Vykvanie znamená úctu k duchu druhého človeka. Teda u nižšieho stavu, o ktorom sa predpokladalo, že plne podlieha zvieracej zložke svojej povahy, nebolo čomu vykať, lebo telu sa nevyká, iba duchu. Vykvanie prislúchalo človeku, u ktorého sa duch vedome prejavoval, prežiaril a *zušľachtil* jeho duševné aj telesné sily, teda *šľachticovi*.

Keď šľachtic vykval svojej manželke, nebolo to preto, že by mu bola cudzia, ale preto, že sa u neho **vrúcna láska snúbila ešte aj s úctou** a rešpektom k jej osobnosti ako k samostatnému a slobodnému duchu. Vcítte sa do toho: povedať "*mám ťa rád*" je pekné. Ale smieť povedať "*Vznešená pani, ľúbim Vás!*" je úžasné.

Existuje totiž láska, ktorá sa neodohráva medzi dvomi, ale medzi tromi; pričom Boh je ten tretí. To, čo takých dvoch neodmysliteľne spája na večnosť, je *spoločný cieľ v Duchu*. A pre tento vyšší cieľ sú schopní aj sebazaprenia. Preto vykvanie je namieste, lebo tu je k čomu mať úctu.

Keď takto niekomu vykáte, oslovujete tým *ducha* v jeho vnútri. Inými slovami, požadujete tým od neho všetko, čo sa od duchovného človeka požadovať má a staviate tak laťku dodržiavania morálneho zákona medzi ľuďmi vysoko. A to je práve to, prečo sa určitý druh ľudí chce s vami tak rýchlo zbratať, objímať a opiť sa: lebo oni chcú mať tú laťku nízko! Vy požadujete od nich, aby prekonalí zvieru v sebe - a im je to nepríjemné. Ak ale ustúpíte a prijmete hru podľa ich pravidiel, budete sa nepríjemne cítiť vy. A bude to vaša chyba.

Služobník Lalie

čo predtým preňho bola hračka, každý pohyb, si teraz musí vydobýť vlastným cieľavedomým úsilím.

V tomto bode len nemnohí nájdu v sebe silu a motiváciu k ďalšej práci na sebe, len z vlastného vnútra. Väčšina ľudí začne stagnovať.

Pred tisícročiami niesli tieto éterické bytostné sily človeka do oveľa vyššieho veku. Napríklad pred desiatimi tisíckami rokov, v prastarej Indii, opúšťali človeka až okolo 56-teho roku jeho života. Potom zhruba každých dvetisíc rokov to bolo vždy o sedem rokov skôr. V starej Perzii okolo 49-teho roku, v Egypte okolo 42-hého roku, za čias Grécko-rímskej kultúry okolo 35-teho roku, v Anglosasko-germánskej okolo 28-meho roku. V súčasnosti je to okolo 25-teho roku života.

Preto v prastarých kultúrach platilo, že starší človek je automaticky aj duševne vyspelejší. Toto meranie múdrosti podľa veku bolo v tom čase úplne korektné. **Starší a múdrejší boli synonymá.**

V súčasnosti však inštitúcia "*automatickej úcty k starším*" sčasti stratila svoje opodstatnenie, pretože po prvej tretine života sa človek ďalej vyvíja iba do tej miery, do akej sa o to usiluje z vlastnej vôle. Inak vo svojom duchovnom aj myšlienkovom vývoji zaostane; t.j. zostane stáť čo do kvality svojej osobnosti, bez ohľadu na to, že kvantita jeho zážitkov a vedomostí sa hromadí. (Neraz sa vám stane, že po päťdesiatich rokoch stretnete priateľa a zbadáte, že stále ešte žije v myšlienkovom svete svojej mladosti.) K akému-takému poznaniu sa prepracúva len proti svojej vôli - za cenu veľkých životných peripetií.

Tým vonkoncom nechceme povedať, že k ľuďom netreba mať úctu. Keď si však niekto zaslúži úctu, určite to dnes už nemôže byť len z toho titulu, že je fyzicky starší.

Dhamma. O podstate buddhizmu

Prednes ctihodného Rewata Dhammu Sayadaw

(Prednesené v Čábuze pri Českých Budějoviciach, 6. júla 1993)

Podľa nauky theravádskeho buddhizmu bol Buddha človekom. Narodil sa ako človek, žil ako človek, ale praktikal meditáciu a učil. Nakoniec zomrel ako vznešený, ale normálny človek. Buddha nikdy nehovoril, že by bol Bohom, synom Boha alebo prorokom. Bol to človek, no bol to človek vznešený, osvietený, ktorý dosiahol prebudenie a preto je označovaný ako Buddha. Buddha nie je žiadnym spasiteľom, alebo vykupiteľom, ale je učiteľom a keď mu preukazujeme rešpekt, keď ho uctieваме, tak ho uctieваме ako učiteľa. Buddha bol jedinečný človek. Nikdy nevrátil, že je zakladateľom náboženstva, tak ako to tvrdia zakladatelia iných náboženstiev. Napríklad v kresťanstve, ako viete, tam musíte veriť, že Ježiš je Boh alebo syn Boha, ale u nás neprijímame nič prostredníctvom viery, my neveríme. Tak ako v kresťanstve, tak aj v islame musíte veriť, že Mohamed je posledným prorokom a keď neveríte, keď to neprijmete, keď nemáte tú vieru, tak nemáte možnosť dosiahnuť ich oslobodenie, ich vykúpenie. Podobne v hinduizme je mnoho bohov a bohýň; Višnu, Krišna, Ráma, Sarasvatí, Parvatí, a keď neveríte, keď ich neprijmete, keď nemáte tú vieru, tak pre vás nie je žiadna možnosť praktikovať ich učenie a dosiahnuť spasenie.

U Buddha je to veľmi odlišné, je to úplne inak. Buddha hovorí: “Ja vás nemôžem odniesť k vašemu vyslobodeniu, ja vás nemôžem nosiť na svojich ramenách, ja to nemôžem za vás odmeditovať. Každý musí pracovať sám na svojom vyslobodení. Ja vám môžem iba ukázať cestu.” Niekedy používal Buddha prirovnanie s člnom keď hovoril: Keď chcete prekročiť rieku, keď sa chcete dostať na druhú stranu, tak použijete čln, ale keď už ste oslobodení, keď už ste na druhej

strane rieky, predsa nemá cenu, aby ste tento čln nosili so sebou.

Za Buddhových čias žil mních, ktorý sa volal Vakkáli. Buddha tohoto mnícha niekoľkokrát napomínal: “Načo je to dobré, že ma tak uctievaš?” Vakkáli uctieval Buddha kvôli jeho krásnemu telesnému výzoru, kvôli jeho sláve, kvôli tomu, čo vyžaroval.

roval. Buddha mu hovoril: “Prestaň s tým, to nevedie k ničomu! Tým, že ma takto zvonku uctievaš sa k ničomu nedostaneš. Ten, kto vidí Dhammu, kto praktikuje Dhammu, ten vidí Buddha správnymi očami s plným rešpektom.”

V myslí vám môže vzniknúť otázka súvisiaca s tým, čo tu praktikujete každé ráno, keď slávnostne hovoríte trojitú ochranu (*Ti-Saranam*):

Buddham saranam gačchámí
(Hľadám záštitu u Buddha)

Dhammam saranam gačchámí
(Hľadám záštitu u Dhammy)

Sangham saranam gačchámí
(Hľadám záštitu u Sanghy).

Je to otázka: “Prečo to robíme, načo to je?” Aby sme hlbšie porozumeli týmto slovám bude najlepšie, keď vám podrobnejšie vysvetlím ich význam.

Buddha hovoril, že existujú dva druhy ťažkostí, dva druhy chorôb, ktoré predstavujú utrpenie (*dukkha*). Jedny sú telesné, druhé sú mentálne. Buddha tiež hovoril, že je možné nájsť ľudí, ktorí sú oslobodení od telesného utrpenia, telesných ťažkostí, telesných chorôb, možno na deň, možno na mesiac, možno aj na dlhšiu dobu. Možno aj sto rokov môže byť niekto bez telesného utrpenia, bez telesnej nemoci. Ale nikto nie je úplne zbavený utrpenia mentálneho, pokiaľ sa nezabaví všetkých nečistôt mysle.

Takže, sa pýtame: Čo je nemoc, čo je neuspokojivosť, čo je *dis-easy*? V angličtine znamená *easy* ľahký a *dis-easy* (*chorý*) znamená aj *neľahký*, niečo, čo ide proti srsti. Musíme vidieť, čo sa deje v každodennom živote. Sú tu tie rôzne nečistoty, ťažkosti, s ktorými sme konfrontovaní: zlosť, chamtivosť, zaslepenosť, nenávisť atď. Kedykoľvek sme s týmto nečistotami konfrontovaní, nejde nám to ľahko, ide to s ťažkosťami, ide to neuspokojivo. Pokiaľ žijeme neprebudení v kruhu utrpenia, v samsáre, dovtedy sme konfrontovaní s týmito ťažkosťami. Až budeme úplne prebudení ako *arahat*, úplne oslobodení od všetkých týchto nečistôt, až vtedy budeme žiť ľahko.

V buddhistickej tradícii je Buddha považovaný za veľkého lekára, ktorý vie diagnostikovať, rozoznať všetky ťažkosti, všetky choroby. No a keď máme nejaké ťažkosti, nejaké problémy, čo robíme? Ideme ku svojmu lekárovi a ukážeme mu, čo nám je. Lekár urobí diagnózu a dá nám príslušný liek, aby sme sa vyliečili. Keď teda mám v živote ťažkosti, keď som

Ctihodný Bhante Rewata Dhamma Sayadaw je priamym žiakom Mahási Sayadaw, barmského majstra meditácie a abhidhammy, ktorý v roku 1956 predsedal šiestemu koncilu všetkých buddhistických mníchov (prvému koncilu krátko po kremácii Budhových pozostatkov predsedal ctihodný Mahá Kassapa). Od roku 1956 učil Bhante Rewata Dhamma na Benares Hindu University v Indii. Tu sa s ním tiež zoznámil dr. Mirko Frýba, ktorý ho v roku 1993 pozval na intenzívny meditačný zásed do Čábuze pri Českých Budějoviciach.

V súčasnosti je ctihodný Rewata Dhamma služobne najstarší buddhistický mních pôsobiaci na území

Európy. Už vyše dvadsať rokov žije v Birminghame, kde vyučuje základy buddhizmu a pôvodnú Buddhovu meditáciu satipatthána-vipassaná. U nás je dostupný podrobný výklad tejto metódy v knihe ctihodného Mahási Sayadó: "Meditace všímavosti a vhledu"

nemocný, keď je to pre mňa neľahké, idem k Buddhovi, hľadám útočisko u Buddhu, pretože mám k nemu dôveru, že vie diagnostikovať, že mi môže ukázať ako liečiť tieto životné ťažkosti, tú nemoc, ktorú mám.

A čo nám Buddha dal ako liek? Buddha nám dal ako liek svoje učenie, *Dhammu*. Keď užívame tento liek, keď hľadáme pomoc v tomto lieku, hľadáme vlastne útočisko v jeho učení v *Dhamme*. Preto hovoríme: *Dhammam saranam gačchámí*. No a čo si myslíte, vyliečime sa tým, že ideme k lekárovi, ten nám dá liek na to, aby sme sa vyliečili a my ten liek nepožijeme, ale vezmeme si ho domov, postavíme si oltárik, postavíme si tam liek, ktorý sme dostali a pomodlíme sa k nemu? Vyliečime sa tým?

Vyliečenie našej choroby, našej ťažkosti nastane iba vtedy, keď použijeme predpis a podľa neho ten liek berieme. No a čo je *Dhamma*? *Dhamma* pozostáva z troch vecí: *síla* (mravnosť, alebo etické konanie), *samádhi* (sústredenie, alebo práca na mysli) a *pañña* (múdrosť). Takže *síla-samádhi-pañña* sú tri komponenty lieku, ktorý nám Buddha predpísal.

Čo je to mravnosť, čo je to etické konanie? To je, keď sa snažíme vyčistiť, vylepšiť naše konanie, naše správanie. Keď sa pozriete, ako to je v buddhistických krajinách, budete možno prekvapení. Je tam veľa ľudí, ktorí sa nazývajú buddhisti, ktorí

dokonca opakujú vety o hľadaní útočiska u Buddhu, ktorí opakujú denne päť etických rozhodnutí (*pañča-síla*), ale nekonajú podľa toho. Môžu sa takíto ľudia nazývať buddhistami, keď podľa toho nekonajú? Keď je to pre nich iba súčasť ich civilizácie, ich kultúry?

Päť etických rozhodnutí, päť etických pravidiel, tvorí minimálny základ mravného života:

1. *Pánátipátá veramaní sikkhápadam samádijámi!* (Ničenia a zraňovania dýchajúcich bytostí sa chcem zdržiavať!)

2. *Adinnádáná veramaní sikkhápadam samádijámi!* (Brania toho, čo nie je dávané, sa chcem zdržiavať!)

3. *Kámesu mičchácára veramaní sikkhápadam samádijámi!* (Zmyslovej nestriednosti sa chcem zdržiavať!)

4. *Musá vádá veramaní sikkhápadam samádijámi!* (Zraňujúceho a nepravdivého hovorenia sa chcem zdržiavať!)

5. *Surameraja madždža pamádattháná veramaní sikkhápadam samádijámi!* (Zatemňovania všímavosti omamnými látkami sa chcem zdržiavať!)

Nevadí, ak znenie *pañča-síla* zabudnete. Dôležitejšie je, aby ste skutočne podľa týchto rozhodnutí žili, aby ste nepoškodzovali ostatné bytos-

ti, aby ste nepoškodzovali sami seba. To je pravá mravnosť. Ako viete, v buddhizme nie je dogma, v buddhizme je náuka, ktorá hovorí: "Robte si čo chcete, pokiaľ nepoškodíte sami seba a pokiaľ nepoškodzujete ostatné bytosti."

A teraz sa pozrite v čom žijete. Väčšinou žijete v rodine, žijete v spoločnosti a ide o to, aby ste nerobili nič, čím by ste spôsobovali utrpenie, čím by ste spôsobovali zármutok svojej rodine aj sami sebe. A keď nedbáte na to, čo sa deje vo vašej rodine, čo sa deje vašim priateľom, čo sa deje ľuďom okolo vás, keď im spôsobujete utrpenie, zármutok, keď musia plakať a nariekať, akú cenu má potom váš vlastný život? Jednať morálne tak, ako bolo predtým vysvetlené, to znamená mravnosť, to znamená *pañča-síla*.

Mravnosť je tiež dôležitá preto, aby ste vôbec mohli pracovať na svojej mysli, aby ste mohli meditovať. Keď hovoríme o karme (*kamma*), to nie je fyzická akcia, to čo sa stane, to čo sa deje, či už rečou alebo telom, ale je to zámer, s akým to konáme. Je to naše chcenie. To robí karmu. Predstavte si napríklad, že chcem niekoho zabiť, niekomu ublížiť, niekoho zbiť. Potrebujem na to chcenie, zámer niekomu ublížiť. Ale keď necvičím svoju myseľ, keď nepraktikujem *samádhi*, tak som vlastne neschopný poriadne spoznať tento zámer. Takže preto, aby sme dokázali mravne a eticky konať, je potrebné *samádhi*. A *samádhi* spočíva v tých troch článkoch ušľachtilej osemdielnej cesty, ktoré sú známe ako: pravé úsilie (*sammá-vájáma*), pravá všímavosť (*sammá-sati*) a pravé sústredenie (*sammá-samádhi*). To robí spolu *samádhi*, to robí meditáciu.

Keď hovoria ľudia o *samádhi*, tak si väčšinou predstavujú nejaké zmenené stavy vedomia, rôzne vysoké stavy koncentrácie, pohrúženie (*džhána*), zvláštne stavy vedomia. Prosím to má svoju cenu, to je tiež *samádhi*. Takto pojaté *samádhi* však nemá nejakú veľkú cenu pre nás, keď tu žijeme v našom bežnom každodennom živote. Čo tým chcem povedať? Pre tých, ktorí nežijú ako mnísi, ale žijú v spoločnosti, žijú každodenný spoločenský život, znamená *samádhi* prácu na ich mysli, prácu s ich prežívaním, s ich emóciami, s ich citmi, s ich zážitkami.

Takže, keď praktikujeme *samádhi* ako časť osemdielnej ušľachtilej cesty, no tak praktikujeme tieto tri súčasti *samádhi*: pravé úsilie, pravú všímavosť a pravú meditáciu, pravé sústredenie. Takto nám to potom umožní viesť lepší život. Tradične podľa textov sa rozlišujú štyri druhy úsilia, ktoré máme vynakladať.

Prvé z týchto štyroch druhov úsilia je úsilie predísť novému znečisteniu mysle (nenávisť, zlosť, chtivosť a pod.),

Druhý druh úsilia je úsilie rozpustiť tie nečistoty, ktoré už v našej myslí sú.

Tretí druh úsilia je snaha nechať vzniknúť v našej myslí čisté javy ako napríklad dobrotivosť, štedrosť, zmierlivosť a pod. Nechať vzniknúť v našej myslí dobré javy, dobré veci, ktoré tam ešte predtým neboli.

Štvrtý druh úsilia je úsilie rozvíjať a kultivovať tie dobré veci, tie čisté javy v našej myslí, či už je to dobrotivosť, štedrosť a pod., ktoré poznáme. Pestovať ich, nechať ich rásť.

Keď praktikujeme meditáciu, tak ide vlastne o to, aby sme v sebe vyvíjali tieto druhy energie, tieto druhy úsilia. Keď je vo mne zloba, zlosť, musím si byť toho vedomý, musím si to uvedomovať. Keby som si to neuvedomoval, tak dôjde k tomu, že z tejto zloby, z tejto zlosti konám a niekomu ublížim. Práve tak je to, keď mám v myslí chtivosť, žiadostivosť, lipnutie, keď na niečom visím a nie som si toho vedomý, no tak potom niečo vykonám, čím spôsobím utrpenie.

Vidíte, že čistota našej mravnosti, prečistenie nášeho etického jednania závisí taktiež od pestovania *samádhi*, sústredenia, meditácie. Vidíte, že keď praktikujeme takto ponímané *samádhi*, tak robíme tie tri predtým uvedené časti osemdielnej ušľachtilej cesty a motivujeme naše konanie.

Ďalším, tretím článkom po *sila* a *samádhi* je *paññá*, múdrosť. Hovorí sa o veľmi vysokých stavoch múdrosti, i o múdrosti v menšom zmysle slova. Vysoká múdrosť nemá veľký význam pre ľudí ako sme my, ktorí žijeme v každodennom živote. Tu je rozhodujúce, aby sme mali múdrosť, pomocou ktorej dokážeme rozlišovať medzi karmicky blahodárnym a zhubným. Takže múdrosť znamená aj

chápať, čo je *karma*, čo sú karmické činy. Keď robíme dobrú karmu (*kusala kamma*), tak robíme činy, ktoré sú dobré, ktoré vedú k príjemným výsledkom. Keď robíme zhubnú karmu (*akusala kamma*), tak robíme také činy, ktoré pôsobia utrpenie buďto nám, alebo druhým. Kto teda praktikuje *paññá*, kto praktikuje múdrosť, tak neurobí žiadne zlé skutky, neublíži ani sebe ani druhým, pretože má tú múdrosť, ktorá rozumie čo je dobré.

Ako je to s porozumením, s múdrosťou, ktorá rozumie karme? Veľá ľudí to nedokáže pochopiť, ale to je veľmi jednoduché. Dalo by sa to pochopiť už na takejto úrovni: napríklad vy prichádzate a ja vás vidím a mám zlosť. Tým, že mám zlosť, tým netrpíte vy, tým trpím ja, takže moje karmicky zhubné nezručné postoje mi pôsobia utrpenie. Keď naopak vidím, že prichádzate a som šťastný, mám z toho radosť, no tak mám z toho radosť ja. Tým pádom ja prežívam šťastie.

Keď postupujeme podľa Buddhovho predpisu, keď praktikujeme *sila-samádhi-paññá*, tak liečime svoju nemoc. Aby sme sa vyliečili z nemoci, tak nám nestačí len múdrosť, nestačí iba pochopenie. My musíme s touto múdrosťou ešte meditovať, čistiť našu myseľ a morálne jednať. Až potom sme schopní prekonať naše utrpenie, prekonať našu nemoc. Keď teda hovorím: *Dhammam saranam gačchámí*, hľadám záštitu u *dhammy*, tak to má ten význam, že používam *dhammu* ako medicínu, ako liek.

Keď hovorím: *Sangham saranam gačchámí*, hľadám záštitu v spoločenstve, tak to neznamená, že sú to mnísi, ktorí sú oblečení ako ja, že to je *sangha*, pretože majú tento oblek. Keď hovoríme *sangha*, tak myslíme v skutočnosti na *arija-sangha*. Je to spoločenstvo tých žien a mužov, ktorí môžu byť mnísi a mníšky, ale nemusia, to nie je rozhodujúce, ale sú to tí, ktorí berú *dhammu* ako medicínu. Či sú oblečení ako mnísi alebo nie to nerozhoduje. Rozhoduje to, že praktikujú *dhammu*, že používajú *dhammu*, to je *sangha*. Takže, keď hovoríme o *sanghe*, koho tým myslíme? Kto je ušľachtilý? Myslíme tým ľuďmi, ktorí použili medicínu a oslobodili sa od tejto nemoci, ktorí vyčistili svoju myseľ. To je *sangha*, to je spoločenstvo tých, pri ktorých hľadám záštitu. Keď hľadáme záštitu v *sanghe*, tak to

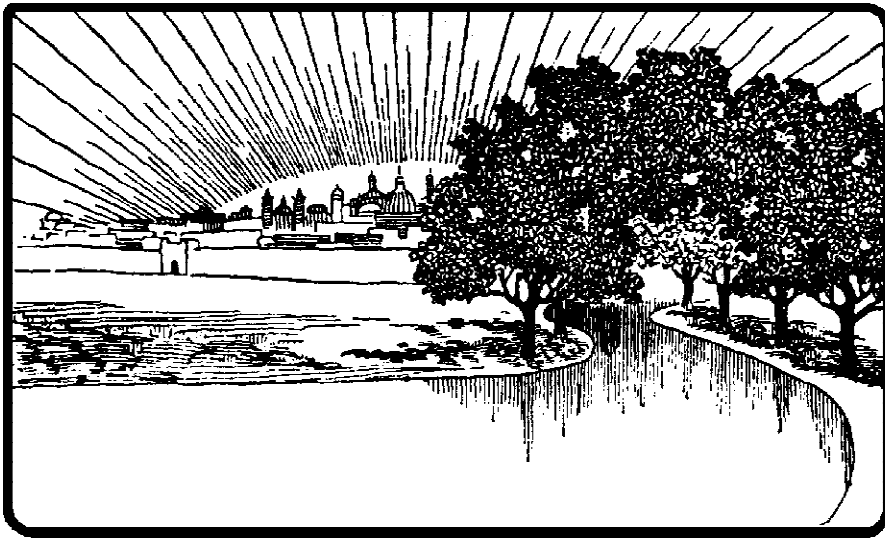
robíme tak, ako tí, ktorí dosiahli osvietenie, oslobodenie, ktorí sú už celkom vyčistení, ako *arahat* alebo *sotápanna*, *sakadágámí*, *anagámí*. Takže my hľadáme záštitu, my praktikujeme *dhammu*, ako tí ušľachtilí, ktorí dosiahli jeden z týchto stupňov vyčistenia mysle.

Keď berieme tieto tri záštity, keď sa k nim rozhodujeme, tak v skutočnosti získavame ochranu len vtedy, keď naozaj praktikujeme Buddhovo učenie. Takže, keď hľadáme záštitu u Buddhu a klaníme sa Buddhovi, tak to nie je preto, že by sme z neho robili nejakého Boha, ale preto, lebo vieme, že Buddha bol osobou, učiteľom, ktorý dokázal diagnostikovať našu nemoc a dokázal pripraviť a predpísať medicínu, ktorá pomôže. Keď teda hľadáme záštitu u *Dhammy*, tak to znamená, že *Dhammu* používame ako liek, že praktikujeme *sila-samádhi-paññá* a že ju užívame ako ostatní, ktorí skutočne praktikujú Buddhovo učenie, čo tiež znamená, že hľadáme záštitu v *sanghe*.

Takže, keď skutočne praktikujete mravný kódex, etické jednanie, čistenie mysle a múdrosť, keď praktikujete *sila-samádhi-paññá*, tak nie je vôbec dôležité, aby ste hovorili, že ste buddhisti. To nie je vôbec potrebné. Rozhodujúce je to, že skutočne prečistíte svoje etické jednanie, že čistíte svoju myseľ a že kultivujete svoju múdrosť. To je rozhodujúce. Nie je to potrebné nejakou označovať a dávať si nálepky som buddhista, alebo niečo takéto. Vidíte, že *sila-samádhi-paññá*, že na tom nie je nič náboženské. To je niečo čo sa dá robiť, čo sa dá praktikovať. Keď to niekto praktikuje, tak je to pre neho dobré, či už je buddhista, kresťan, mohamedán alebo hinduista. To nie je náboženstvo. *Sila-samádhi-paññá* je niečo, čo sa dá robiť. Samozrejme, keď to robí kresťan, tak je dobrý kresťan. Keď to robí žid, tak je dobrý žid. Keď to robí hinduista, tak je dobrý hinduista. Keď teda praktikujete *sila-samádhi-paññá*, tak ste šťastní, tak dosiahnete oslobodenie, zbavíte sa utrpenia, bude vám dobre.

Kiež je vám dobre,
kiež je všetkým dobre,
kiež sú všetky bytosti šťastné!

Preložil Karol Bartók

Mesto spravodlivých

(Imaginatívne cvičenie)

Jedna z najinšpirujúcejších myšlienok judaizmu je idea "Mesta spravodlivých". Počas tisícročí židovského folklóru a mysticizmu jej patri-lo dôstojné miesto. Midrašovská aj kabalistická literatúra obsahovala predstavu o žiarivej, nebeskej ríši, kde spolu prebývajú najvznešenejšie a naj-spravodlivejšie duše. V Meste sprava-dlivých sú plne prebudené naše najvyššie kvality. Napríklad *yezer hara* (sklon k zlu), ktorý tak dobre poznáme v každodennom živote, tu vôbec neexistuje, je prekonaný. Mesto spravodlivých sa dávalo do súvislosti s "Jeruzalemom na vý-šinách", o ktorom sa hovorilo ako o modeli pozemského Jeruzalema, kto-rý raz príde. V dňoch vykúpenia budú všetky mestá a miesta odzrkadľovať žiaru tohto nebeského mesta.

Podľa tradičnej židovskej vizio-nárskej predstavy sa obraz Mesta spravodlivých nepovažuje len za čis-to filozofickú abstrakciu či vzdialený ideál spoločnosti. Naopak, poskytuje skutočnú potravu našej vnútornej by-tosti - našej *neshamah* - ktorá ne-prestajne túži po vyššom duchovnom zážitku uprostred tohto pozemského sveta. V tomto zmysle kabalisti od-dávajú kládli dôraz na dôležitosť roz-voja vyššej imaginácie.

V tomto cvičení sa vydávate na cestu za hranice tohto sveta, do Mesta spravodlivých. Jeho obyvatelia vedia o vašich úmysloch dostať sa tam, a uvítajú vás ako vzácneho hosťa. Čo je vašim cieľom? Zažiť skutočnosť Mesta spravodlivých tak dôkladne, ako je to len možné - a využiť túto skúsenosť vo vašom každodennom, pozemskom živote.

Pripravte sa. Spravte si pohodlie a uvoľnite sa. Niekoľko minút sleduj-te svoj dych s jemne zatvorenými oča-mi.

Teraz pocíťte, ako sa vaše vnútor-né ja vznesie a opúšťa pozemský svet. Cítite, ako stúpate po priečkach Božského rebríka a prechádzate mno-hými vrstvami oblakov. Po prekročení poslednej uvidíte vzdialke trblietajúci sa obrys mesta.

Cítite, ako letíte v ústrety tomuto obrazu a tesne pred ním sa zastavíte. Vidina sa stala skutočnou, pevnou pô-dou pod vašimi nohami. Vkročte do Brány Spravodlivosti a precíťte jej nádheru. Označuje prechod medzi vašim každodenným svetom a touto vyššou ríšou.

Keď prejdete cez posvätnú brá-nu, môžete začať pozorovať krásu Mesta spravodlivých - domy a ulice, školy a chrámy. Všetko sa leskne v

žiarivom svetle. Z diaľky zaznievajú tóny zázračnej hudby. Vojdite do najbližšieho príbytku - je to akási študovňa prichystaná pre práve takých cestovateľov, ako ste vy. Sú v nej nie-koľkí spravodliví hlboko ponorení do mystického skúmania najhlbších tajomstiev Tóry.

Keď ste pripravení, pokračujte v ceste po Meste spravodlivých. Posed'te si v nádvornej záhrade, jemne zatvorte oči a precíťte svetlo *Shek-hinah*, Božskej Prítomnosti. Podľa Midrašá je jej nádhera desať tisíc-krát jasnejšia ako slnko. Cítite, ako jej sila prežaruje celú vašu bytosť.

Keď ste pripravení, vráťte sa po rovnakej ceste k Bráne Spravodli-vosti. Poďakujte sa obyvateľom Mesta za to, že vám dovolili návšte-vu - a potom už cítite, ako klesáte cez oblačné vrstvy späť do vašej izby. Stotožnite sa s vašou normálnou existenciou. Vedzte, že kedykoľvek si zaželáte, môžete si túto cestu do výšin zopakovať, a že ona oživí vašu jed-notu so sebou samým i zmysel vášho pobytu na zemi.

Po zakončení prvej časti tohto cvi-čenia ste pripravení na jeho druhú zložku, kde využijete svoj zážitok na to, aby ste lepšie zvládli vaše osobné *tikkun* /zameranie/ v každodennom živote.

Stručne zhodnoťte, ako ste sa cí-tili počas vášho krátkeho pobytu v Meste spravodlivých a položte si na-sledujúce otázky:

Po prvé, ako sa toto božské mesto líši od miesta, v ktorom žijete? Snaž-te sa čo najpresnejšie vymedziť roz-diely.

Po druhé, čím vaše súčasné byd-lisko - vrátane ľudí a predmetov - pri-pomína Mesto spravodlivých? Opäť sa snažte byť čo najkonkrétnejší.

Napokon, čo momentálne vo va-šom *tikkun* pomáha budovať Mesto spravodlivých vo vašom okolí tu na zemi? Čo konkrétne robíte preto, aby ste pomohli uskutočniť zrkadlový ob-raz "ako hore tak aj dole"?

Eduard Hoffman

Jeden z vás je mesiáš

(Povídka)

Na klášter dolehly zlé časy. Kdysi to byl velký řád, ale vlny antiklášterního pronásledování v sedmnáctém a osmnáctém století a vzrůst sekularismu v devatenáctém způsobily, že všechny větve byly ztraceny a zničeny do takové míry, že zůstalo pouze pět mnichů v chátrajícím mateřském domě, opat a čtyři další, všem přes sedmdesát let. Jednalo se zjevně o umírající řád.

V hlubokých lesích obklopujících klášter stála malá chýška, kterou občas používal rabín z blízkého města jako poustevnu. Díky mnoholetým modlitbám a meditaci si staří mniši vyvinuli intuici a mohli tušit, kdy byl rabín ve své poustevně. "Rabín je v lese, rabín se opět vrátil do lesa", šeptali si navzájem.

Opat mučila bezprostřední smrt řádu a v jedné chvíli se rozhodl, že navštíví rabína v jeho poustevně, aby se zeptal, zdali náhodou není schopen poskytnout radu, která by zachránila klášter.

Rabín přivítal opata v chýšce, avšak mohl s ním pouze cítit soucit, když mu opat vysvětlil účel své návštěvy. "Vím, jak se věci mají", řekl. "Duchovno odešlo z lidí. V mém městě je to stejné. Skoro nikdo nechodí do synagogy". Starý opat a starý rabín společně plakali. Pak četli části Tóry a tiše rozmlouvali o hlubokých věcech. Po nějaké době musel opat odejít. Objali se navzájem. "Bylo to překrásné, že jsme se mohli po tolika letech sejít", řekl opat, "ale stále se nesplnil cíl mé návštěvy. Nemůžeš mi nic říci? Nemůžeš mi trochu poradit, co by mi pomohlo zachránit umírající řád?" "Ne, lituji," odpověděl rabín. "Nemohu ti dát žádnou radu. Jediné, co ti mohu říci, je, že Mesiáš je jeden z vás."

Když se opat vrátil do kláštera, jeho druzi se kolem něho shlukli, aby se zeptali: "Tak co, co řekl rabín?" "Nemohl pomoci," odpověděl opat. "Jenom jsme plakali a četli spolu Tóru. Jediné, co mi na odchodu řekl - bylo to trochu tajuplné - že Mesiáš je jeden z nás. Nevím, co tím myslel."

Ve dnech, týdnech a měsících, které následovaly, nad tím staří mniši rozjímalí a přemýšleli, zdali rabínova slova měla nějaký význam. Mesiáš je jeden z nás? Měl na mysli

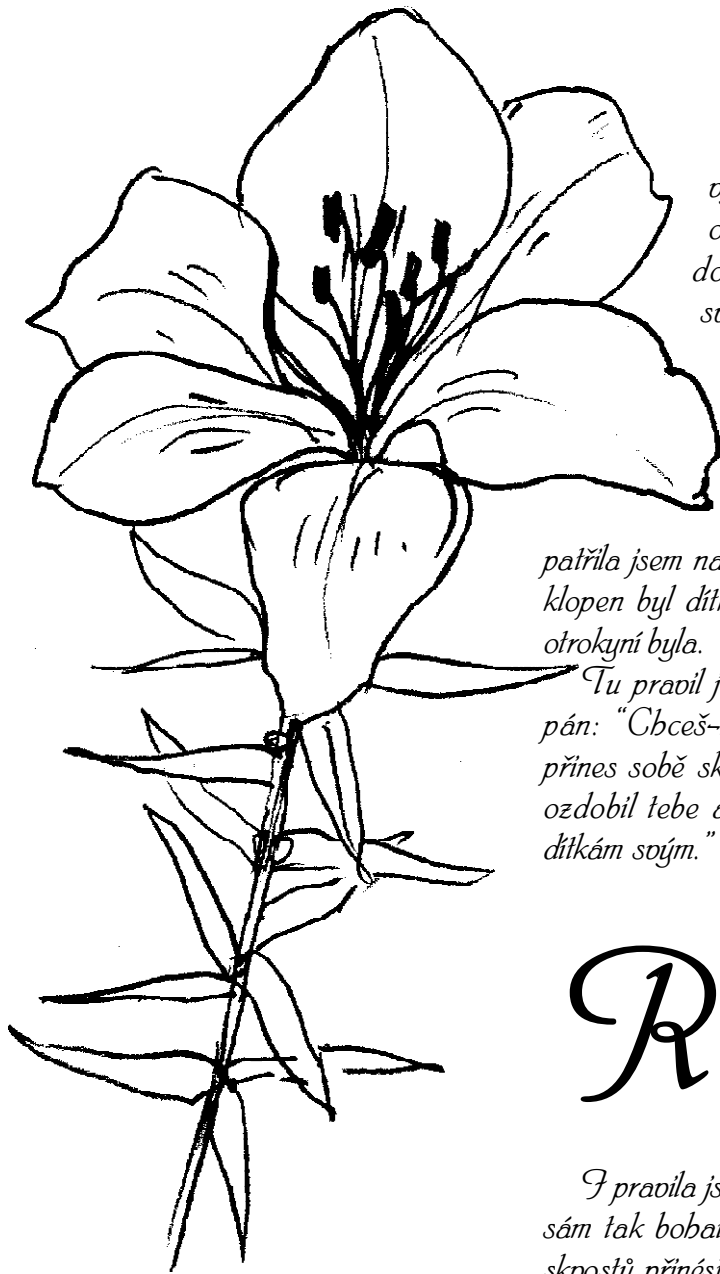
jednoho z nás mnichů v tomto klášteře? Jestliže ano, kterého? Dejme tomu, že měl na mysli opata. Měl-li někoho na mysli, tak pravděpodobně myslel otce opata. Byl naším představeným více než jednu generaci. Na druhé straně mohl myslet bratra Tomáše. Bratr Tomáš je zajisté svatý muž. Všichni vědí, že Tomáš je muž světla. Určitě neměl na mysli bratra Elreda! Elred bývá podivínský. Ale když se nad tím zamyslíme, přestože někdy bývá lidem trnem v oku, podíváme-li se na to zpětně, Elred má skoro vždy pravdu. Často mívá pravdu. Rabín měl asi na mysli bratra Elreda. Ale určitě ne bratra Filipa. Filip je tak pasivní, v podstatě není nic. Má však jakýsi tajemný dar být vždycky tam, kde je ho potřeba. Záhadně se vedle tebe zjeví. Možná, že Filip je Mesiáš. Pochopitelně rabín neměl na mysli mě. Já jsem jen obyčejný člověk. Ale co když ano? Dejme tomu, že jsem Mesiáš? Ó Bože, vždyť pro Tebe nemohu tolik znamenat, či ano?

Když staří mniši uvažovali tímto způsobem, začali se k sobě chovat s neobyčejnou úctou, kdyby náhodou jeden z nich byl Mesiáš. Chovali se k sobě velmi uctivě, kdyby z ještě větší náhody on sám byl Mesiáš.

Jelikož les, ve kterém stála poustevna, byl krásný, čas od času ho navštěvovali lidé a občas také zavítali do kláštera na piknik na jeho malém trávníku, aby se prošli po jeho cestičkách nebo aby zašli meditoval do kamenné kaple. Aniž by si to uvědomovali, cítili auru velké úcty, která obklopovala pět starých mnichů a která z nich vyzařovala a naplňovala atmosféru místa. Bylo tam něco zvláště přitažlivého a dokonce neodolatelného.

Aniž by věděli proč, začali se vracet do kláštera častěji na piknik, ke hrám a k modlitbě. Začali tam vodit své přátele, aby jim mohli ukázat toto zvláštní místo. A jejich přátelé přivedli své přátele. Pak se stalo, že někteří z mladých mužů, kteří navštívili klášter, se dali do hovoru se starými mnichy. Po nějaké době se jeden z nich zeptal, zdali by se k nim mohl přidat. Pak další. A další. Takže během několika let se z kláštera opět stal vzkvétající řád a, díky rabiho daru, živé středisko světla a duchovnosti.

*Z přednášky matadží Pranady Dévi Dásí
Belgie, 1992*

Poslyšte bratři, co vypravovatí vám budu o běhu života svého, a dobře vložte v srdce svá!

Dlela jsem dlouhou dobu u pána mocného a nesmírně bobatého.

Ušak jen zdáli patřila jsem na slávu jeho, neb obklopen byl dítkami svými a já jen otrokyní byla.

Tu pravil jednobo dne ke mně pán: "Chceš-li býti dcerou mojí, přines sobě skoosty, kterými bych ozdobil tebe a připočtu pak tě k dítkám svým."

čistou. Urátila jsem se k pánu, bych ji podala jemu.

Tu pravil pán: "ještě jednou půjdeš na pouť onu a přineseš sobě zlata, z kterébo zbotoviti dám korunu tobě!"

J vydala jsem se opět k moři a vsedla jsem do loďky, ve které našla jsem veslo. Rozbouřené vlny nedorážely více na loďku mou. Plavba moje byla snadnější. Přistála jsem u pustého ostrova, kde černé skály strměly do výše a hluboké propasti otvíraly se mezi nimi. Na ostrově spatřila jsem toary sobě podobné, avšak obličejů zvířecích. Tito hnali se po skalách s pustým smíchem a trhali se do propasti.

Tázala jsem se, zda naleznu zde zlato. Oni ošak se smíchem zvali mne

Rosa Duším

J pravila jsem: "Ó, pane, oždyť sám tak bobat jsi, proč já mám si skoostů přinéstí?"

On ošak řekl: "Sama sobě jich vydobytí musíš, a majetkem toým bude, co přineseš sobě!"

Vydala jsem se na pouť. Přišla jsem k moři, kde našla jsem loďku. Usedla jsem do ní a pustila se na moře, které klidno bylo. Pojednou ošak vzedmuly se vlny a loďka moje malá zmítána byla jimi s boku na bok. Ó, jaká úzkost, jaké zoufání proniklo celou bytost moji, když každé chvíle čekala jsem, že naleznu brob ve chladných vlnách. Tu byla jsem vržena na skálu tordou, která uprostřed moře stála; i chopila jsem se skály té vši silou, a ble, bouře přešla a já uvala jsem ze skály té perlu

k sobě: "Pojď mezi nás; zde ničeho nenalezneš, ošak dobře jest zde býti. Pobléd', že i v propastech lze dobře žít."

Poblédla jsem v propasti a spatřila tůž divý rej. S hrůzou spěchala jsem z místa tobo.

J přišla jsem dále na místo osamělé, kde plno trní a bloží bylo. Počala jsem odstraňovatí trní rukama svými a vřelou krví srdce svého smáčela jsem bloží a ble, našla jsem zde zlato ryží, čisté zlato, které jsem vzala a spěchala k pánu svému.

Opět pravil mi pán: "Ještě jednou odebrati se musíš na moře a přineseš kámen lesku nevidanébo a ceny nesmírné, který by přezářil všechny poklady říše mé."

Opět ostoupila jsem na loďku svou.

Alegorické obrazy ľudského života, ktoré budeme prinášať pod názvom »Rosa duším«, nepochádzajú od človeka žijúceho vo fyzickom tele na zemi. Sú príspevkom jednej našej odtelenej sestry, ktorá sa predstavila ako »Duše pokoj milujúci«.

Pri čítaní Sophie si spomeňte, že Sophia má v jemnejších úrovniach nielen prispievateľov, ale aj čitateľov. Títo môžu onímať obrazy vytvorené vašou obrazotvornosťou - ich význam a citové zafarbenie - a tak prostredníctvom vás čítať spolu s vami.

Nalezla jsem v ní těž kotou a plachtu. Klidně plula loďka moje po moři rozbouřeném, unášena jsouc příznivým větrem. Tu přistála jsem u krajiny ledové. Vysoké hory trčely do výše, na nich balvany ledové; i pole sněhová prostírala se kolem. Opět spatřila jsem tvory sobě podobné, jež však z ledu byli. Ptám se jich, zda naleznu zde onen kámen lesku nevidaného. Tito však odpoovídali se smíchem: "Zde nenalezneš ničeho! Zde jenom led a sněh!"

J počala jsem smáčetí balvany ledové borkými slzami svými a kroj svého těla kropila jsem pole sněhová a ble, pod ledem a sněhem našla jsem onen kámen lesku zářícího. Urátila jsem se s ním k pánu svému a on ozdobil skráně mé korunou a nazval mne dcerou svojí.

Muž, pověz bratře co jest ona kotoa, plachta, veslo, jež vedlo loď mořem rozbouřeným? Co dary jsou, jež dítě otci neslo a kdo jest pán s bobatstvím nesmírným?

Veslo víra jest, kotoa naděje, plachta odevzdání se do vůle Boží, perla Pokora, zlato Čistota a kámen ceny nesmírné, toť Láska.

Vidím útulný přibytěk, v němž na stěně visí loutna, krásný to nástroj, který vyšel z ruky velkého mistra, nástroj silného zvuku a čistého blasu. A ticho jest v přibytku onom, neb nepřišel dosud ten, kdo sábl by na struny nástroje a vyloudil z něho čisté zvuky.

Tu ochází muž divého ozežření. Těkávé jebo oko uzří loutnu, a hned ji uchopí surovou rukou, sábně po strunách a zabraje na ní svůj nápěv, nápěv divý, ošední, sprostý. A když

nechce poslouchati vůle jebo, když struny její povoleny a přetrbány, nevydávají více zvuku, tu mrští ní o zem a odchází.

A opět ochází muž. Však hledíte, jak klidný, velký, vážný. Toť mistr sám. On přichází, by vyzkoušel svůj nástroj, však nevidí jej. Hledá, až konečně zvedne opovrženou loutnu se země a vidí, že struny její němý jsou, přetrbány a povoleny. Tu počne upevňovati a opravovati co pokaženo a rozladěno mužem surovým. Pak sábně jemnou rukou po strunách svého nástroje a z něho zazní píseň velebná a tklivá, že kdo jednou ji uslyšel, nikdy více ji nezapomene.

Přibytěk útulný jest tělo, loutna duše jest, nástroj zhotovený rukou božskou, silného zvuku a čistě nalděn, aby vydával choálu Mistra svého. Muž surový jest svět. On uvede v nesoulad každou duši a když rozladil ji, tu s opovržením ji odhodí, a přece často duše touží, by přišel již svět a zabrál na ní svůj ošední nápěv, neb ona neví, že jest to její zábubou. Když však poznala, co učinil s ní svět, tu teprve zaťouží po Mistru svém a on zajistě

přijde. On pozvedne ji se země, On v soulad uvede struny její a ona v rukou Jebo stane se skvoostným nástrojem, který čisté zvuky vydává a choálu Jebo pjeje.

A jdou-li tímto žitím pospolu duše doě, zda není potřebí, by panoval oždy soulad mezi nimi, by ony oždy nástroji byly, které nikoliv světu, ale Bobu, Stvořiteli svému slouží a choálu Jemu blásají? A kráčeji-li duše takové pospolu, pak zajistě k souzouku oněch duší připojí se souzouk jiných světů, vyšších a nastane ona harmonie sfér, onen souzouk věčný, jimž duše velebí Boba až na věky.

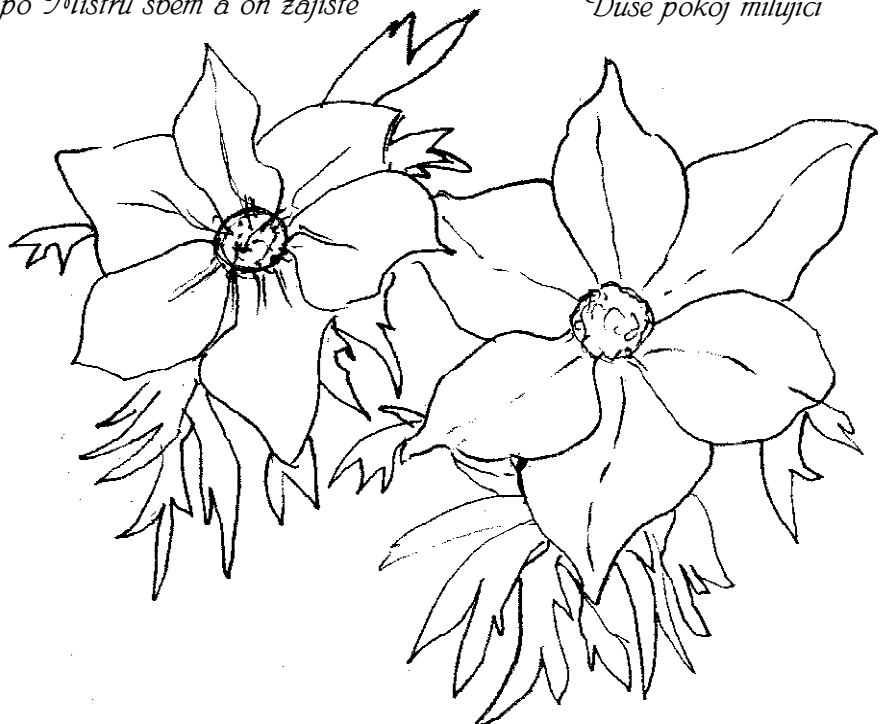

Silnějším oždy je ten, kdo proní ruku k míru podá, neboť více přemábání stojí jej, než setroati ve hněou a ozdoru.

Moudrost lidská, není-li podřizena moudrosti božské, planá a marná jest!

Vězte, že duše, která se nezdo-konalila, jakoby nežila.

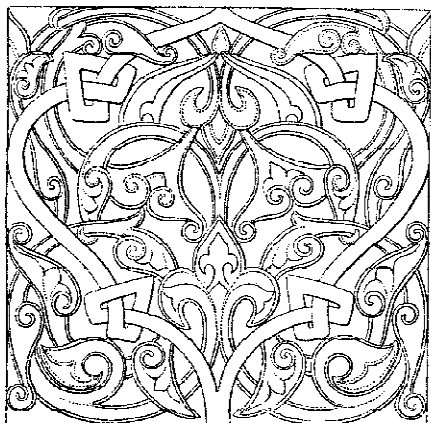
Duše pokoj milující

Co je intuice aneb

My, lidé, jsme dostali darem více schopností, než kolik využíváme!

Následující dialog byl původně připraven jako pomoc advokátovi a kriminalistovi, kteří obhajovali v Kalifornii před soudem klienta obviněného z okradení bohatého muže a jeho zavraždění. Obviněný, vzdělaný učitel, se řídil radami přijatými z nefyzického světa (*channeling*), které ho láskyplně povzbuzovaly na jeho duchovní cestě, ale zároveň mu odhalovaly, že má zde na Zemi speciální poslání a že má následovat spíše své vnitřní vedení než lidské zákony. Učitel si tuto radu interpretoval tak, že má Boží požehnání ukrást peníze a dokonce i zabít, aby podpořil své poslání. Tělo oběti se nikdy nenašlo, ale učitel byl postaven před soud, kde byl shledán vinným z vraždy. Momentálně se nachází ve vězení, odsouzen nadoživotí.

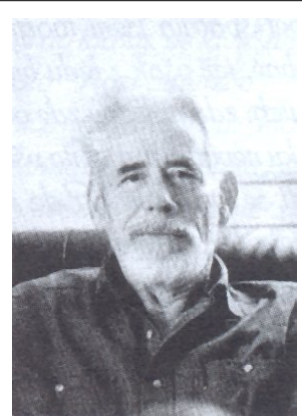
Pokračovanie zo Sophie 2

Jak se liší channeling od postižení označovaného jako “posedlost”?

Posedlost je poznaný patologický stav, v němž je jednotlivec “podroben”, zjevně nedobrovolně, jiné (nefyzické) osobnosti. Ta se pak prezentuje prostřednictvím tohoto jedince a může řídit jeho/její aktivity. Na základě výše uvedeného se tedy jeví posedlost a *channeling* jako velmi po-

William H. Kautz, Sc.D., pracoval jako vědecký pracovník ve Stanfordském mezinárodním výzkumném ústavu (Stanford Research Institute, International), kde řídil 35 let výzkum v oblasti počítačové vědy, geofyziky, komunikace a zdraví. Později založil a po 18 let byl ředitelem Centra pro aplikovanou intuici - organizaci v San Francisku, která se věnuje výzkumu a veřejnému vzdělávání v oblasti podstaty a využití intuice ve vědě, byznysu, psychoterapii, vzdělávání a každodenním životě.

Vyučoval a přednášel na několika univerzitách ve Spojených státech, Evropě a na Dálném východě. Je autorem a spoluautorem pěti knih a zhruba 100 článků a reportáží. V současné době žije a pracuje v Praze.

dobné jevy. Klíčový rozdíl tkví v tom, zda je tento zážitek dobrovolný nebo nedobrovolný. To je pak ovlivněno typem této osobnosti nebo “entity” a typem informace, která přichází prostřednictvím změněného stavu vědomí. Většina případů posedlosti může vést zpět ke krutému zneužívání v dětství. Entity, které se takto projevují jsou typicky sobecké, podvodné nebo manipulativní a ovládaný jedinec ztrácí nad sebou kontrolu. Léčení obvykle sestává z pomoci jedinci, aby přijal větší odpovědnost při otevírání mysli těmto vnějším vlivům a lépe rozlišoval. Mohou se také naučit převzít kontrolu nad tím, kdo nebo co vstupuje do jejich mysli, a kdy.

Při *channelingu* se jedinec, naopak, plně kontroluje od samého začátku: sám/a určuje nejen zda a kdy dojde ke kontaktu, ale také, vzhledem k vědomému spojení, jaký druh osobnosti nebo “entity” je nakontaktován. Jelikož je pro jednotlivce možné, aby se po zralé úvaze stal kanálem zlovolné osobnosti, k čemuž může dojít pouze dobrovolně, nese s sebou tento akt stejnou úroveň osobní zodpovědnosti jako každý jiný způsob jednání, jež může být manipulativní nebo jinak poškozující vůči ostatním.

Během několika posledních desetiletí byl identifikován příbuzný mentální stav nazvaný mnohočetné narušení osobnosti (Multiple Personality Disorder, MPD). Pacienti trpící MPD se jeví posedlými, ovládanými větším množ-

stvím (5-50) a širším spektrem různých osobností, které se střídají. Ti, kteří jejich působení podléhají, typicky ztrácí kontrolu nad sebou a mnoho z těchto osobností mohou být zlovolné. Narozdíl od “jednoduché” posedlosti, která se objevuje jen příležitostně, MPD může probíhat s daleko větší frekvencí, někdy téměř kontinuálně, s velmi vážnými následky pro postiženého jedince. Byla vypracována počáteční strategie léčení MPD a v současnosti je používána s omezeným úspěchem.

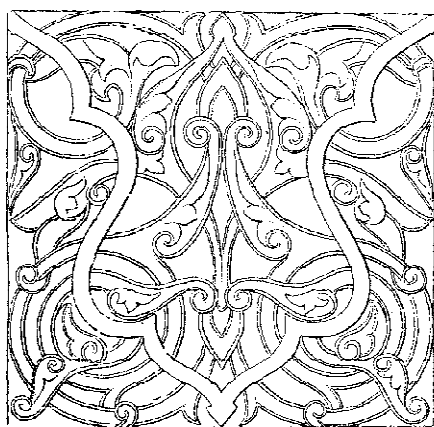
Je channeling, v jakémkoliv smyslu, posvátnou nebo duchovní aktivitou?

Channeling, podobně jako modlení, léčení vírou anebo dokonce sexuální aktivity, *channeling* není svou podstatou “duchovní” - za jaký ho jeho protagonisté někdy prohlašují, o nic více, než je “hříšný” - podle některých fundamentalistů. Ať uděláme o *channelingu* jakékoliv zevšeobecnění nebo soud, musíme vycházet ze způsobu, jakým přijatou zprávu interpretuje a aplikuje kanál a ti, kteří toto poselství používají. To znamená, že širší závěry o *channelingu* závisí zcela na přístupu a motivaci těch, kteří následují učením kanálu, nebo těch, kteří se sami snaží kanálem stát, a nikoliv na jakékoliv z vlastností procesu samotného.

Možnosti zneužití *channelingu* jsou velké, jako u čehokoliv, co má velkou moc. Jednotlivci mají svobodu použít jej pro osobní zvýhodnění nebo

odevzdat svou osobní sílu zdroji *channelingu*. Velké jsou však i možnosti získat moudré vedení, soucitné porozumění a zvláště specifické informace, jež není možné získat jiným způsobem.

V některých případech se kanálové informace pohybují na tak vysoké úrovni duchovního vědění, o jakou jsme kdy usilovali a snažili se dosáhnout. Křesťanská Bible a další posvátné texty byly zcela jistě alespoň zčásti sdělené *channelingem* - ačkoliv teologové preferují termín "inspirovaný" - a mnoho pěkných "kanálových" děl se objevuje v modernější podobě i dnes.

Jak jsou channeling a intuice využívány v poslední době?

Většinou velmi špatně. Jen málo provozovatelů *channelingu* má dostatečné znalosti o tom, s čím zacházejí, a nepřijali ani zodpovědnost za jeho využívání. Channeling obvykle vidíme jako prostředek k dosažení uznání, bohatství nebo slávy pro kanály samotné, k dosažení vlivu nad druhými, nebo jako "božskou" podporu víře, ke které přísluší.

Intuice je, jak jsme již řekli, stejný proces v mysli, který generuje *channeling*. Je také zdrojem kreativity, řešení problémů a kritického rozhodování, jak již bylo řečeno. Vděčíme jí za nejlepší uměleckou tvořivost v oblasti vizuálních umění, hudbě a literatuře; je klíčovou součástí vědeckých objevů; leží v srdci rozhodování v oblasti byznysu; umožňuje stanovovat přesnější lékařské a psychologické diagnózy v případech, kdy chybí jednoznačné informace (jak tomu obvykle bývá). Všechny tyto krásné lidské aktivity bývají obvykle připisovány rozumovým schopnostem člověka, jenže, zcela prostě, tomu tak není. Jednoduše neexistuje žádný způ-

sob, jak by lidský intelekt mohl sám generovat nové informace a znalosti bez toho, že by logicky vycházel z již poznaného nebo smysly vnímaného. A pouze ty nejjednodušší závěry a rozhodnutí mají onen logický základ, který jim přisuzujeme. Jak *racio*, tak *intuice* jsou základními součástmi kreativního procesu.

Existují kanály, jejichž informacím je možné důvěřovat?

Ano, ale při jejich vyhledávání je nezbytné pečlivě je prověřit. Většina (asi 95%) osob, které dnes nabízejí kanálové služby, poskytují nepřesné, vágní, příliš obecné či jinak nepoužitelné informace. Tyto osoby někdy také postrádají integritu, pokoru a smysl pro zodpovědnost, jež potřebují, mají-li se stát efektivními spolupracujícími partnery, tak jako je tomu při jakémkoliv jiném úsilí o spolupráci předpokládajícím vzájemnou závislost a důvěru. Bohužel však neexistují žádná psaná pravidla nebo licence pro osoby nabízející *channeling*, jako je známe u lékařů, právníků, obchodníků s realitami nebo u automechaniků. Vybráme-li si kanál, nezbyvá než se spolehnout na vlastní uvážení.

Ty z kanálů nebo jiných intuitivců, kteří složili rigorózní test v našem Centru pro aplikovanou intuici, nazýváme "expertní intuitivci". Ti prokázali své kvality opakovaně v průběhu mnoha let poskytování informací pro vědecký výzkum, obchodních konzultací a osobního poradenství. A opět, tyto jedinci se při poskytování informací spoléhají na svou intuici a ne na intelekt nebo paměť. Jen zřídka mají odpovídající vědomé znalosti nebo vzdělání v oblastech zájmu, ať už je to vědecká specialita, situace v podnikání nebo osobní vnitřní život nově přichozího klienta (který dokonce nemusí být při poradenství přítomen).

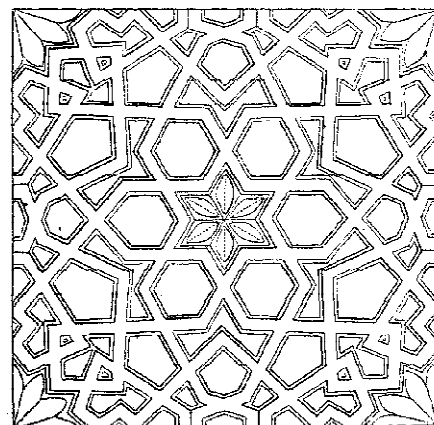
Může se kdokoliv stát kanálem?

Ano, i když tohle "učení", které se od kanálu očekává, se liší od toho, co známe z dob naší školní docházky. Lekce rozvoje intuice jsou jedinečné, člověk se musí naučit praktikovat "otevírání mysli" tím, že odstraní v dětství nahromaděné bariéry bránící čisté intuici. Děti jsou vysoce intuitivní, ačkoliv ještě nevědí, jak s informacemi pracovat. Tento přirozený dar je však ob-

vykle potlačen ve věku sedmi let jako výsledek dorůstání v rodině a společenském prostředí, které tyto schopnosti znehodnocuje. Takže rozvoj intuitivních schopností v silnou dovednost předpokládá spíše odstranění překážek, než tvorbu nových intelektuálních či manuálních dovedností. V podstatě jde spíše o odučování než o učení. Výuka a cvičení probíhá zcela odlišně od běžné výuky ve škole. Nicméně, mnoho tisíců američanů tuto cestu osobního rozvoje následovalo a dnes jsou efektivními praktikanty umění zvaného intuice.

Jasnovidné předpovědi jsou často diskutovány a ne vždy přijímány pozitivně. Můžeme pomocí channelingu předpovídat budoucnost?

Ano, ale ne zcela, protože svoboda jednotlivce dělat svá vlastní rozhodnutí a určovat svou vlastní budoucnost je dána člověku jako jeho nenarušitelné právo. A skutečně při práci s kanály

se nám tento princip neustále potvrzoval. Přírodní děje jako zemětřesení, povodně a pod. mohou být předpovězeny bez problémů (je-li vůbec důvod se tím zabývat). Společenské události zahrnující velké množství lidí mohou být často předpovězeny celkem přesně.

Nicméně chování jednotlivce samotného není možné nikdy s určitostí předpovědět: kde budete bydlet příští rok, jaké bude vaše zaměstnání, budoucnost vašeho vztahu, nebo dokonce co budete zítra snídat. Budoucnost jednotlivce je obvykle popisována ve dvou až třech variantách spolu s budoucími následky té které volby, a někdy i s přibližným určením času, kdy má k volbě mezi těmito variantami

dojít. Tento typ informací může jejich adresátovi pomoci učinit uvědomlejší a inteligentnější rozhodnutí. Můžeme očekávat povzbuzení následovat určitou cestu, ale zřídka, pokud vůbec, poskytnou kompetentní a spolehlivý kanál nekvalifikovaná definitivní prohlášení o naší budoucnosti jako jednotlivce.

Jaké vidíte praktické použití channelingu v dnešním světě?

Jak bylo již řečeno, *channeling* nachází své základní praktické využití při tvoření, řešení problémů a rozhodování.

Všeobecně, *channeling* - a jeho příbuzný proces *intuice* - mohou být použity v jakékoliv oblasti lidské činnosti, která je limitována nevědomostí, t.j. v těch oblastech, které zaostávají vlivem nedostatku znalostí, pochopení nebo prostě a jednoduše faktografických informací. Tenhle široký rámec zahrnuje téměř všechna lidská podnikání.

Ve vědě, jejíž hlavním cílem je generovat nové poznatky, jsou zdokumentovány případy využívání intuice a *channelingu* téměř ve všech oborech: medicína (diagnostika a výzkum), archeologie (kde kopat a co tam lze nalézt), fyzika, chemie, matematika, geofyzika, psychologie, biologie a tak dále. Ve všech těchto oblastech poskytl *channeling* nová rozhodující východiska, myšlenky, hypotézy, které pak mohly být vyhodnocovány standardními vědeckými metodami. (Většinou se obvyklý vědecký výzkum (research) soustřeďuje na hledání (search) a ne na vyhodnocování.

Ostatní oblasti omezené úrovní poznání získaly obdobným způsobem: společenské vědy a svobodná umění (kreativní psaní, historie, antropologie

atd.), profese zaměřené na pomoc (zejména poradenská psychologie a psychoterapie), technologie, řízení, politika, ekonomie a dokonce i prosazování zákonů a trestního práva.

Má channeling sehrát nějakou roli v budoucnosti naší společnosti?

Až se praktikování intuice postupně stane více akceptované ve společnosti všeobecně, a v jednotlivých oblastech zejména, pak tyto obory - limitované úrovní vědomostí - získají zcela jistě velmi mnoho. Možná si dokážeme představit den, kdy se intuitivci budou účastnit pracovních týmů jako rovnocenní partneři, a budou doplňovat úsilí specialistů, kteří přispívají svou intelektuální odborností a zkušenostmi. Jednou mohou být naši lídři v průmyslu, vědě a ve vládě vybírání pro svou silnou schopnost intuice stejně tak, jako pro své poznávací a vůdčí schopnosti, aby tak mohli působit jako zcela integrovaní, humánní a efektivní jedinci. Možná si dovedeme představit i den, kdy bude intuitivní schopnosti akceptovat a praktikovat téměř každý, zejména naše děti jako přirozenou součást jejich dospívání, a tak se obyvatelé této báječné planety (a zejména "západní člověk") osvobodí od strachu, nedůvěry a omezení.

Pracoval jste více než třicet let v SRI International, předním kalifornském výzkumném ústavu. Co si vaši kolegové myslí o vašem zapojení v oblasti intuice, senzitivu a kanálů?

Nic moc, opravdu. Zcela jistě jim byly mé aktivity známy, ale nechápali, o co mi šlo a příliš je to nezajímalo. Jen

pár spolupracovníků ze sta bylo vyděšeno a mluvili otevřeně proti. (To jsem vítal, protože alespoň zkoumali svá přesvědčení a já jsem tak s nimi mohl mluvit!) SRI však v sedmdesátých letech provádělo několik malých výzkumných programů v oblasti vědomí a futurismu, což byly ještě podzřelější věci, vyvolávající útok, než mé soukromé "hobby".

Využíváte vy sám svou intuici a pokud ano, považujete se za expertního intuitivce?

Objevení a denní využívání mé intuitivní schopnosti bylo nejvýznamnějším krokem vpřed v mém životě, neboť mi to otevřelo oblast lidského prožívání, o jaké jsem dřív ani nesnil. Ve skutečnosti jsem získal zcela odlišnou představu o tom, co to znamená být lidskou bytostí a jak tato bytost zapadá do lidského dramatu, kosmu, širší reality.

Používám svou intuici prakticky ve všem, co dělám. Jen málo kdy je nutné rozlišit, zda pracuji logicky či intuitivně, neboť obě tyto kapacity myslí se velmi dobře doplňují; jsem přesvědčen, že takový byl i původní záměr jejich "designu". Na specifitější úrovni hrají mé intuitivní schopnosti významnou roli v mých vztazích s druhými, v mé spisovatelské a jiné kreativní práci, stejně jako při mých výzkumných a administrativních činnostech. Před několika lety jsem například vyřešil díky důvěře mé intuici dva složité matematické problémy; odpovědi přišly. Nicméně, nemyslím si, že bych se chtěl nabídnout světu jen na základě těchto schopností.

Zhovárala sa Šárka Fellegiová

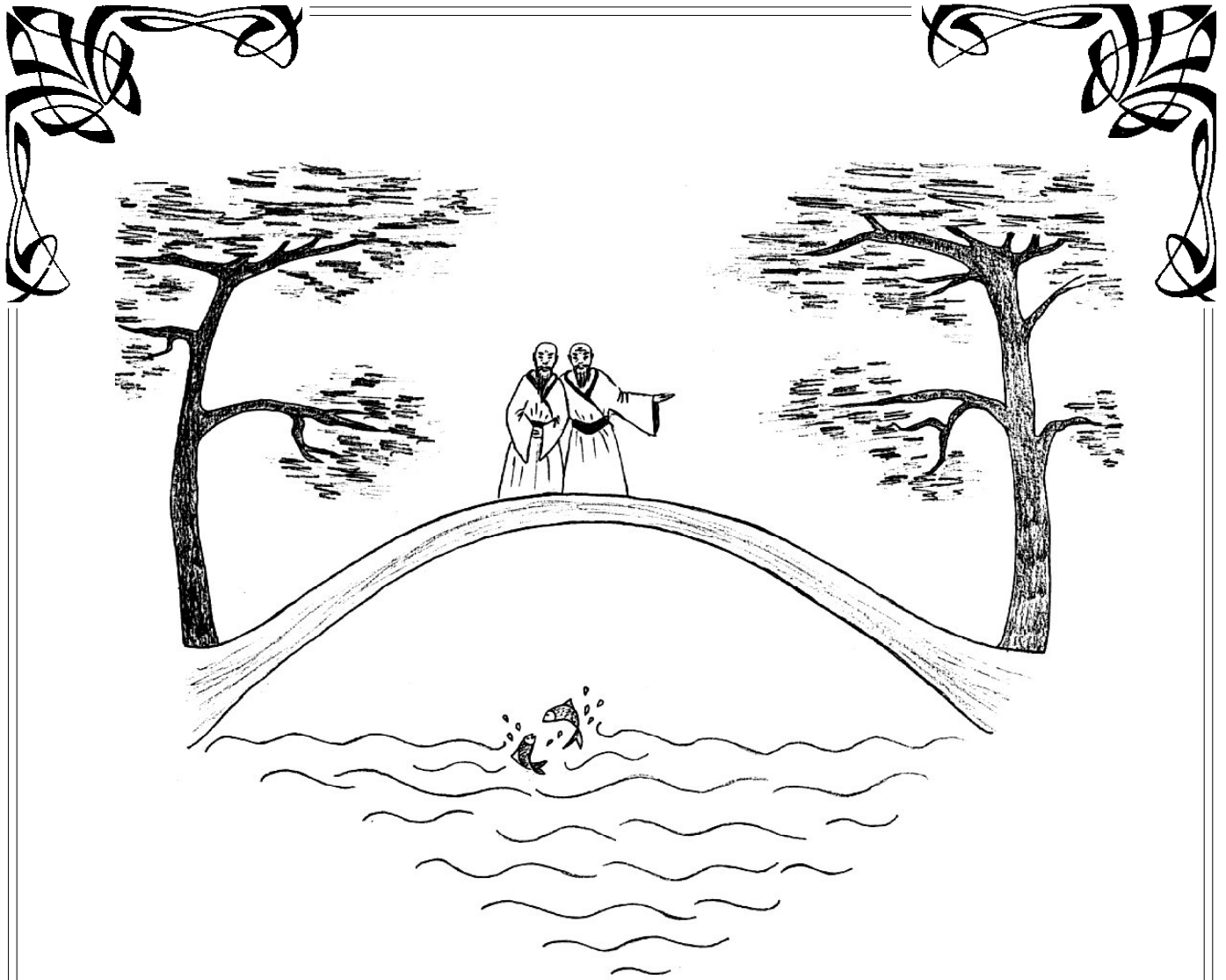

* SOPHIA * P.O. Box 151, 810 00 Bratislava 1 * Tel.: (07) 711 882, 7-8³⁰, 21-22⁰⁰

* Vydavateľka: Magdaléna Martišková * Šéfredaktor: RNDr. Emil Páleš, CSc. * Redaktor v zahraničí: Roman Ružička * Grafická úprava: Emil Páleš & Attila Patocs * Výtvarná asistentka: Ivana Vorobjovová * Preklad z nemčiny: PhDr. Jana Sejková * Z angličtiny: Zuzana Šestáková * Tlač: Propagačná polygrafická agentúra, Ing. Ivan Pavlovič, CSc., Hudcova 1,

841 05 Bratislava * Vychádza 4-krát do roka * Náklad: 5000 ks * Cena jedného výtlačku: 32.- Sk (Kč) * Ročné predplatné: 100.- Sk (Kč) + 8Sk (28 Kč) poštovné * V Čechách rozširuje PNS, na Slovensku Mediaprint Kappa, Fant Baláž, súkromné kolportérske siete a duchovné knižkupectvá * Objednávky na predplatné (vrátane starších čísel) vybavuje vydavateľstvo * Registračné číslo: MK SR 659/92 * MÍČ 497 08 * Podávanie novinových zásielok povolené riaditeľstvom pôšt Bratislava pod č. 615 zo dňa 23.2.1993

☞ Prvá strana obálky: Alfons Mucha: Slávia (Duša Slovanstva)
☞ Druhá strana obálky: Ivana Vorobjovová: Dievča s hviezdou na čele
☞ Tretia strana obálky: Ivana Vorobjovová: Čanovi mníši na moste
☞ Štvrtá strana obálky: Sir Frank Dicksee: La belle Dame Sans Merci
☞ Perokresby: na strane 3: akad. mal. František Jakšics
☞ 20: Ivana Vorobjovová
☞ 46, 47: Zdena Djuračková
☞ Ďalšie strany: Stredoveké, viktoriánske a secesné ornamenty a kresby od starých autorov

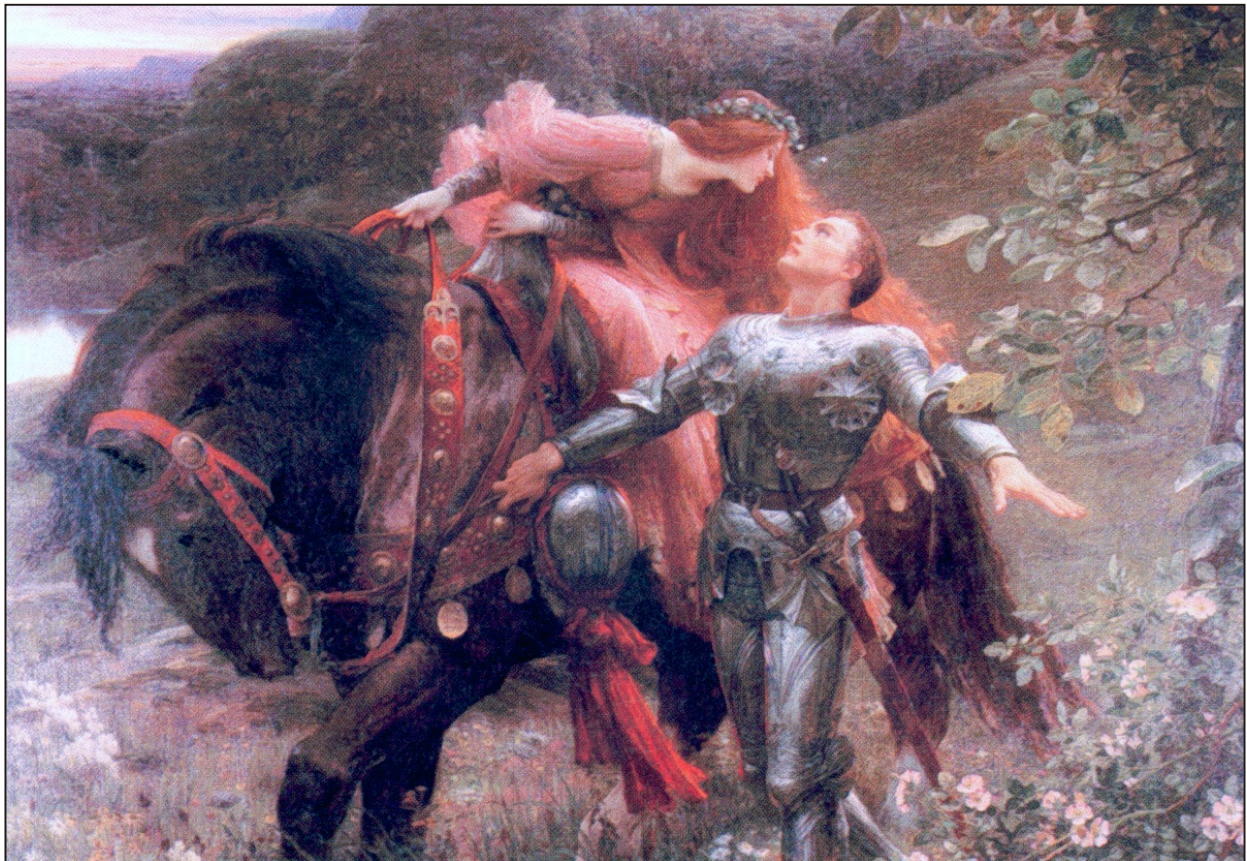
Ryby v rieke Hao

Chuang-tse a Hui-Tzu sa jedného dňa spolu prechádzali. Idli po moste ponad rieku Hao.

“Pozri”, hovorí Chuang-Tse, “ako si tie rybky v rieke skáču a tancujú a akú majú radosť.”

A Hui-Tzu povedal: “Chuang-Tse, ty nie si ryba. Ako môžeš vedieť, akú majú ryby radosť?”

Chuang-Tse odpovedal: “Hui-Tzu, ty nie si ja. Ako môžeš vedieť, že nemôžem vedieť, akú majú ryby radosť?”

Osamělý poutník jde hustým lesem. Nezná cestu. Zbloudí a brzy nastane noc, a on nemůže nalézt východu. Tesknota pojímá duši jeho. Tu přidruží se k němu laskavá bytost a vyvede zbloudilého z lesa a ukazuje mu pravou cestu. On kráčí dále, však v soumraku nevidí a padá do propasti, kde poraněn zůstává ležeti a opět přichází ona bytost a vede jej po úzké cestě srázné propasti. Pak ubírá se poutník dále. Tu však nastane mrazivý víchr, který šat i kosti jeho proniká; hyne mrazem a neví kam se uchýliti, a opět objeví se ona, odvádí jej ke svému krbu, nechává jej ohřáti u ohně a pak posílá jej, aby pout' svou dokončil. Však opět nemůže poutník dále, neboť stihla jej nemoc a údy jeho zesláblé nekonají více služby. A zase zjevuje se mu ona; lékem svým uzdraví jej, by dále jiti mohl.

I táže se poutník: „Kdo jsi, ty bytosti všudypřítomná, která jsi vždy na blízku dlela, když jsem bloudil, když v propast jsem klesl, když zimou jsem mřel i když nemocen jsem byl?“

Ona praví: „Jsem Láška!“

Ano, láska jest ona bytost všudypřítomná, ji najdete v nebeských výšinách i v země hlubinách, ji najdete v přírodě i v nitru svém. Simě lásky vložil Bůh do každé duše. Však třeba simě ono pěstovati, by vzrostlo v mohutný strom, který kořeny své v srdci lidském zapustil a vrcholkem svým hvězd se dotýká.

Duše pokoj milující